

ISSN 1398-2826 ISBN 978 87 7532 583 2

BIBEL STUDIUM

2

Forberedelse for de sidste tider

April · Maj · Juni 2018

 Dansk Bogforlag

BIBELSTUDIUM

FOR SABBATSSKOLEN

2. kvartal

Forberedelse for de sidste tider

Forfatter

Norman R. Gulley

BIBELSTUDIUM FOR SABBATSSKOLEN

Udgiver: Adventistkirken, sabbatsskoleafdelingen

Hovedforfatter: Norman R. Gulley

Oversættelse: Marit Birch Petersen

Aktiviteter og dialog: Paul Birch Petersen

Korrektur: Elsebeth Daugaard

Grafisk opsætning: Bente Skov Schledermann

Tryk: TopTryk Grafisk

© 2018 General Conference of Seventh-day Adventists®. Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af *Bibelstudium for sabbatsskolen* må redigeres, ændres, omformes, tilpasses, oversættes, gengives eller udgives af nogen enkeltperson eller organisation uden forudgående skriftlig godkendelse fra The General Conference of Seventh-day Adventists®. Divisionskontorerne under The General Conference of Seventh-day Adventists® har ret til at sørge for oversættelse af *Bibelstudium for sabbatsskolen* efter særlige retningslinjer. Ophavsretten til sådanne oversættelser og deres udgivelse forbliver hos Generalkonferensen. *Seventh-day Adventist*, *Adventist* og flammelogoet er registrerede varemærker tilhørende The General Conference of Seventh-day Adventists® og må ikke benyttes uden forudgående godkendelse af Generalkonferensen.

INDLEDNING

7. april
 14. april
 21. april
 28. april
 5. maj
 12. maj
 19. maj
 26. maj
 2. juni
 9. juni
 16. juni
 23. juni
 30. juni

INDLEDNING TIL 2. KVARTAL	4
1. Den kosmiske strid	6
2. Daniel og de sidste tider	16
3. Jesus og Johannes' Åbenbaring	26
4. Frelsen og de sidste tider	36
5. Kristus i den himmelske helligdom	46
6. Lovens "forandring"	56
7. Matthæus 24 og 25	66
8. Tilbed Skaberen	76
9. Bedrag i de sidste tider.....	86
10. Amerika og Babylon	96
11. Guds segl eller dyrets mærke?	106
12. Babylon og Harmagedon	116
13. Jesu genkomst	126

Kristus og de sidste tider

I sine sidste timer som menneske her på jorden trøstede Jesus sine disciple: "Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen" (*Joh 14,1-4*).

Selv om de sikkert ikke til fulde forstod betydningen af, hvad han sagde, eller tidspunktet, hvor hans løfte skulle gå i opfyldelse, var Jesu ord alligevel en trøst for dem. En bolig i hans faders hus? Et sted, som Jesus selv ville gøre rede for dem? Det ville afgjort være bedre end noget andet sted, de kunne befinde sig, i denne verden.

Ikke længe inden, mens han sad sammen med sine disciple, gav Jesus dem et hurtigt overblik over, hvad der skulle ske, før han kom igen. Det var en slags "historie over fremtiden", og den var ikke smuk. Krig, rygter om krig, folk der rejser sig imod folk, hungersnød og jordskælv var alt sammen kun "begyndelsen på veerne", sagde Jesus. Der var også udsigt til forfølgelse, trængsler, svig og bedrag.

I dag kan vi fra historiens gang se, at næsten alt det, Jesus advarede imod, er gået i opfyldelse, til og med akkurat på den måde, han forudsagde. Vi kan også se opfyldelsen af to store tidsprofetier. Den første er "én tid, to tider og en halv tid" i Dan 7,25 (se også Åb 12,6.14; 4 Mos 14,34), som begyndte i det sjette århundrede e.Kr. (538 e.Kr.) og endte i slutningen af det attende århundrede (1798 e.Kr.). Og den længste tidsprofeti, de 2300 dage i Dan 8,14, nåede deres opfyldelse i 1844.

Det er derfor ret sikkert, at vi lever "ved dages ende" (Dan 12,13). Men ikke alene ved vi ikke, hvornår verdens ende – med Jesu genkomst som dens klimaks – vil komme, vi behøver heller ikke at vide det. Det eneste, vi har brug for at vide er, at den vil komme, og at vi må være rede, når den kommer.

Hvordan? Måske finder vi det bedste svar i følgende tekst: "Når I nu har taget imod Kristus Jesus, Herren, så lev i ham" (Kol 2,6). Med andre ord, når vi ser så mange verdensbegivenheder, så mange store overskrifter og så mange teorier om de sidste tider, er det let at blive distraheret og komme til at fokusere for meget på de tegn, der peger hen på Jesu genkomst og for lidt på Kristus selv, som alene er nøglen til vores forberedelse.

I dette kvartal er vores fokus derfor ikke kun på de sidste tider. Vores egentlige fokus er Jesus, men vi betragter ham i sammenhæng med de sidste tider og vores forberedelse til dem. Det er nødvendigt at se på historiske datoer, på verdensbegivenheder og på historie i sig selv; for Bibelen taler om dem i forbindelse med de sidste tider. Men selv i den sammenhæng taler Bibelen om Jesus, om hvem han er, hvad han har gjort for os, hvad han gør for os, og hvad han vil gøre for os, når han kommer igen. Kristus og ham korsfæstet må være centrum i vores tro; eller som Paulus sagde: "For jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet" (1 Kor 2,2). Jo mere vi fokuserer på ham, jo mere kommer vi til at blive ham lig, og jo mere vi adlyder ham, jo mere forberedt vil vi være på alt det, der venter os, både i den umiddelbare fremtid og på den dag, hvor vi kommer hjem til "den plads", Jesus har beredt for dem, der elsker ham.

*Norman R. Gulley, PHD,
er researchprofessor i systematisk teologi
ved Southern Adventist University.*

Den kosmiske strid

Ugens vers

"Og dragen rasede mod kvinden og gik hen for at føre krig mod hendes øvrige børn, som holder fast ved Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd" (Åb 12,17).

Introduktion

Den kosmiske strid, som ofte kaldes "den store strid", er Bibelens verdenssyn. Det danner den baggrund, hvorpå vores verdens og hele universets drama udfolder sig. Synd, lidelse, død, nationers vækst og fald, evangeliets udbredelse, de sidste tiders begivenheder – alle finder sted i den store strids sammenhæng.

I denne uge skal vi se på nogle af hovedpunkterne i striden, som begyndte på mystisk vis i et fuldkomment væsens hjerte, hos Lucifer, som bragte sit oprør til jorden gennem to andre fuldkomne personers fald, Adam og Eva. Disse to skæbnesvangre begivenheder, Lucifers fald og vores første forældres fald, begyndte den store strid, som har raset lige siden. Vi er alle en del af dette kosmiske drama.

Den gode nyhed er, at en dag vil den ikke alene ende, men den vil gøre det med en fuldstændig sejr for Kristus over Satan. Og den endnu bedre nyhed er, at på grund af Jesus fuldendte gerning for os på korset, kan vi alle få del i den sejr. Som sejrvindere kalder Gud os til tro og lydighed her, mens vi venter på alt det, han har lovet os i Jesus, hvis genkomst er sikker.

Ugens tekster

- Ez 28,1-2.11-17
- 1 Mos 3,1-7
- Åb 12,1-17
- Rom 8,31-39
- Åb 14,12

Et fuldkomment væsens fald

Hvis den kosmiske strid danner baggrund for det bibelske verdenssyn, fører det til en række spørgsmål. Et af de vigtigste er: Hvordan begyndte det hele? Da en kærlig Gud skabte universet, er det rimeligt at antage, at ondskab, vold og strid slet ikke var en del af skaberværket fra begyndelsen. Striden må have opstået adskilt fra den oprindelige skabelse og var ikke et nødvendigt resultat af den. Men striden er her, den er virkelig, og vi er alle involveret i den.

Ez 28,1-2.11-17
Es 14,12-14

Hvad lærer disse tekster os om Lucifers fald og det ondes oprindelse?

Lucifer var en fuldkommen skabning i himlen. Hvordan kunne synd opstå hos ham, især i sådanne omgivelser? Vi ved det ikke. Måske er det en af årsagerne til, at Bibelen taler om "lovløshedens hemmelighed" (2 Thess 2,7).

Ud over det faktum, at Gud har givet alle sine intelligente skabninger en fri vilje, er der ingen begrundelse for Lucifers fald. Ellen White skrev følgende dybsindige udtalelse: "Det er umuligt at forklare syndens oprindelse med henblik på at give en grund til dens eksistens... Synden er en ubuden gæst, og ingen kan forklare, hvorfor den kom. Den er mystisk og uforklarlig. At undskylde den er det samme som at forsvare den. Hvis der kunne findes en undskyldning for den eller en årsag til, at den eksisterer, ville den ophøre at være synd." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 396-397.)

Udskift ordet synd med det onde, og citatet passer stadigvæk. Det er umuligt at forklare det ondes oprindelse med henblik på at give en grund til dets eksistens... "Det onde er en ubuden gæst, og ingen kan forklare, hvorfor det kom. Det er mystisk og uforklarligt. At undskylde det er det samme som at forsvare det. Hvis der fandtes en undskyldning eller en årsag til, at det eksisterer, ville det ophøre at være ondt."

Til at
tænke over

Tænk over dine egne erfaringer med hensyn til en fri vilje. Hvorfor bør vi med bøn og forsigtighed tænke over de valg, vi foretager, når vi bruger vores fri vilje?

Mere end intellektuel viden

Selv om vi ikke kan forklare, hvorfor det onde opstod (siden der ikke findes nogen begrundelse for det), fortæller Skriften, at det begyndte i Lucifers hjerte i himlen. Vi har fået en fascinerende indsigt fra Ellen Whites skrifter (se fx kapitlet "Det ondes oprindelse" i Mod en bedre fremtid); men Bibelen åbenbarer ikke ret meget mere om, hvordan det onde opstod i himlen. Guds Ord fortæller imidlertid mere tydeligt, hvordan det opstod på jorden.

1 Mos 3,1-7

Hvad viser, hvor skyldige Adam og Eva var i det, der skete?

Det triste er, at Eva vidste, hvad Gud havde sagt til dem. Hun gentog dem: "Gud [har] sagt, at vi ikke må spise af og ikke røre ved [frugten på det træ, der står midt i haven], for ellers skal vi dø" (1 Mos 3,3). Så vidt vi kan se ud fra, hvad Skriften fortæller os, var der ikke sagt noget om at røre ved frugten; men hun kendte sandheden om, at det ville medføre døden at spise af den.

Satan modsagde åbenlyst og klart hendes ord. "Men slangen sagde til kvinden: 'Vist skal I ikke dø!'" (1 Mos 3,4).

Hvor meget større kunne kontrasten være? Hvor ubemærket Satans henvendelse end var til at begynde med, udfordrede han åbenlyst Guds befaling, da han først havde fået hendes opmærksomhed og så, at hun ikke gjorde modstand. Det tragiske er, at Eva ikke handlede i uvidenhed. Hun kunne ikke sige: "Jeg vidste det ikke, jeg vidste det ikke."

For hun vidste det godt.

Men på trods af denne viden handlede hun alligevel forkert. Hvis kundskab i sig selv ikke engang i Edens fuldkomne omgivelser var nok til at forhindre Eva og derefter Adam, som også kendte sandheden, i at synde, bør vi ikke narre os selv til at tro, at kundskab alene er nok til at redde os nu. Vi har naturligvis brug for at vide, hvad Guds Ord fortæller os. Men ud over den viden har vi også brug for en overgivelse, hvori vi også vil adlyde, det Guds Ord fortæller os.

Gud sagde en ting, Satan sagde noget andet. På trods af den viden, Adam og Eva havde, valgte de at lytte til Satan. Tænk over, hvor lidt tingene har forandret sig ned igennem årtusinderne. Hvordan kan vi undgå at begå de samme fejl?

Til at tænke over

Krig i himlen og på jorden

Vores første forældres fald styrtede verden ud i synd, ondskab og død. Man kan være uenig om de umiddelbare årsager eller hvor man skal placere skylden; men hvem kan benægte de omvæltninger og den uro, vold, og strid, vi alle udsættes for?

Vi taler om en kosmisk strid, en universel konflikt; og det er sandt. Og uanset den kosmiske oprindelse til denne strid udspilles den også her på jorden. En meget stor del af den bibelske historie – lige fra syndefaldet i Edens have til de sidste begivenheder, der leder frem til Jesu genkomst – er på en måde Bibelens fremstilling af den store strid. Vi lever midt i denne strid. Guds Ord forklarer for os, hvad der foregår, hvad der ligger til grund for den, og allervigtigst, hvordan den ender.

Åb 12,1-17

Hvilke kampe både i himlen og på jorden beskrives i dette kapitel?

Vi ser en kamp i himlen, og også kampe på jorden. Den første kamp er mellem dragen (Satan, Åb 12,7-9) og Mikael (den hebraiske betydning er "Hvem er som Gud?"). Oprøreren Lucifer blev kendt som Satan (Modstander). Han er kun et skabt væsen, som kæmper imod den evige Skaber, Jesus (Hebr 1,1-2; Joh 1,1-4).

Lucifer gjorde oprør mod sin skaber. Den store strid foregår ikke mellem to duellerende guder; den drejer sig om en skabning, der gør oprør imod sin skaber og manifesterer dette oprør ved også at angribe skaberværket.

Efter at have lidt nederlag over for Kristus i himlen forsøgte Satan at angribe ham på jorden lige efter Jesu menneskelige fødsel (Åb 12,4). Efter sit store nederlag til Kristus i den situation, og igen i ørkenen og senere på korset, satte Satan – efter sit uigenkaldelige nederlag på Golgata – alt ind på at bekæmpe Kristi folk. Denne kamp har hærget ned igennem det meste af den kristne historie (Åb 12,6. 14-16), og vil fortsætte indtil enden (Åb 12,17), hvor Satan vil lide endnu et nederlag, når Jesus kommer igen.

Til at
tænke over

Læs Åb 12,10-12. Hvilket håb finder vi i disse vers midt i al den strid og konflikt, som vi ser i andre tekster?

Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende

Johannes' Åbenbaring forudsagde de forfølgelser, som Guds folk blev udsat for i store dele af kirkens historie. De 1260 profetiske dage i Åb 12,6 (se også Åb 12,14) henviser til 1260 år med forfølgelse af kirken.

Ellen White taler om forfølgelse af Guds folk ned igennem historien på følgende måde: "Disse forfølgelser, der begyndte under kejser Nero ved den tid, da Paulus led martyrdøden, fortsatte med større og mindre voldsomhed i århundreder. De kristne blev med urette anklaget for de frygteligste forbrydelser og beskyldt for at fremkalde store ulykker – hungersnød, jordskælv og pest. Når folkets had og mistanke blev vakt, var der altid nogle, der stod parat til at forråde de uskyldige for egen vindings skyld. De blev stemplet som oprørere mod imperiet, fjender af religionen og en pest i samfundet. Mange blev kastet for de vilde dyr eller brændt levende i amfiteatre." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 35).

Samtidigt flygtede kvinden (kirken) ud i ørkenen (Åb 12,6). Hun beskrives med to ørnevinger. Det tegner et billede af, at hun flyver væk til et sted, hvor hun finder hjælp. Hun blev taget vare på i ørkenen, og slangen eller Satan kunne ikke nå hende (Åb 12,14). Gud har altid bevaret en rest, selv under de største forfølgelser, og han vil igen gøre det i de sidste tider.

I forbindelse med de sidste tiders farer sagde Kristus til sit folk: "Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Matt 28,20). Hvordan skal vi forstå dette fantastiske løfte, samtidigt med, at vi er klar over, at uendeligt mange af hans efterfølgere har lidt martyrdøden? (Se Rom 8,31-39 og Matt 10,28).

Intet – ikke forfølgelse, hungersnød eller død – kan adskille os fra Guds kærlighed. Kristus' nærvær hos os, enten det er nu eller i endens tid, betyder ikke, at vi skånes for smerte, lidelse, prøvelser eller død. Vi er aldrig blevet lovet at undslippe sådanne erfaringer i dette liv. Hans nærvær betyder, at i Jesus og det, han har gjort for os, kan vi leve med det håb og løfte, at Gud er med os midt i disse prøvelser. Vi ejer løftet om evigt liv i den nye himmel og på den nye jord. Vi kan leve med det håb, at uanset hvad vi gennemgår her, kan vi ligesom Paulus være forvisset om, at vi har "retfærdighedens sejrskrans i vente, som Herren, den retfærdige dommer, på den dag vil give mig – og ikke mig alene, men alle dem, som har glædet sig til hans tilsynekomst" (2 Tim 4,8). Vi, som "har glædet os til hans tilsynekomst", kan gøre dette håb og løfte til vores eget.

Loven og evangeliet

Selve vores navn "syvendedags adventister" udtrykker meget af, hvad vi som kirke står for. Syvendedags-delen repræsenterer den syvende dag som sabbat, som henviser til vores tro på ikke alene det ene bud, men indirekte på vores tro på alle de ti bud. Adventist-delen af vores navn peger på vores tro på Jesu andet komme. Denne sandhed eksisterer udelukkende på grund af, hvad Jesus gjorde ved sin soningsdød ved sit første komme. Vores navn syvendedags adventist peger altså på to afgørende og uadskillelige dele af den nærværende sandhed: loven og evangeliet.

Hvordan antyder følgende tekster, hvor tæt sammenkædet loven og evangeliet er?

Jer 44,23

Rom 3,20-26

Rom 7,7

Evangeliet er de gode nyheder om, at selv om vi har syndet og overtrådt Guds lov, kan vi ved tro på, hvad Kristus gjorde for os på korset, få tilgivelse for vores synder, for vores overtrædelse af Guds lov. Vi har også fået kraft til helt og fuldt at være lydige mod loven. Det er derfor ikke så mærkeligt, at Guds folk i de sidste dage, mens den store strid raser med særlig voldsomhed, beskrives på en bestemt måde.

Åb 14,12

Hvordan viser dette vers forbindelsen mellem loven og evangeliet?

Til at
tænke over

Hvordan kan vi som syvendedags adventister, som et folk, der tror på lydighed mod Guds lov, vise andre, at lydighed mod loven ikke er lovtrædning, men en naturlig følge af at elske Gud og blive frelst af ham? Hvordan understøtter tekster som 5 Mos 11,1 og 1 Joh 5,3 denne pointe?

Til videre studium

- Læs Åb 12,9-12 og kapitlet "Hvorfor tillod Gud synden?" s. 11-16 i *Patriarker og profeter* af Ellen White.

"Så længe alle skabte væsener anerkendte kærligheden som lydighedens grundvold, var der fuldkommen harmoni i hele Guds univers. Det var de himmelske herskarene en glæde at opfylde deres skabers hensigt. De frydede sig ved at genspejle hans herlighed og forkynde hans pris. Og så længe kærligheden til Gud havde førstepladsen, var kærligheden til næsten tillidsfuld og uegennyttig. Der var ingen mislyd, der kunne forstyrre den himmelske harmoni. Men der skete en forandring i denne lykkelige tilstand. Der var en, der misbrugte den frihed, Gud havde givet sine skabninger. Synden havde sin oprindelse hos ham, der næst efter Kristus var blevet æret mest af Gud. (Ellen White, *Patriarker og profeter*, s. 12).

Læg mærke til udtrykket: "kærligheden som lydighedens grundvold." Det er stærke ord, som siger, at kærlighed fører til lydighed og troskab. En ægtefælle, som elsker sin mand eller hustru, vil vise det gennem troskab. Sådan var det også for de himmelske væsener, og sådan bør det være for os i vores forhold til Gud.

Spørgsmål til drøftelse

1. **Hvilke beviser har vi fra Bibelen, der ikke alene peger på, at Satan er virkelig, men også på hans rolle i den store strid? Hvordan kan vi hjælpe andre til at forstå, at Satan er en virkelig person og ikke kun et symbol på det onde, der findes i menneskers hjerter?**
2. **Som syvendedags adventister er vi blevet velsignet med et væld af kundskab med hensyn til Bibelens sandheder. Men selv om dette er fantastisk, hvorfor er det alligevel ikke nok til at frelse os? Hvad mere end kun intellektuel kundskab har vi brug for?**
3. **Hvordan har du erfaret Jesu nærvær i dit liv? Hvordan kan disse erfaringer hjælpe dig i de prøvelser, du evt. kommer til at møde i fremtiden?**
4. **Tal sammen i klassen om udtrykket "kærligheden som lydighedens grundvold." Hvordan kan denne tanke hjælpe os til bedre at forstå forholdet mellem lov og nåde og mellem tro og lydighed? Hvad lærer det om den frihed, der er naturligt iboende i hele ideen om kærlighed? Hvordan kan vi her og nu vise en sådan kærlighed?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord og klassens aktiviteter

- Som den første sabbat i kvartalets studium er dette en god anledning til at lægge planer for klassens aktiviteter i lyset af kalenderen.
 - Hvornår vil I arrangere fx en fællesspisning, en udflugt?
 - Vil I samle spørgsmål til nogle bestemte dage, evt. invitere en gæst til klassen?

Uddybende spørgsmål

- Prøv følgende udfordring: opsummer den store strid i fire, højst seks punkter! Bring din "kortform" af kampen mellem godt og ondt til klassen, sammenlign med, hvad andre medlemmer er kommet frem til, og drøft, hvordan I bedst kan gengive den store strid på en kortfattet måde.
 - Tænk over, hvordan I ville beskrive dens forløb og indhold til mennesker, der ingen bibelsk baggrund har, og som ikke har så meget tid heller!
- Ellen White har skrevet om den store strid mellem godt og ondt i bl.a. en bogserie, der begynder med *Patriarker og Profeter* og afsluttes med den bog, der i dag på dansk hedder *Mod en bedre fremtid*. Læs sammen det første afsnit i den første og det sidste afsnit i den sidste af disse bøger.
 - Hvad fortæller det om Ellen Whites opfattelse af hovedmotivet i kampen mellem godt og ondt?

Mødet med dagligdagen

- I moderne kultur, både inden for litteratur og film, møder vi mange eksempler, hvor der foregår en universel kamp mellem gode og onde kræfter. De er ofte "apokalyptiske", dvs. de afspejler dramatiske begivenheder, hvor verden går under og evt. fornyes, og de fører læserne eller seerne ind i en anden verden enten i rum eller tid. Eksempler er *Star Wars* serien og *Ringenes Herre*. Nogle er inspirerede af kristne tanker, de fleste dog kun i ringe grad.
 - Prøv at få en eller flere til at undersøge og beskrive nogle af disse eksempler og fortælle, hvilke ligheder og forskelle de har med den kristne lære om den store strid mellem godt og ondt.

Ord og udtryk

Apokalyptisk kommer fra et græsk ord, *apokalypsis*, der betyder *åbenbaring*. Det er det første ord i Johannes' Åbenbaring. I litteraturen er det derfor blevet et fagudtryk anvendt om lignende bøger. I Det Gamle Testamente er Daniel og dele af de profetiske bøger

Daniel og de sidste tider

Ugens vers

"Kongen sagde til Daniel: 'Jeres Gud er i sandhed guders Gud, kongers Herre og den, der åbenbarer hemmeligheder, siden du har været i stand til at åbenbare denne hemmelighed'" (*Dan 2,47*).

Introduktion

Gud havde store planer for det gamle Israel. "I skal være et kongerige af præster og et helligt folk for mig" (*2 Mos 19,6*). Dette hellige folk, dette kongerige af præster, skulle vidne for hele verden om, at Jahve var den eneste Gud (se *Es 43,10.12*). Desværre levede folket ikke op til det høje kald, som Gud havde givet dem. Og med tiden endte de til og med i fangenskab i Babylon.

Det er interessant, at Gud på trods af fangenskabets ulykkelige omstændigheder var i stand til at bruge individuelle judæere som sine vidner. Gud ville med andre ord gennem Daniel og hans tre medfanger opnå det, han ikke havde kunnet gennem Israel og Juda. På en måde var disse mænd eksempler på, hvad Israel som et folk skulle have været og gjort.

Det er rigtigt, at deres historie finder sted på en tid og et sted, der er meget langt væk fra de sidste tider. Men vi kan alligevel finde træk og egenskaber hos disse mænd, som kan være eksempler for os, et folk, der ikke alene lever i de sidste tider, men som også er kaldet til at være vidner om Gud i en verden, der ligesom hedningerne ved det babyloniske hof ikke kender ham. Hvad kan vi lære af deres historie?

Ugens tekster

- Luk 16,10
- Dan 1 og 2; 3,1-6
- Åb 13,11-15
- Dan 3,13-18
- Joh 3,7
- Dan 4,6

Tro i det små

"Den, der er tro i det små, er også tro i det store. Den, der er uærlig i det små, er også uærlig i det store" (Luk 16,10).

Se på disse ord fra Jesus. Det er så let at gå på kompromis, ikke sandt; at være "uærlig i det små". Problemet er ikke så meget, at "det små" i sig selv er betydningsfuldt; det er det ikke. Det er grunden til, at det er "det små". Som de fleste af os ved af egen erfaring, fra andres eksempel eller begge dele, er problemet, at det første kompromis fører til det næste og det næste og det næste, indtil vi også bliver "uærlige i det store".

Med denne tanke i baghovedet går vi ind i beretningen i Dan 1, den første omtale af disse fire jøders erfaringer i babylonisk fangenskab.

På hvilken måde genspejlede Daniels, Hananjas, Mishaels og Azarjas standpunkt, hvad det gamle Israel skulle have været som et folk?

Selv om teksten ikke direkte kobler deres føde sammen med, at de var "ti gange så dygtige" som de andre i "visdom og indsigt" (Dan 1,20), er der alligevel en tydelig forbindelse. Kapitlet siger også, at Gud gav dem denne visdom og indsigt. Det vil sige, at Gud var i stand til at arbejde med dem på grund af deres trofasthed mod ham, da de nægtede at spise Babylons urene føde. De var lydige, og Gud velsignede deres lydighed. Ville Gud ikke have gjort noget lignende for det gamle Israel som et hele, hvis de havde holdt sig til Bibelens lære lige så ivrigt og trofast som disse fire unge mænd? Selvfølgelig. Og vil han ikke også gøre det for os i dag, i de sidste tider, hvis vi er trofaste?

Siden vi som en kirke har fået så meget lys og sandhed, må vi spørge os selv: Har vi været trofaste og lydige over for det, vi har fået? Hvordan kan vi som enkeltpersoner hver især påtage os opgaver og stillinger, der vil gøre os i stand til at være mægtige vidner for Gud?

Daniel kap. 1
5 Mos 4,6-8
Zak 8,23

Til at
tænke over

Daniels ydmyghed

Overalt i verden har Daniel 2 hjulpet et utal af mennesker til at tro på Bibelens Gud. Det giver et stærkt *rationelt* bevis, ikke alene på Guds eksistens, men også på hans forudviden. Det er faktisk den åbenbaring af Guds forudviden, som dette kapitel viser, der giver os et bevis for Guds eksistens.

Daniel kap. 2

Hvordan giver dette kapitel et overbevisende bevis for Guds eksistens? Se også på, hvordan dagens Europa beskrives i bogen (Dan 2,40-43). Hvordan kunne en mand, der levede for ca. 2600 år siden, beskrive situationen så nøjagtigt, med mindre det var gennem guddommelig åbenbaring?

Daniel havde åbent og uden skam givet al ære til Gud for det, der var blevet åbenbaret for ham. Han kunne let have pralet af sin allerede anerkendte visdom og forståelse som kilden til hans evne til ikke alene at kende kongens drøm, men også at tyde den. Men Daniel vidste bedre. De bønner, han og hans venner havde bedt (Dan 2,17-23), viste deres totale afhængighed af Gud; ellers havde de også stået i fare for at blive dræbt sammen med de andre vismænd.

Senere mindede Daniel kongen om, at ingen af de professionelle vismænd, besværgere eller troldmænd havde været i stand til at fortælle kongen hans drøm. Gud i himlen derimod kan åbenbare hemmeligheder; for han er den eneste sande Gud.

I sin ydmyghed og afhængighed af Gud var Daniel i stand til at være et mægtigt vidne. Hvis Daniel dengang i fortiden viste ydmyghed, hvor meget mere bør vi ikke i dag gøre det samme? Vi har trods alt en åbenbaring af frelsesplanen, som Daniel ikke havde; og hvis noget skulle gøre os ydmyge, bør det vel være kundskaben om, hvad Jesus gjorde for os på korset.

Til at tænke over

Hvad bør korset lære os om ydmyghed? Hvad fortæller det os ikke alene om vores egen syndighed, men også om vores totale afhængighed af Gud for at opnå frelse? Tænk over, hvor du ville stå uden korset. Hvad andet har du at være stolt af end Kristi kors? Se Gal 6,14.

Billedstøtten af guld

Bibelforskere har længe været opmærksomme på forbindelsen mellem beretningen om de tre jødiske mænd i Dura-dalen i Daniel 3 og Johannes' Åbenbaring 13. Daniel 3 er en beskrivelse af en forfølgelse, som Guds folk var udsat for i fortiden; Åbenbaringen 13 afslører en forfølgelse, Guds folk vil møde i de sidste tider.

Dan 3,1-6
Åb 13,11-15

Sammenlign de to tekster. Hvilke paralleller er der mellem disse to afsnit?

I begge tilfælde står spørgsmålet om tilbedelse centralt, og begge taler om en tilbedelse, der bliver påtvunget. Det vil sige, de herskende politiske magter forlanger den tilbedelse, der kun tilkommer Herren.

Dan 3,13-18

Hvad kan vi lære af denne beretning, så vi bedre kan forstå ikke alene, hvad vi vil møde i de sidste tider, men også, hvordan vi bør møde det, der kommer?

Som den mægtigste hersker på jorden hånede Nebukadnesar disse mænd og deres Gud. Han sagde: "Hvem er den gud, der så kan redde jer ud af min magt?" Han skulle snart selv opdage, hvem den Gud var, for senere sagde han: "Lovet være Shadraks, Meshaks og Abed-Negos Gud, som sendte sin engel og reddede sine tjenere, fordi de satte deres lid til ham og overtrådte kongens ordre; de ville hellere prigsive sig selv end dyrke og tilbede nogen anden gud end deres egen" (Dan 3,28).

Efter at have set et sådant mirakel er der ingen tvivl om, at kongen var overbevist om, at der var noget helt specielt ved den Gud, disse tre mænd dyrkede.

Men hvad nu, hvis de unge mænd ikke var blevet reddet ud af ilden? De indså, at det var en klar mulighed (Dan 3,18). Hvorfor ville de alligevel have gjort det rigtige ved ikke at adlyde kongens befaling, selv om det kunne betyde, at de ville blive brændt levende? Denne beretning giver os et mægtigt vidnesbyrd om deres tro og vilighed til at stå for det, de troede på, uanset følgerne.

Til at
tænke over

Når spørgsmålet om tilbedelse opstår i de sidste tider, hvordan kan vi sikre os, at vi vil være ligeså trofaste som Daniel og hans venner var? Hvis vi ikke er tro nu i "det små", hvad får os til at tro, at vi vil være tro i noget så stort som den sidste krise?

Hedningernes omvendelse

Daniel 3 endte med, at Nebukadnesar erkendte den sande Guds eksistens og magt. Men kundskab om Gud og hans magt er ikke det samme som at erfare den nye fødsel, som ifølge Jesus var afgørende for frelse (se Joh 3,7). Den Nebukadnesar, vi møder i Dan 4,30, var langt fra en omvendt person.

Dan 4,30

Hvad var denne mands problem? Se også Joh 15,5; ApG 17,28; Dan 5,23.

Når vi når til afslutningen af kapitel 4, har Nebukadnesar lært, om end på den hårde måde, at al sand magt tilhører Gud, og uden Gud er kongen intet.

"Den en gang så stolte monark var blevet Guds ydmyge barn, og den tyranniske, hovmodige hersker var blevet en vis og medfølelse konge. Den mand, der havde foragtet og spottet Himmelens Gud, anerkendte nu den Højestes magt og bestræbte sig på at fremme Herrens ære og sine undersåtters lykke. Da kongernes Konge og herrernes Herre straffede Nebukadnesar, lærte denne omsider den lektie, som alle herskere må lære – at al storhed består i sand godhed. Han erkendte, at Herren er den levende Gud, og sagde: 'Jeg, Nebukadnesar, lovsynger, ophøjer og ærer nu himlens konge. Alle hans handlinger er rigtige, og hans veje er retfærdige. Den, der vander i hovmod, kan han ydmyge.'" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 252).

Dan 4,32

Hvilke sandheder om Gud gav Nebukadnesar også udtryk for?

Daniel 4 ender med en hedning, der anerkender himlens Guds myndighed, herredømme og magt. Denne scene er på en måde en forløber for det, der skete i den tidlige kristne kirke, hvor hedninger gennem jødernes vidnesbyrd og Guds kraft lærte sandheden om Herren og begyndte at forkynde den sandhed for hele verden.

Til at tænke over

Læs Joh 3,7. Vi har en tendens til at tænke på de sidste tiders begivenheder som dødsdekreter, tilbedelse og forfølgelse; men hvad siger Jesus er det, der over alt andet forbereder mennesker på endens tid?

Daniels trofasthed

Daniel kap. 6

Læs og besvar dernæst følgende spørgsmål:

1. Hvad fortæller Dan 6,4-5 om Daniels karakter? Hvad kan vi af disse vers lære om, hvordan vi bør blive opfattet af andre?
2. Hvilke paralleller finder vi i dette kapitel, der kæder det sammen med de afsluttende begivenheder, der beskrives i Johannes' Åbenbaring? Se Åb 13,4.8.11-17.
3. Prøv at sætte dig i Daniels sted i denne situation. Hvilke logiske begrundelser eller argumenter kunne han have brugt for ikke at bede? Hvordan kunne han have retfærdiggjort ikke at gøre det, han gjorde, og dermed spare sig selv for den frygtelige oplevelse at blive smidt i løvekulen?
4. Hvorfor tror du, at Daniel blev ved med at bede, som han altid gjorde, selv om han ikke nødvendigvis var nødt til det?
5. Hvad sagde kong Dareios (Dan 6,16), selv før Daniel blev kastet i løvekulen, som viste, at han kendte noget til Daniels Guds magt? Hvad i hans ord viste, at Daniel selv havde vidnet over for kongen om den Gud, Daniel tilbad og dyrkede?

Til videre studium

"Idet vi nærmer os afslutningen af denne verdens historie, bør vi vise de profetier, som Daniel nedskrev, særlig opmærksomhed, fordi de angår selve den tid, vi lever i. Vi bør knytte dem sammen med den undervisning, som findes i den sidste bog i Det Nye Testamente. Satan har fået mange til at tro, at man ikke kan forstå de profetiske afsnit af Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring; men man kan ikke tage fejl af det løfte, som siger, at der er en speciel velsignelse ved at studere disse profetier. Der blev sagt om de af Daniels syner, hvis segl skulle brydes i de sidste dage: "De indsigtsfulde forstår" (*Dan 12,10*). Med henblik på den åbenbaring, som Kristus gav sin tjener Johannes, for at den skulle tjene som en vejledning for Guds folk ned gennem århundrederne, er der givet dette løfte: "Salig er den, som læser op, og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der står skrevet i den; for tiden er nær" (*Åb 1,3*)." (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 264-265).

Vi kan have en tendens til at se på Daniels Bog i forbindelse med storrigers opståen og fald, dommen (*Dan 7,22.26; 8,14*) og den endelige befrielse af Guds folk i den sidste tid (*Dan 12,1*). Men Daniels Bog giver også eksempler på, hvordan vi hver især kan være klar til at møde prøvelser og trængsler. Disse beretninger giver os budskaber af afgørende betydning. Uanset hvor nyttigt det kan være at kende til "dyrets mærke" og "trængselstiden", vil al denne viden kun for-dømme os, hvis ikke vi har den nødvendige erfaring med Gud. Mere end noget andet har vi brug for at erfare den nye fødsel, som Daniel og andre, Nebukadnesar indbefattet, erfarede.

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Læs Daniels bøn i Dan 9,3-19. Hvordan viser denne bøn, at Daniel forstod, hvad nåde er, og at Gud elsker og forløser os på grund af hans nåde frem for vores fortjeneste? Hvorfor er det en så vigtig sandhed ikke alene at forstå, men også at erfare?**
- 2. Drøft i klassen de udfordringer, som Daniel (Dan 6) og hans tre venner (Dan 3) mødte i deres kamp for at stå fast, når deres religiøse udøvelse blev truet af politiske myndigheder. Hvilke ligheder er der mellem de to beretninger? Hvilke forskelle? Og hvad kan vi lære fra begge beretninger med hensyn til, hvordan vi ved vores trofasthed kan være mægtige vidner?**
- 3. Hvad vil det sige at være "født på ny"? Hvorfor sagde Jesus, at vi må fødes på ny (Joh 3,7)?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Syng/læs evt. sammen Grundtvigs salme: "Rejs op, dit hoved, al kristenhed!"
- Tænk over følgende spørgsmål i forbindelse med Daniels Bog og tanken om Daniel og hans venner som eksempler for Guds folk i de sidste dage:
 - Hvem modtager drømme og syner i Daniel 1-6? Hvem forstår og forklarer betydningen?
 - Hvem modtager drømme og syner i Daniel 7-12?
 - Hvad er forskellen på Daniels rolle i disse to dele af Daniels Bog?
 - Hvem skal få kundskab om Daniels profetier i de sidste dage, se Dan 12,3.9-11?

Uddybende
spørgsmål

- Prøv at forestille dig, hvad det ville have betydet, hvis Daniels tre venner havde givet kongen et andet svar end det, de gav, som fx
 1. "Hvis der findes en Gud, kan han redde os..."
 2. "Gud vil redde os; for det går altid de gode godt, og han vil belønne vores trofasthed!"
- Drøft forskellen mellem disse mulige svar og det, vi finder i Dan 3,16-17.
 1. Hvad er vores svar, når vi fristes eller udsættes for vanskeligheder?
- "Vov at stå som Daniel" var titlen på en nu sikkert glemt børnesang. Prøv at lave en liste over de måder, hvorpå Daniel og hans venner er fremstillet som eksempler for os.

Mødet med
dagligdagen

- I en vis forstand gjorde Gud Daniel og hans venner til evangelister for hedningerne, den opgave, som hele Israels folk var betroet.
 - Kan/skal vi i dag bede for Babel? For denne verdens Saddam Hussein, Osama bin Laden, etc.?
 - Har du/vi fjender, som vi bør bede for?

Forstå
det bedre

- Svaret fra Daniels tre venner til kong Nebukadnesar i Daniel 3,16-17 er afgørende i beretningen om de tre venner i ildovnen. Sætningskonstruktionen er på aramæisk lidt indviklet; men tanken udtrykkes bedst ved fx følgende svar til kongens udfordring om, hvilken gud der kan redde de tre unge mænd:
 1. "Det behøver vi ikke at svare dig på, Nebukadnesar, hvis vores Gud, som vi dyrker, redder os.
 2. Og han er i stand til at redde os ud af ovnen med flammende ild og ud af din magt, konge.
 3. Men hvis han ikke gør det, så skal du vide, konge, at vi ikke vil dyrke din gud, og at vi ikke vil tilbede den statue, du har opstillet."
- Først udtrykker Daniels venner, at svaret vil være indlysende, hvis Gud redder dem (1)
- Dernæst bekræfter de deres tro på, at Gud har magt til at redde dem (2)
- Endelig fortæller de, at deres trofasthed mod Gud er uafhængig af, om Gud i dette tilfælde redder dem eller ej (3).

Ord og udtryk

"De indsigtfulde" er den danske oversættelse i Dan 12,3 og 10 (og 11,33) af det hebraiske *maskilim*, et ord, der beskriver Daniel og hans venner i Dan 1,4, og de trofaste i endens tid i Daniel 12. Med andre ord: den rolle, som Daniel har i bogens første halvdel i tydnin-gen af kongernes drømme og syner om verdensbegivenhederne, er en rolle, som Guds trofaste får i endens tid i fortolkningen af Daniels drømme og syner om verdensrigerne og Guds folk.

Det var engang forholdsvist almindeligt at tolke "indsigten" eller "kundskaben" i Daniel 12,3 om den moderne tids teknologiske udvikling. En sådan tolkning er sensationel og har ingen basis i teksten, der snarere taler om, hvorledes Guds trofaste forstår tidens tegn, som illustreret i Daniels endetidsprofetier, og indretter deres liv efter dem.

Jesus og Johannes' Åbenbaring

Ugens vers

"Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min fader på hans trone" (Åb 3,21).

Introduktion

Selv en hurtig læsning i Det Nye Testamente åbenbarer en vigtig sandhed: Det Nye Testamente er direkte forbundet med Det Gamle Testamente. Igen og igen enten henviser evangelierne og brevene til begivenheder i Det Gamle Testamente, eller de citerer direkte fra det. Og når Jesus omtaler sig selv og sin tjeneste, taler han ofte om, hvordan "Skrifterne" må "blive opfyldt" (se Matt 26,54. 56; Mark 14,49; Joh 13,18; 17,12).

Det samme kan siges om Johannes' Åbenbaring. Det er i virkeligheden næsten umuligt at forstå Åbenbaringsbogen uden Det Gamle Testamente, især Daniels bog. Det er en af årsagerne til, at vi ofte studerer begge disse bøger sammen.

En vigtig side ved de gammeltestamentlige henvisninger i Åbenbaringsbogen er, at når de sammenstilles med resten af bogen, åbenbarer de Jesus. Åbenbaringsbogen handler om Jesus, om hvem han er, hvad han har gjort for sit folk, og hvad han vil gøre for os i de sidste tider. Det er nødvendigt, når vi fokuserer på de sidste tiders begivenheder, at Jesus hele tiden er i centrum, ligesom han er det i Johannes' Åbenbaring. Denne uges studium vil se på Jesus i Åbenbaringsbogen.

Ugens tekster

- 1 Kor 10,1-11
- Åb 12,1-17; 19,11-15
- Ef 1,20
- Åb 11,19
- 1,10-18

Åbenbaringsbogens struktur

Blandt de mange ting, som Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring har fælles, er deres to hovedafsnit: det historiske og det eskatologiske (de sidste tiders begivenheder). Disse sider er nøje forbundet i begge bøger. Vi kan betragte de historiske begivenheder som forløbere eller eksempler, selv om det er i mindre målestok end de store og verdensomspændende begivenheder i de sidste tider. Ved at studere det, der skete i Det Gamle Testaments historie, kan vi få en forståelse af, hvad der vil ske i vore dage og fremover. Men dette princip gælder ikke kun begrænset til Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring.

1 Kor 10,1-11

Hvordan kan vi se ovenstående princip anvendt i disse vers?

Som vi så i sidste uge, var nogle af beretningerne i Daniels Bog (Dan 3,6.15.27; 6,6-9.21-22) lokale historiske begivenheder, der til en vis grad genspejler de endetidsbegivenheder, der beskrives i Åbenbaringsbogen. Ved at studere disse beretninger kan vi få nogle glimt og en forståelse, i hvert fald i bred forstand, af nogle af de ting, som Guds folk vil møde til sidst. Men den vigtigste pointe er måske, at vi bliver forsikret om en endelig befrielse, uanset hvordan vores nuværende situation er. Hvad Johannes' Åbenbaring ellers måtte lære, så forsikrer den om sejr til de trofaste.

Selv om der er nogle få undtagelser, så finder vi den historiske del af Johannes' Åbenbaring i kapitlerne 1-11. De efterfølges af endetidskapitlerne 13-22.

Åb 12,1-17

Hvor bør vi placere dette kapitel – historisk eller som endetidsbegivenheder – og hvorfor?

Som vi kan se, så hører dette kapitel til i begge afdelinger. Hvorfor? Fordi det taler om historiske konflikter – Satans udvisning fra himlen (Åb 12,7-9), Satans angreb på Jesus som baby (Åb 12,4) og forfølgelsen af kirken i den efterfølgende kirkehistorie (Åb 12,14-16) – og efterfølges af en beskrivelse af djævlens angreb på Guds folks rest i de sidste tider (Åb 12,17).

Til at tænke over

Det er blevet sagt, at en af de lektier, vi kan lære af historien, er, at vi aldrig lærer af historien. Tanken er den, at uanset hvornår mennesker lever, begår vi de samme fejl. Hvordan kan vi med så meget historie bag os, undgå at begå alle fejlene?

Billeder af Jesus

Læs følgende bibelttekster, som indeholder forskellige navne for Jesus og i nogle tilfælde beskrivelser af ham og hvad han har gjort, gør og vil gøre. Hvad lærer disse tekster os om Jesus?

Åb 1,5

Åb 1,18

Åb 5,8

Åb 19,11-15

Åb 21,6

Dette er kun nogle få af de mange tekster i Johannes' Åbenbaring, der beskriver Jesus i forskellige roller og funktioner. Han er Lammet, hvilket peger på hans første komme, hvor han gav sig selv som et offer for vores synd. "Rens den gamle surdej ud, for at I kan være en ny dej. I er jo usyret brød, for også vort påskelam er slagtet, Kristus" (1 Kor 5,7). Han var også den, som "var død", men som siger: "se, jeg lever i evighedernes evigheder" (Åb 1,18), en tydelig henvisning til hans død og opstandelse. "Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag" (Luk 24,46). Og i Åb 19,11-15 beskrives han i sin rolle ved genkomsten, hvor han kommer tilbage til jorden med kraft og herlighed og dom. "For Menneskesønnen skal komme i sin faders herlighed sammen med sine engle, og da vil han gengælde enhver efter hans gerninger" (Matt 16,27).

Hvordan kan vi lære hver dag at sætte Jesu liv, død, opstandelse og genkomst som det vigtigste i vores tilværelse og som grundlaget for alle vores moralske valg?

Til at tænke over

Helligdomsmotivet i Åbenbaringsbogen

Ud over inddelingen i historisk og eskatologisk indeholder Åbenbaringsbogen også en struktur, der er baseret på den hebraiske helligdom. Helligdomsmotivet er ikke begrænset til en af de større afdelinger, men gennemsyrrer hele bogen.

I den jordiske helligdom møder vi først brændofferalteret i forgården, hvor alle offerdyr blev slagtet. Når et dyr, hvis død var et symbol på korset, var blevet slagtet, gik præsten ind i det Hellige, helligdommens første afdeling. Det svarer til, hvad Jesus gjorde efter sin himmelfart og er udtrykt i Johannes' Åbenbaring ved, at han gik "midt imellem lysestagerne" (1,13).

Åb 4,1-2

Hvad betyder "den åbne dør"? Hvor finder denne scene sted? Se også ApG 2,33; 5,31; Ef 1,20; Hebr 10,12-13; Sl 110,1; Åb 12,5.

Kort efter sin himmelfart blev Jesus indviet i det himmelske tempels hellige afdeling, gennem den første åbne dør. Når Kristus viser sig første gang i Åbenbaringsbogen, står han foran lysestagerne i helligdommens første afdeling (se Åb 1,10-18).

Åb 11,19

Hvad er betydningen af, at da det himmelske tempel blev åbnet, kunne Johannes se pagtens ark, som i den jordiske helligdom befandt sig i den anden afdeling, i det Allerhelligste? (Se 3 Mos 16,12-14.)

Synet af pagtens ark i den himmelske helligdom henviser, hævet over enhver tvivl, til det Allerhelligste eller helligdommens anden afdeling. I Åbenbaringsbogen ser vi ikke blot, at Jesus gør tjeneste i to afdelinger, men også den afgørende og opmuntrende kendsgerning, at begivenhederne i himlen og på jorden er nøje knyttet sammen. Selv midt i historiens trængsler og i de sidste dage som beskrevet i Johannes' Åbenbaring er det muligt for os at leve med den forvisning, at "hele himlen er engageret i at forberede et folk, der er i stand til at stå fast på Jesu beredelsesdag. Forbindelsen mellem himmel og jord synes meget tæt." (Ellen G. White, *My Life Today*, s. 307).

Kristus i Åbenbaringsbogen – 1

Alt i Johannes' Åbenbaring, hvad enten det er bogens litterære struktur eller dens indhold, samles om at fælles mål: at åbenbare Jesus Kristus.

Derfor er bogens åbningsord: Jesu Kristi åbenbaring (apokalypsis iesou christou). Dette er i almindelighed forstået som (1) en åbenbaring fra Jesus Kristus, eller (2) en åbenbaring om Jesus Kristus. At den er en åbenbaring er et argument imod dem, som mener, at bogen er for vanskelig at forstå. Hvorfor skulle Vorherre inkludere bogen i Bibelen, hvis han ikke mente, at læserne kunne forstå den?

Åb 1,1-8

Hvad fortæller disse vers os om Jesus?

I Åbenbaringsbogen introduceres Kristus som "herskeren over jordens konger" (Åb 1,5), og mod bogens slutning beskrives han som "Kongernes Konge" (Åb 19,16). Den gode nyhed deri er, at midt i jordens kaos og forvirring kan vi have en forsikring om, at vores Herre og Frelser, som elsker os, har den endelige og afgørende kontrol.

I Åb 1,5 har vi fået en tydelig henvisning til Kristus som løseren. "Ham, som elsker os og har løst os fra vore synder med sit blod" peger på hans soningsdød på korset. Ikke alene har han retfærdiggjort os, men han har også helliget os (1 Kor 6,11). I tekster som disse kan vi finde vished om vores frelse, for de viser os, at Jesus er den, som vasker vores synd bort. Vi kan slet ikke gøre det selv.

Åb 1,7

Hvad lærer denne tekst os om Jesus?

Centralt i den kristne tro står løftet om, at Jesus vender tilbage "med skyerne". Jesus kommer igen, en bogstavelig genkomst, en begivenhed, som hele verden vil være vidne til og som en gang for alle vil gøre en ende på verdens lidelse, kaos og ødelæggelse og i stedet virkelig gøre løfterne om evigheden.

Til at tænke over

Hvad lærer Åb 1,8 os om Jesus? Hvilket håb i dette vers opmuntrer os, ligegyldigt hvilke prøvelser vi møder?

Kristus i Åbenbaringsbogen – 2

Åb 1,10-18

Hvad fortæller Jesus os om sig selv i disse vers?

I disse vers viser Jesus sig i den hellige afdeling i den himmelske helighed. Åbenbaringen af Jesus i denne rolle var så overvældende, at Johannes faldt til jorden i frygt. Jesus opmuntrede ham, fortalte ham, at han ikke havde grund til at være bange og henviste til sig selv som alfa og omega, den første og den sidste, en understregning af hans evige, guddommelige eksistens. Senere fortalte han om sin død og opstandelse og om det håb, hans opstandelse giver. Jesus ejer nøglerne til "døden og dødsriget". Med andre ord fortalte Jesus her Johannes det samme, som han havde sagt til Marta ved hendes brors død: "Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. Tror du det" (*Joh 11,25-26*)?

Som til Marta og nu til Johannes henviste Jesus til håbet om opstandelse, den kristne tros kulmination og klimaks. Hvilket håb ville vi have uden dette håb?

Åb 22,7.12-13

Hvad åbenbarer disse vers også om Jesus?

"Kristus Jesus er alfa og omega, begyndelsen i og oprindelsen til Det Gamle Testamente og målet for og åbenbaringen i Det Nye Testamente. Begge mødes i Kristus. Adam og Gud forenes ved den anden Adams lydighed – han overvandt Satans fristelser og forløste Adams skamfulde fejltagelse og fald." (Ellen White kommentarer i *The SDA Bible Commentary*, 6. bind, s. 1092-1093.) Ja, Jesus er begyndelsen og afslutningen. Han skabte os i begyndelsen, og han vil genskabe os ved tidernes afslutning.

Fra først til sidst er Åbenbaringsbogen *Apokalypsis Iesou Christou*, en åbenbaring af Jesus Kristus, mens den underviser os om både historien og endetidens begivenheder. Lad os derfor endnu en gang understrege, at hvad vi end ellers studerer om de sidste dage, er det nødvendigt, at Jesus er i centrum af det hele.

Til at tænke over

På hvilke måder kan vi dag for dag bevare Jesus som centrum i vores liv?

Til videre studium

"I Johannes' Åbenbaring fremstilles dybsindige, guddommelige emner. Selve navnet, som er givet disse inspirerede sider, "Åbenbaringen", modsiger den påstand, at bogen er en forsegleet bog. En åbenbaring åbenbarer noget. Herren selv kundgjorde til sin tjener de mysterier, bogen indeholder, og det er hans plan, at de skal være åbnede, så alle kan studere dem. Bogens sandheder er sendt til mennesker, som lever i de sidste dage af jordens historie, lige så vel som til dem, der var samtidige med Johannes. Nogle af scenerne beskrevet i bogen er nu historie, andre finder sted i vores tid. Andre igen afslører enden på den store strid mellem mørkets magter og himlens fyrste, og nogle åbenbarer de forløstes sejrsglæde på den nyskabte jord." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 584).

Åbenbaringsbogen handler om Jesus. I hvor høj grad det er tilfældet så vi i de tekster, vi har studeret i denne uge, både fra begyndelsen og afslutningen af bogen. Bogen indeholder mange gammeltestamentlige referencer til historiske begivenheder; men den lærer os endnu mere om vores Herre, Jesus. Find endnu flere af bogens tekster om Jesus i Åb 3,14; 5,5-6; 7,14; 19,11-16. Når vi lægger alle disse data sammen, får vi en mægtig fremstilling af Jesus, og hvad han bør betyde for os, som bekender os til at følge ham.

Spørgsmål til
drøftelse

1. Hvilken betydning har det for os, at der overalt i Det Nye Testamente hele tiden henvises til Det Gamle Testamente? Hvad bør det fortælle os om, hvor centralt Skriften bør stå med hensyn til vores tro, og hvor alvorligt vi bør tage Guds Ord? Hvordan kan vi beskytte os selv mod ethvert forsøg på at forringe Skriftens autoritet både i vores personlige liv og i menighedens liv?
2. Foretag en hurtig gennemgang af Johannes' Åbenbaring og find så mange andre tekster som muligt, der specifikt taler om Jesus. Læs teksterne sammen i klassen. Hvad fortæller de dig yderligere om vores frelsers og herres natur, gerning, magt og karakter? Hvilken trøst finder du i disse tekster?
3. Hvordan kan vi, i en verden fuld af død, lære at finde håb i løftet om opstandelsen fra de døde?

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Find to eksempler, hvor Det Nye Testamente anvender Det Gamle Testamente. Del jeres eksempler sammen i klassen.
- Åbenbaringens Bog beskriver Jesus på mange flere måder end dem, vi finder i mandagsafsnittet. Prøv at skrive nogle flere af Jesu titler eller karakteristika fra bogen ned og del dem med klassen.

Uddybende
spørgsmål

- Tænk over, hvad det vil sige, at noget er historisk! (Advarsel: der er mange svar!)
 - For hvem er kapitel 1-12 i Åbenbaringsbogen historisk?
 - Var den historisk for Johannes?
 - Hvorfor vil vi kunne sige, at den er historisk for os, der lever i dag?
 - Sammenlign disse kapitler med de historiske beretninger i Daniel 1-6.
 - Hvad er forskellen?
- Der er ingen tvivl om Jesu centrale rolle i Åbenbaringsbogen.
 - Hvordan synes du beskrivelsen af Jesus i denne bog er i sammenligning med beskrivelsen af Jesus i de fire evangelier? Lægges der vægt på de samme sider af Jesus væsen? Kommer der andre frem?
 - Hvordan tror du, at de første kristne opfattede bogen? Var den en opmuntring, og gav den håb? Eller var dens budskab skræmmende?

Personligt
kristenliv

- Har du nogensinde været bange eller skræmt ved tanken om de sidste tider, plagerne og Jesu genkomst?
 - Guds tanke er, at vi, når den tid er nær, skal kunne "løfte vores hoveder" (Luk 21,28) og med glæde se frem til vores forløsning.
 - Hvad kan du og jeg gøre for at hjælpe hinanden til at se de positive sider af de skræmmende fremtidsprofetier i Bibelen?

Forstå
det bedre

Jesu genkomst er beskrevet i 19,11-16 med et væld af billeder og sammenligninger, hvori Jesus er fremstillet dels som kirkens/de troendes frelser, dels som verdens konge. Beskrivelsen er et eksempel på den dybde og rigdom, man kan finde i hele Åbenbaringsbogen.

Den er inddelt i to dele:

1. Vers 11-13 indeholder syv aspekter ved Jesu forhold til de troende/menigheden.
2. Vers 15-16 indeholder fire karakteristika ved Jesu forhold til verden og dens riger. I midten fortæller vers 14 om dem, som er en del af Jesu hær. Prøv at læse denne tekst mere grundigt og forsøg at find oprindelsen til nogle af de billeder, der bruges.

Læg også mærke til, hvordan netop syv og fire er tal, som igennem bogen anvendes i forbindelse med henholdsvis kirken og verden.

Ord og udtryk

ESKATOLOGISK er et ofte brugt udtryk. Det kommer fra græsk og er sammensat af to ord: *eskatos*, som betyder "det sidste", og *logos*, som betyder "ord" eller her "lære". Eskatologi er altså "læren om de sidste tider".

MYSTERIUM er også et græsk ord (*mysterion*), sandsynligvis til og med et låneord fra semitisk (på hebraisk betyder mister noget, der er skjult). Der findes to former for mysterier:

- 1 Noget, som principielt er uforståeligt, fordi det overgår vores forstand og måske kun kan opleves ved ekstase og ikke kan gengives i ord.
- 2 Noget, der ikke forstås eller kendes, fordi det er skjult for os, men som kan forstås, når det bliver åbenbaret, altså når dækket fjernes.

APOKALYPSIS betyder at "afdække". Ordet dækker altså et mysterium i den anden betydning af de ovennævnte. Gud har åbenbaret hemmeligheder, som derfor ikke er hemmeligheder for os længere.

Frelsen og de sidste tider

Ugens vers

"Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder."
(1 Joh 4,10).

Introduktion

En fascinerende, men afgørende forskel mellem kristendommen og ikke-kristne religioner er, at mens andre religioner lægger vægt på, hvad deres grundlæggere lærte, understreger de ikke, hvad deres grundlæggere har gjort for dem. Og det skyldes, at uanset, hvad deres grundlæggere kan have gjort for dem, kan det ikke frelse dem. Det eneste, disse ledere kunne gøre, var at forsøge at lære folk, hvordan de skulle "frelse" sig selv.

Kristendommen derimod understreger ikke alene, hvad Jesus lærte, men også, hvad han gjorde; for hvad Kristus gjorde giver os det eneste middel til vores frelse. Inkarnationen, hvor Kristus kom i menneskeligt kød (Rom 8,3), hans død på korset (Rom 5,8), hans opstandelse (1 Pet 1,3) og hans tjeneste i himlen (Hebr 7,25) – kun disse handlinger frelser os. Det er helt bestemt intet i os selv. "Hvis man samlede alt det sammen, som er godt og helligt og ædelt i mennesket og fremlagde det for Guds engle, som om det kunne bidrage til eller have nogen fortjeneste i at frelse menneskets sjæl, ville forslaget blive forkastet som forræderi." (Ellen White, *Faith and Works*, s. 24).

Denne vidunderlige sandhed er i særlig grad af betydning for os, der lever med de sidste tiders farer og bedrag.

Ugens tekster

- Joh 14,9
- Sef 3,17
- Joh 1,1-3
- Rom 8,38-39
- Sl 91,15
- Åb 14,6-7
- Ef 1,4-5

Faderens kærlighed

Ikke længe før korset talte Jesus med sine mest betroede efterfølgere om, hvordan mennesker kan komme til Faderen gennem ham. Det var ved den lejlighed, Filip udbrød: "Herre, vis os Faderen, og det er nok for os" (*Joh 14,8*).

Joh 14,9

Hvad var Jesu svar til Filip? Hvad fortæller det os om Faderen? Hvilken forståelse af Gud giver hans svar?

Nogle mennesker hævder, at Det Gamle Testaments Gud er retfærdighedens Gud sammenlignet med Det Nye Testaments Gud, som er fuld af nåde, medlidenhed og tilgivelse. De laver en adskillelse, som ikke kan forsvares. Gud er den samme og har de samme karaktertræk i både Det Gamle og Det Nye Testamente.

En af grundene til, at Kristus kom til denne verden, var for at åbenbare sandheden om Gud Fader. I århundredernes løb havde mange misforståelser om Gud og hans væsen spredt sig, ikke blot blandt hedningerne, men også i Guds udvalgte folk. "Jorden var formørket på grund af misforståelse af Gud. For at kunne oplyse de tunge skygger, så verden igen kunne bringes tilbage til Gud, var det nødvendigt at bryde Satans forførende magt." (*Ellen White, Jesu liv*, s. 9). Jesus kom til denne jord for at opfylde nogle af disse formål.

Gud forandrer sig ikke. Hvis vi kendte til alle forholdene i forbindelse med Det Gamle Testaments begivenheder, ville vi se, at Gud er fuldt ud så barmhjertig i Det Gamle Testamente som i Det Nye. Skriften udtaler, at "Gud er kærlighed" (*1 Joh 4,8*), og Gud forandrer sig ikke. "Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid" (*Hebr 13,8*).

Husk også, at det var Det Gamle Testaments Gud, der hang på korset.

Denne Gud er også "nådig og barmhjertig, sen til vrede og rig på troskab" (*Sl 145,8*). Guds kærlighed svigter ikke. Han "glæder sig over dem, der frygter ham" (*Sl 147,11*). Guds planer er "lykke" og "fremtid og håb" (*Jer 29,11*). I sin kærlighed vil han ikke længere straffe, men han "fryder sig i glæde" over sit folk og "jubler" over dem "med fryd" (*Sef 3,17*). Dette og langt, langt mere er, hvad vores himmelske fader virkelig er.

Til at
tænke over

Tænk over den vidunderlige sandhed, at Jesus repræsenterer Gud Fader. Hvordan kan det give os håb, specielt hvis vi ind imellem er bange for Gud?

Kristi kærlighed

Synden adskilte menneskeslægten fra Gud; et kæmpe gab åbnede sig mellem dem, og medmindre det blev lukket, var menneskeheden dømt til evig ødelæggelse. Kløften var dyb og farlig. Noget absolut utroligt var nødvendigt for at løse syndens problem og forene den syndige menneskeslægt med en retfærdig og hellig Gud. Det kunne kun ske ved at en person, som fra evighed var et med Gud selv og så guddommelig som Gud selv, blev et menneske og i sin menneskelighed ofrede sig selv som et sonoffer for vores synder.

Joh 1,1-3.14
Fil 2,5-8

Hvad lærer disse tekster os om, hvem Jesus er?

Kristus var evig og ikke afhængig af nogen eller noget andet for sin eksistens. Han kom ikke blot som en tilsyneladende Gud, men var Gud selv. Hans væsentlige natur var både guddommelig og evig. Jesus bevarede denne guddommelighed, men blev et menneske for at overholde loven i menneskelig skikkelse og at dø som en stedfortræder for alle dem, som har overtrådt loven, det vil sige os alle (Rom 3,23).

Kristus kom som et menneske uden noget fortrin frem for andre mennesker. Han overholdt ikke Guds lov i kraft af sin iboende guddomsmagt, men ved at stole på den samme guddommelige magt uden for sig selv, som står til rådighed for ethvert menneske.

Jesus var fuldt ud Gud og fuldt ud menneske. Det betyder, at han, som "bærer alt med sit mægtige ord" (Hebr 1,3), er den samme som "barnet, som lå i krybben" (Luk 2,16). Det betyder, at han, som "er forud for alt," og ved hvem "alt består" (Kol 1,17), er den samme som ham, der som barn "gik frem i visdom og vækst" (Luk 2,52). Det betyder, at han, uden hvem "intet blev til af det, som er" (Joh 1,3), er den samme, som blev dræbt og hængt på et træ (ApG 5,30).

Hvis alt dette åbenbarer Kristi kærlighed for os, og Kristi kærlighed til os er et utvetydigt udtryk for Guds kærlighed til os, er det intet under, at vi har så mange grunde til at være glade og taknemmelige!

Til at
tænke over

Læs Rom 8,38-39. På hvilke måder giver denne dags studium os endnu stærkere grunde til at stole på Paulus' ord?

Åndens kærlighed

Helligånden er næsten lige så misforstået som Faderen. Nogle teologer har opfattet Ånden som kærligheden mellem Faderen og Sønnen. Med andre ord ser de blot Ånden som et følelsesmæssigt bånd mellem Faderen og Sønnen. Dermed bliver han begrænset til forholdet mellem de to andre medlemmer af guddommen og ikke selv et medlem.

Skriften beviser imidlertid, at Ånden er en person. Kristne døbes i hans navn sammen med Faderens og Sønnens (Matt 28,19). Ånden herliggør Kristus (Joh 16,4). Ånden overbeviser mennesker (Joh 16,8). Han kan bedrøves (Ef 4,30). Han er en "anden talsmand" (Joh 14,16), et ord, der også kan oversættes med hjælper eller trøster. Han underviser (Luk 12,12), går i forbøn (Rom 8,26), og helliger (1 Pet 1,2). Kristus udtalte, at Ånden vejleder mennesker i hele sandheden (Joh 16,13). Kort sagt, Helligånden er Gud, ligesom Faderen og Sønnen er det. Sammen er de én Gud.

Luk 12,12
Joh 16,8-13
ApG 13,2

Alt, hvad Helligånden gør, åbenbarer guddommelig kærlighed. Nævn nogle af dem.

Det største bevis for, at Helligånden er Gud, er Kristi inkarnation. Jesus blev født af Helligånden (Matt 1,20). Kun Gud kunne "skabe" på den måde.

Helligånden er i stand til at udrette to modsatte mirakler for Kristus. Først bragte han den allestedsnærværende Kristus ind i Marias skød. Kristus steg til himlen i et menneskeligt legeme med dette legemes begrænsninger. For det andet bringer Helligånden os Kristus, bundet af sin menneskelighed, og gør ham gennem endnu et uforklarligt mirakel nærværende for kristne i hele verden.

På denne måde arbejder Helligånden sammen med Faderen og Sønnen på vore vegne. "Guddommen blev rørt af medlidenhed for den menneskelige race, og Faderen, Sønnen og Helligånden viede sig selv til en plan for at frelse menneskeheden." (Ellen White, *Counsels on Health*, s. 222).

Faderen, Sønnen og Helligånden elsker os lige højt og arbejder på at frelse os til Guds evige rige. Hvordan kan vi da ignorere så stor en frelse?

Til at
tænke over

Hvilken trøst kan vi finde i det faktum, at Faderen, Sønnen og Helligånden sammen arbejder for vores evige lykke?

Frelesvished

Mange syvendedags adventister er usikre på, om de bliver frelst. De mangler vished og længes efter at have sikkerhed mht. det evige liv. De arbejder hårdt på at være gode nok, men samtidigt ved de, at de kommer til kort. De ser på sig selv og finder meget lidt, der kan opmuntre dem i deres færd gennem livet.

Når vi ser den enorme forskel, der er mellem Jesu karakter og vores, eller når vi læser bibeltekster som "Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, og der er få, som finder den!" (*Matt 7,14*), hvem af os har da ikke haft øjeblikke, hvor vi tvivlede på, om vi ville blive frelst?

For at være rede til de sidste tider, må vi her og nu have vished om vores frelse. Vi må glæde os over frelsens virkelighed for at kunne møde fremtiden uden frygt. Og som vi allerede har set, arbejder alle tre levende personer i Guddommen på at frelse os. Vi kan og bør derfor leve med vished om vores frelse.

Læs følgende tekster. Hvilket håb og forvisning finder vi i dem om frelse, hvad Gud har gjort for os og hvad han lover at gøre?

Sl 91,15-16

Joel 3,4-5

Joh 10,28

Rom 10,9-13

1 Joh 5,11-13

Vi er kaldet til, ja befalet til at leve et helligt liv, men et sådant liv er et resultat af, at vi er blevet frelst af Kristus, ikke et middel til at opnå frelse. Ja, vi skal være tro, selv indtil døden, men vi må altid være afhængige af Guds gave som vores eneste håb for frelse. Guds folk vil findes tro og lydige i de sidste tider. Det er en trofasthed og lydighed, der udspringer af visheden om, hvad Kristus har gjort for dem.

Det evige evangelium

Åb 14,6-7

Hvori består det "evige evangelium"?

I denne tekst omtales evangeliet som evigt. Dette er endnu et bevis på, at Gud ikke forandres. En uforanderlig Gud har et uforanderligt evangelium. Dette evige evangelium giver vished til alle, som er villige til at tage imod det. Evangeliet åbenbarer Guds uforanderlige kærlighed, og dette er det budskab, verden har brug for at høre. Alle behøver en mulighed for at høre det, og derfor har Gud kaldet sit folk til at forkynde det.

"For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed. I sin gode vilje forudbestemte han os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus" (*Ef 1,4-5*).

Hvad siger dette endnu tydeligere om, hvor "evigt" evangeliet egentligt er?

Udvalgt i ham "før verden blev grundlagt". Tal om et "evigt" evangelium! Selv før denne verdens skabelse havde Gud en plan for, hvordan vi kunne finde frelse i ham.

Se på nogle af ordene i disse vers: "udvalgt", "forudbestemte", "gode vilje", "barnekår". Læg mærke til, hvor meget disse to vers peger på Guds ønske om, at vi skal have evigt liv i ham. Og den kendsgerning, at Gud har gjort alt dette i evighedens fortid (se også 2 Thess 2,13; 2 Tim 1,9), peger tydeligt på hans nåde og viser os, at vores frelse ikke kommer fra noget, vi kan udrette, eller fra noget skabt væsens fortjeneste, men helt og alene på grund af en handling, der udsprang af Guds egen kærlighed. Hvordan kunne frelse opnås på grund af noget, vi kan gøre, hvis vi var udvalgt til at have frelse i ham, selv før vi var til? Vores valg består i at modtage eller afvise den.

Og hvordan viser denne udvælgelse sig i de udvalgtes liv? Ved at "stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed" (*Ef 1,4*). Også det er vi blevet udvalgt til.

Vi er blevet kaldet til at forkynde det "evige evangelium" for verden som en del af det sidste budskab, før Jesus kommer igen. Hvorfor må vi kende og erfare virkeligheden af det "evige evangelium" i vores eget liv, før vi kan dele det med andre?

Til at
tænke over

Til videre studium

Vi kan have frelsesvished; men vi må ikke blive overmodige. Findes der falsk frelsesvished? Selvfølgelig. Jesus advarede om det, idet han sagde: "Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje. Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn? Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud!" (*Matt 7,21-23*).

Disse mennesker begik to fatale fejl. For det første, på trods af alle de gode gerninger, de havde gjort i Herrens navn, udførte de ikke Herrens vilje: de adlød ikke hans lov. Jesus sagde ikke: "Bort fra mig, I, som ikke er 'syndfri' eller er 'uden fejl' eller ikke er 'fuldkomne'." I stedet beskrev han dem som mennesker, der "begår lovbrud", det vil sige er lovløse eller uden lov, hvilket er betydningen af det græske ord anomian. For det andet, læg mærke til deres fokus på sig selv, og hvad de havde opnået: Gjorde vi ikke alt dette i dit navn? Eller, gjorde vi ikke også alt det her, også i dit navn? Tænk sig, hvor langt borte fra Kristus man må være, når man forsøger at retfærdiggøre sig selv for Guds åsyn ved at henvise til sine egne gerninger! De eneste gerninger, som vil frelse os, er Kristi gerninger, regnet os til gode i tro. Det er heri, vores trosvished lever – ikke i os selv eller vores egne gerninger, men kun i det, som Kristus har gjort for os. Ønsker du trossikkerhed? Adlyd Guds lov og hvil i Kristi gerningers fortjeneste og intet andet – da vil du eje al den trosvished, du har brug for.

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Martin Luther skal have sagt: "Når jeg ser på mig selv, ved jeg ikke, hvordan jeg kan blive frelst. Når jeg ser hen til Jesus, ved jeg ikke, hvordan jeg kan gå fortabt." Er der visdom i disse ord? Hvorfor er det en god ide, altid at have dette sindelag?**
- 2. Mediter over tanken om, at vi er blevet udvalgt til frelse, selv før verdens grundvold blev lagt. Hvorfor betyder det ikke, at alle bliver frelst? Hvis nogle ikke bliver frelst, skyldes det så, at Gud ikke udvalgte dem, eller er det på grund af de valg, de selv foretog? Drøft dette i klassen.**
- 3. Hvordan hjælper den store strids realitet os til bedre at håndtere det ondes virkelighed selv i en verden, som Faderen, Sønnen og Helligånden elsker?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Hvilke argumenter og tekster vil du bruge for at forsvare det synspunkt, at Gud er den samme i både Det Gamle og Det Nye Testamente?
 - Drøft med klassen, hvilke argumenter der er bedst.
 - Hvad er de største problemer med synspunktet?
 - Jesus og apostlene troede på GT's Gud!
 - Hvad kan vi lære af, hvordan de opfattede Gud og Skriften?
- Tænk over, hvordan Bibelen åbenbarer Gud som en person.
 - Find eksempler, hvor Gud er sammenlignet med en far, en mor, en bror, en søn, en ven etc.
 - Hvilken betydning har det for vores forhold til andre personer, at vi derved kan blive mindet om, hvad Gud er – eller måske ikke er?

Uddybende spørgsmål

- Få en person fra klassen til at forberede en kort beskrivelse af tre religionsstiftere som fx Buddha, Muhammed og Konfucius.
 - Lektien lægger vægt på, at Jesus i modsætning til andre religionsstiftere ikke bare lærte, men også gjorde noget for sine efterfølgere.
 - Drøft forskellen mellem Jesus og disse tre. Hvad gjorde Jesus, som de ikke gjorde?
 - Fra Bibelen og ikke mindst Jesus kalder vi Gud for "Fader".
 - Hvilke forskelle kan du finde mellem "fader/far" i almindelig menneskelig betydning og det, vi mener, når vi taler om Gud?
- Taler Bibelen nogensinde om Gud som moder? Find et eksempel.
- Hvilken betydning har det for frelsen, at Jesus ikke blot var et skabt væsen, men fra evighed et med Gud?

Mødet med dagligdagen

- Hvordan vil du fortælle om Gud som vores far til et menneske, hvis jordiske far har misbrugt og tyranniseret det?

Personligt kristenliv

- Kan andre mennesker se lidt af Guds karakter og væremåde i den måde, du er som person, og lære lidt om ham gennem deres forhold til dig?
 - Bed Gud om at hjælpe dig til at ligne ham lidt mere.

Kristus i den himmelske helligdom

Ugens vers

"Derfor har Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden" (*Fil 2,9-10*).

Introduktion

Idet Hebræerbrevet taler om Jesus i den himmelske helligdom, siger det: "hvor Jesus gik ind som en forløber for os, idet han blev ypperstepræst for evigt på Melkisedeks vis" (*Hebr 6,20*).

Skriften, især Det Nye Testamente, er meget tydelig mht. Kristi rolle som vores ypperstepræst i den himmelske helligdom – en opgave, han begyndte, efter at han havde fuldendt sin opgave som offer for os her på jorden (se *Hebr 10,12*).

I denne uge skal vi udforske Kristi tjeneste i den himmelske helligdom. Hans forbønstjeneste er af største betydning, for at hans folk kan være rede til de sidste tider. Vi er blevet givet denne vigtige formaning: "Guds folk bør have en klar forståelse af emnerne helligdommen og den undersøgende retshandling. Alle behøver personligt kendskab til deres store Ypperstepræsts stilling og gerning. Uden dette kendskab vil det ikke være dem muligt at udvise den tro, som er helt nødvendig i denne tid, eller at udfylde den plads, som Gud ønsker, de skal udfylde." (*Ellen White, Mod en bedre fremtid, s. 393*).

Hvad gør Kristus for os i den himmelske helligdom, og hvorfor er det så vigtigt for os at forstå det, især i de sidste tider?

Ugens tekster

- Rom 8,3
- Joh 1,29
- Åb 5,12
- Hebr 7,1-28; 9,11-15
- 3 Mos 16,13
- Hebr 9,20-23

Et enestående offer

At studere Kristi enestående offer gør meget for at forberede de troende på de sidste tider. Ofte ser vi mennesker frem til det mål, der ligger foran os, og det giver god mening. Men det er også godt at indse, at målet ligger bag os. Vi taler om Golgata, det mål, som Jesus nåede for os alle, og som er uigenkaldeligt, endeligt og giver sikkerhed også for det mål, der ligger forude.

Hvorfor sendte Gud sin søn til verden?

Rom 8,3
1 Tim 1,17; 6,16
1 Kor 15,53

Gud sendte sin søn som et sonoffer for at fordømme synden i kødet. Hvad betyder det? Som et udødeligt væsen kunne Kristus ikke dø. Herren blev derfor et menneske og tog vores dødelighed på sig, så han kunne dø i vores sted.

Skønt han var guddommelig og af natur Gud, "blev" Jesus "mennesker lig" og ydmygede sig selv og blev "lydig indtil døden" på korset (Fil 2,6-8). På en måde, som kun Gud kender, døde Kristi guddommelighed ikke, da Jesus døde på korset. Og på en måde, der overgår menneskelig forståelse, var Jesu guddommelighed i hvile i de ni måneder, han befandt sig i sin moders liv, og i dagene i graven. Og Jesus anvendte aldrig sin guddommelighed til at hjælpe sin menneskelighed i sit liv og sit virke på jorden.

Hvordan understreger dette vers, at Jesus døde med en bestemt hensigt og efter en bestemt plan?

Luk 9,22

Kristus blev født til at dø. Vi kan måske forestille os, at der aldrig i evigheden var et øjeblik, hvor han kunne undgå tanken om den hån og tortur og de slag, han ville møde, og den hjerteskrærende korsfæstelse, han ville blive udsat for. Hans kærlighed er uden nogen parallel; den var aldrig før set og er aldrig fuldt ud forstået.

Hvad bør være vores reaktion på denne kærlighed, når det gælder tilbødelse, tro og lydighed? Hvad afslører korsets virkelighed om, hvor værdiløse menneskelige fortjenester er?

Til at
tænke over

Guds Lam

Joh 1,29
Åb 5,12; 13,8

Hvilket billede har disse tekster fælles, og hvordan hjælper det os til at forstå frelsesplanen?

Da Johannes Døberen kaldte Jesus for "Guds Lam", var det en tydelig henvisning til helligdommen. Han pegede med udtrykket direkte på Kristi død for synd som opfyldelsen af alle ofringer af lam eller andre dyr i de hebraiske helligdomsritualer. Hvad end de fire evangelier ellers underviser os om, fortæller de alle til syvende og sidst historien om, hvad Jesus gjorde i sin rolle som Guds lam, der bærer al verdens synd.

Men historien om Jesus og hans gerning for vores frelse ender ikke med evangeliernes beretninger, end ikke med hans død og opstandelse.

Hebræerbrevet beskæftiger sig fra begyndelsen med Kristus som vores ypperstepræst i den himmelske helligdom efter sit værk som offerlam. Efter bogens første omtale af Jesus i denne rolle på korset (Hebr 1,3) henviser bogens efterfølgende kapitler til Jesus som ypperstepræst. Beskrivelsen af hans gerning i den himmelske helligdom udvikles mere fyldigt i detaljer i Hebr 7,1-28.

Hebr 7,1-28

Hvad fortæller forfatteren her om Jesus?

Disse vers er dybsindige og rige. Hovedsagen i dem er, at Jesus Kristus har et bedre præsteskab end præsterne i Arons slægt, som gjorde tjeneste i den jordiske helligdom. Nu har vi i stedet for et jordisk præsteskab i en jordisk helligdom en ypperstepræst, som udfører sin tjeneste for os i helligdommen i himlen. Når vi derfor nu retter vores blik mod Jesus, kan vi se ham som vores ypperstepræst i det himmelske tempel.

Vores ypperstepræst

Hebr 7,24-27;
8,6

Hvilket fantastisk håb indeholder disse tekster?

Kristus er i stand til fuldtud at frelse på grund af kvalifikationer, som ingen anden præst nogensinde vil kunne fremvise. Han er Gud og har autoritet til at tilgive synder. Hans præstedømme varer evigt. I den kristne tidsalder går han ustandseligt i forbøn for sit folk med den samme kærlige medfølelse, hvormed han helbredte de syge og trøstede de ensomme. Han er også et menneske, der blev født og levede uden synd. Og som den syndfri døde han under den samlede, ufattelige vægt af al menneskelig synd. Kun han kan, som Gudsmennesket, gå i forbøn for syndere i himlens helligdom.

Disse tekster viser også, at Kristi offer var én gang for alle. Han behøvede kun at dø én gang, og det var tilstrækkeligt til at bringe frelse til hvert eneste menneske.

Når vi tænker nøjere over, hvem der døde på korset, forstår vi bedre, hvordan hans offer kunne være tilstrækkeligt for alle!

Hebr 9,11-15

Hvad har Kristus gennem sin død og nu gennem sin himmelske tjeneste opnået for os?

Hebr 9,12 taler om, at Kristus vandt en "evig forløsning". Det græske ord bag det danske "forløsning" kan også betyde "udfrielse" eller "løskøbelse". Det samme ord anvendes i Luk 1,68, hvor Zakarias erklærede, at Gud har "besøgt og forløst sit folk". Henvisningen i Hebræerbrevet til Kristi blod, blodet fra det eneste fuldt ud tilstrækkelige offer, betyder, at det var Kristus, der som offerlam vandt denne forløsning og befrielse. Og evangeliets store nyhed er, at Kristus opnåede dette for os, ikke for sig selv, og at det er effektivt for alle, som modtager Kristi offer for dem.

Til at
tænke over

Tænk dybere over, at Kristus "opnåede" eller "vandt" "evig forløsning" for os, og at det kun var, efter at det var sket, at han indgik til sin tjeneste for os i den himmelske helligdom. Hvilket håb giver dette offer os mht., hvad Kristus nu udfører for os i himlen?

Vores forbeder

Til trods for at synden havde skabt en frygtelig adskillelse mellem Gud og menneskeheden, er mennesket gennem Kristi offerdød bragt tilbage til Gud og kan blive ved med at have adgang til ham. Se Ef 2,18; 1 Pet 3,18.

"Det håb er som et anker for sjælen; det er urokkeligt og sikkert og rækker ind bag forhænget, hvor Jesus gik ind som en forløber for os, idet han blev ypperstepræst for evigt på Melkisedeks vis" (*Hebr 6,19-20*).

Hvad har Jesus ifølge disse vers gjort for os?

Hebr 9,24

Hvad siger dette vers om, hvad Kristi tjeneste for os indbefatter?

Jesus er forløberen, der som vores repræsentant er gået ind i den himmelske helligdom, ja frem for Guds ansigt til gavn for os. Det vil sige, at Jesus står foran Faderen og frembærer sit sonoffers fortjeneste, en "evig forløsning", som han "vandt" til os.

Da vi tog imod Jesus, blev vores synd tilgivet, og vi stod for Guds ansigt som tilgivne og rensede. Men kendsgerningen er, at vi, selv efter at vi er blevet kristne, fra tid til anden synder på trods af alle de vidunderlige løfter om sejr. I de tilfælde går Jesus i forbøn for os som vores ypperstepræst i himlen. Han repræsenterer den angrende synder; han frembærer ikke vores fortjeneste (for vi har ingen), men sin egen fortjeneste i vores sted for Faderen. "Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever og vil gå i forbøn for dem" (*Hebr 7,25*).

Til at tænke over

Hvilken genfødt kristen indser ikke sit behov for Kristi vedvarende nåde og barmhjertighed? Hvem af os er ikke klar over vores stadige behov for nåde og tilgivelse, til trods for det nye liv, vi har i Kristus, og til trods for de vidunderlige forandringer i vores tilværelse? Hvorfor er kundskaben om Kristus som vores ypperstepræst derfor så dyrebar for os?

Den store forsoningsdag

Hebræerbrevet lærer os, at den jordiske jødiske helligdomstjeneste tjener som en model for den himmelske helligdom, som Kristus indviede som vores ypperstepræst, da han for til himlen. Den jordiske tjeneste med sine to afdelinger og offer- og renselsesritualer var "en efterligning og en skygge af den himmelske, fremstillet efter de anvisninger, Gud gav Moses, da han skulle rejse Åbenbaringsteltet" (Hebr 8,5).

Og ligesom det jordiske helligdomsritual indbefattede en tjeneste i de to afdelinger, det Hellige og det Allershelligste, gør også Kristi tjeneste i den himmelske helligdom. I den jordiske helligdom blev domsbegrebet fremstillet gennem den store forsoningsdag, som resulterede i, at helligdommen blev rensset. Det finder vi beskrevet i 3 Mos 16. Dette var den ene gang om året, hvor ypperstepræsten gik ind i den anden afdeling, det Allershelligste (3 Mos 16,12-14) for at udføre en renselse og soning for folket.

Hebr 9,20-23

Hvad har behov for at blive rensset, og hvorfor er dette en tydelig henvisning til Kristi tjeneste på den store forsoningsdag?

Bibelforskere er blevet overrasket over udtalelsen om, at den himmelske helligdom selv havde behov for at blive rensset. Men når man forstår dette som en henvisning til den store forsoningsdag, forsvinder problemet. Hebr 9,23 viser, at den tjeneste, som Kristus udfører i den himmelske helligdom, er det sande billede af, hvad den jordiske ypperstepræst gjorde i den årlige forsoningsdagstjeneste i israelitternes helligdom. Den renselsesceremoni, som den jordiske præst udførte i den jordiske helligdom, pegede på den tjeneste, som Kristus en dag skulle gøre i den himmelske helligdom. Teksten siger ikke, at denne himmelske renselse fandt sted umiddelbart efter Kristi himmelfart. Ud fra et studium af Daniels bog kan vi se, at denne fase af hans tjeneste begyndte i 1844. Som kristne, der lever i de sidste tider, har vi brug for at forstå alvoren i den tid, vi lever i, men samtidig hvile i forsikringen om, hvad Kristus har gjort for os i fortiden og gør for os nu i det Allershelligste i den himmelske helligdom.

Til at tænke over

Den første engels budskab siger: "Frygt Gud og giv ham ære, for timen er kommet, da han dømmer" (Åb 14,7). Dommens virkelighed peger på endens umiddelbare nærhed. Hvordan bør denne virkelighed påvirke den måde, vi lever på?

Til videre studium

Hebræerbrevet peger på den jordiske helligdom som en model, et forbillede på, hvad Kristus ville gøre for os både på jorden som vores offer og i himlen som vores ypperstepræst. Den jødiske helligdom var altid tænkt som en symbolsk fremstilling af evangeliet. Den skulle lære jøderne frelsesplanen, som indbefattede ofringer, forbøn, dom og syndens endelige udslættelse. Og Daniels bog tilføjer mere lys og hjælper læserne til at forstå den apokalyptiske (endetids-) dimension af Kristi afsluttende tjeneste i den himmelske helligdom. "Med sin understregning af rensning, dom og retfærdiggørelse fremstiller de apokalyptiske syner i Daniels bog Den Store Forsoningsdags billedsprog helt frem til afslutningen af denne verdens historie. Rensningen hænger direkte sammen med den himmelske helligdom og Messias' tjeneste som konge og præst. Synerne introducerer et tidsselement, som gør det muligt for læserne at identificere et bestemt tidspunkt i frelsens historie, hvor Messias ville begynde sit arbejde med den sidste renselse, dom og retfærdiggørelse i Guds himmelske bolig." (*Handbook of Seventh-day Adventist Theology* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000) s. 394).

Spørgsmål til
drøftelse

1. Se på flg. citat fra Ellen White. "I den gamle pagt blev folkets synder ved tro lagt på syndofferet og ved dettes blod billedligt overført til helligdommen. På samme måde lægges de angrendes synder i den nye pagt ved tro på Kristus og overføres i virkeligheden til den himmelske helligdom. Og ligesom den symbolske renselse af den jordiske helligdom foregik ved, at synder, der havde besmittet den, blev fjernet, foregår også den virkelige renselse af den himmelske helligdom ved, at de synder, som er nedskrevet dér, fjernes eller udslættes. Men før dette kan ske, må bøgerne gennemgås, for at det kan blive afgjort, hvem der ved anger og tro på Kristus er berettiget til at høste gavn af hans forsoning." (*Mod en bedre fremtid*, s. 339-340). Hvad siger hun er de to ting, der viser, hvem der er berettiget til at "høste gavn af hans forsoning"? Hvorfor er det så vigtigt for Guds folk at forstå dette, især i de sidste tiders prøvelser?
2. Læs 3 Mos 16,15-16. Hvilken betydning har blodet? Hvad repræsenterede blodet? Hvorfor var blodet så afgørende for den store forsoningsdags ritualer dengang, og hvad betyder det for os i dag?

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs og drøft sammen Jesu udtalelse i Joh 15,13 om venskab og kærlighed
- Læs sammen de berømte ord i Joh 1,29. Drøft spørgsmålene herunder!
 - Står der noget sted i beskrivelsen af ritualerne i Det Gamle Testamente, at offeret bar "hele verdens synd"?
 - Hvis ikke, hvordan kan det da være, at Bibelen, som her Johannevangeliet, forstår og anvender ritualer på den måde?

Uddybende spørgsmål

- Hvad tror du, der menes med, at Jesus går i forbøn for os i den himmelske helligdom?
 - Skyldes det, at Jesus må overtale Gud til at elske os?
 - Hvad betyder det for vores forståelse af frelsen og Guds væsen, at det var Gud, som blev menneske og døde for os?
- Kunne helligdomstjenesten fungere, hvis Jesus ikke var død på korset?
 - Hvorfor/hvorfor ikke?
- Hvad er hensigten med ritualer? Hvorfor har Gud givet os ydre handlinger til at symbolisere eller henvise til en anden virkelighed?
 - Hvad er bogstaveligt? Hvad er symbolsk i helligdomstjenesten?
 - "Renser blod"? Se 1 Joh 1,7.
 - Bibelen taler om, at den himmelske helligdom renses i tekster som Dan 8,14 og Hebr 9,23.
 - Hvordan kan himlen have behov for "renselse"? Hvad symboliserer sådanne handlinger?
- Hvad berettiger mig til frelse, ifølge citaterne fra EGW på fredags-siden?
 - Hvorfor anger og tro? Og ikke sejr og syndfrihed?

Personligt kristenliv

- Der er skrevet mange salmer eller digte om korset: find, syng/læs nogle af dem, der siger dig mest!

Ord og udtryk

"En gang for alle" er et protestantisk slagord inspireret af Hebr 9,28 og brugt som modsætning til den katolske offer- og nadverlære. Jesu død på korset som et offer for menneskers synd var en engangs-

Forstå
det bedre

begivenhed, som er i stand til at bringe hel og fuld forsoning. I den katolske lære gentages dette offer i messen, og ordinerede præster menes ved deres ordination at have modtaget evnen til at forvandle substansen af brødet og vinen til Jesu legeme og blod. Det var alt-afgørende for reformationen at afvise dette synspunkt og fastholde det absolut enestående ved Jesu offerdød.

- Ritualer er pædagogiske hjælpemidler. De har deres begrænsning.
 - Allerførst kan og bør de ikke altid tages bogstaveligt.
 - Blod koagulerer fx hurtigt. Men det betyder naturligvis ikke, at Jesu blod kun kunne rense for synd umiddelbart efter hans død. Jesu blod mister aldrig sin kraft!
 - Ritualer kan ikke altid i sig selv illustrere alt.
 - Jesu offer er for hele verdens synd, ikke bare Israels, selv om ritualerne ikke direkte fortalte det. Men ved brug af sund bibelsk teologi når man til den slutning, at Jesus som Guds lam bærer "hele verdens synd!"
- Jesu offer på korset er forudsætningen for den himmelske helligdomstjeneste. Det er enestående og afgørende.
 - Syvendedags adventisters forståelse af den himmelske helligdom er flere gange i historien blevet angrebet indefra af mennesker, der mente, at præstetjenesten i himlen var sat i gang før korset. Det har vi måttet afvise, både i diskussion med Ballinger omkring 1900 og med Ford i 1980'erne.
- Helligdommen kan beskrives i tre faser, der illustreres af dens "geografi":
 - I forgården: her blev Jesu offer bragt, da han kom til jorden og døde for os.
 - Det skete "en gang for alle" på Golgata.
 - I det Hellige: her illustreres, hvordan Jesus som vores ypperstepræst hører vores bønner, helliger os ved sin Ånd og sørger for vores daglige brød, vores grundlæggende åndelige behov.
 - Dette arbejde udførte Jesus fra sin himmelfart, og det vil fortsætte indtil enden.
 - I det Allershelligste: her illustreres den himmelske dom, som be-reder verden for den store strids afslutning.
 - Dette tog sin begyndelse ved slutningen af de 2300 år i Dan 8,14 og vil fuldendes, når al synd og nød med Satan er forsvundet.

Lovens "forandring"

Ugens vers

"Han skal tale imod den Højeste og underkue den Højestes hellige. Han trakter efter at ændre tider og lov, og de skal gives i hans magt én tid, to tider og en halv tid" (*Dan 7,25*).

Introduktion

Centralt i vores forståelse af begivenheder i de sidste tider er spørgsmålet om Guds lov, især vedrørende det fjerde bud, den syvende dag som sabbat. Selv om vi ved, at vi frelses af tro alene, og at lydighed mod loven, sabbatten indbefattet, aldrig kan bringe os frelse, forstår vi også, at i de sidste tider vil lydighed mod Guds lov, ikke mindst den syvende dag som sabbat, være et ydre tegn, et mærke på, hvem der har vores sande troskab.

Denne forskel vil blive særlig tydelig i de sidste tiders klimaksbegivenheder, der beskrives i Åb 13 og 14, hvor en mægtig sammen-smeltning af religiøse og politiske magter vil slå sig sammen for at gennemtvinge en falsk form for tilbedelse for verdens beboere. Alt dette står i skarp modsætning til Åb 14,7, hvor Guds folk opfordres til at tilbede "ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder"; det vil sige at tilbede Skaberen alene og ingen anden.

I denne uge vil vi se på Guds lov, især sabbatsbudet, og vil berøre emner, der handler om forsøg på at forandre den lov, og hvad det betyder for os, for hvem enden snart vil komme.

Ugens tekster

- Rom 8,1; 7,15-25
- Rom 7,1-14
- Joh 20,19-23
- ApG 20,6-7
- Dan 7,23-25
- Åb 13,1-7

Løftet

Romerbrevet 8,1 indeholder et af Bibelens rigeste løfter: "Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus." Nogle manuskripter fortsætter med en sætning, der beskriver de troende: "Som ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden." Disse ord udtrykker noget centralt og er konklusionen på de tanker, der er gået forud. Kun ved at studere, hvad Paulus talte om umiddelbart inden dette vers, er vi i stand til at få en tydeligere forståelse af håbet og det løfte, det indeholder.

Rom 7,15-25

Hvad er hovedsagen i dette afsnit, som får Paulus' ord i 8,1 til at lyde som så enestående en forsikring?

Selv om der i kristenheden har været stor debat om, hvorvidt Paulus talte specielt om sig selv som en troende eller ej, står en ting klart: Paulus taler om syndens virkelighed. Alle, selv kristne, kan i en eller anden grad genkende den kamp, Paulus her henviser til. Hvem har vel ikke følt kødets tiltrækning og tiltrækningen af "synden, som bor i mig", som får os til at gøre det, vi ved, vi ikke bør gøre, eller undlade at gøre det, vi ved, vi burde? For Paulus er problemet ikke loven; problemet er vores kød.

Hvem af os har ikke oplevet det at ønske at gøre det rette, men i stedet gøre det forkerte? Selv om Paulus ikke nødvendigvis taler syndens uundgåelige tilstedeværelse i en genfødt kristens liv, taler han i hvert fald stærkt for den konstante kamp, der opleves af alle, der ønsker at adlyde Gud.

Og så kommer han frem til de berømte ord: "Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme?" (Rom 7,24). Hans svar findes i Jesus og i det store løfte om "ingen fordømmelse" for den, der tror på Jesus og på grund af hans nåde vandrer i overensstemmelse med Ånden. Ja, de troende møder vanskeligheder; ja, de møder fristelser; ja, synden er virkelig. Men i tro på Jesus er de, som tror, ikke længere fordømt af loven; de følger den i stedet. På den måde lærer de at vandre i ånden og ikke i "lydighed mod kødet".

Til at tænke over

Læs teksterne for dagens afsnit igen. Hvordan kan du genkende det, Paulus skriver om her? Hvorfor er Rom 8,1 et så fantastisk løfte?

Loven og synd

I går så vi på versene i Rom 7,15-25, der taler om syndens virkelighed for alle, selv de kristne. Men i de vers, der går forud, peger Paulus på loven, som viser, hvor udbredt og hvor dødelig synden er.

Rom 7,1-14

Hvilken sammenhæng er der mellem loven og synd? Hvad fortæller disse vers om, hvor umuligt det er at blive frelst af loven?

Vi finder to vigtige pointer i det, Paulus lærer her. For det første viser han, at loven ikke er problemet. Loven er "hellig og budet helligt og retfærdigt og godt." Problemet er synden, som fører til død. Den anden pointe er, at loven ikke er i stand til at frelse os fra synd og død. Loven viser os, hvad problemet er; i virkeligheden gør loven syndens og dødens problem endnu tydeligere; men den tilbyder ingen løsning på problemet.

Kun en overfladisk læser ville bruge disse vers til at hævde, at loven, De Ti Bud, er blevet afskaffet, og derved overse så mange andre vers i Bibelen, der viser, at loven stadigvæk gælder. Det er det modsatte af Paulus' pointe. Intet af det, Paulus her skriver, ville give mening, hvis loven var afskaffet. Hans argument bygger på den formodning, at loven stadigvæk er bindende; for det er loven, der viser os syndens virkelighed og dermed behovet for evangeliet. "Skal vi da sige, at loven er synd? Aldeles ikke! Men synden kom jeg først til at kende gennem loven. Begæret vidste jeg ikke af, før loven sagde: 'Du må ikke begære!'" (Rom 7,7).

Rom 7,13

Hvad siger Paulus ikke alene om loven, men også om, hvorfor den stadigvæk er nødvendig?

Loven fører ikke til død; synden gør. Loven viser os, hvor dødbringende synden er. Loven er god i og med, at den udpeger synd. Men den har ikke noget svar på problemet. Kun evangeliet har det. Paulus' pointe er, at som kristne, som dem, der er frelst i Kristus, er vi "tjenere i Åndens nye liv" (Rom 7,6); det vil sige, vi lever i et trosforhold til Jesus og stoler på, at hans fortjeneste og hans retfærdighed frelser os (det er jo temaet i så meget af det, der skrives tidligere i Romerbrevet).

Til at tænke over

Hvordan har din egen erfaring med at holde loven vist dig dit behov for Guds nåde?

Fra sabbat til søndag?

Som syvendedags adventister hører vi tit andre kristne brødre og søstre i andre kirker hævde, at loven er blevet afskaffet, eller at vi ikke længere er under loven, men under nåden. Hvad de egentlig siger, er, at kun det fjerde bud er blevet afskaffet. Men mange siger ikke engang det. I stedet siger de, at den syvende dag som sabbat er blevet erstattet af den første dag, søndag, for at ære Jesu opstandelse. Og de tror også, at de har tekster til at bevise det.

Herunder er der nogle af de almindelige tekster fra Det Nye Testamente, som mange kristne mener viser, at sabbatten blev forandret fra den syvende dag i Det Gamle Testamente til den første dag i Det Nye. Når vi læser dem, er det vigtigt at spørge, om de virkelig taler om en forandring af dagen, eller om de kun beskriver begivenheder, der skete på den dag uden at nå til det niveau, hvor de fastsætter en forandring.

Joh 20,19-23

Hvilken begrundelse gives for, at disciplene var samlet i det pågældende rum? Hvad siger disse vers om, hvorvidt det var en gudstjeneste til ære for Jesu opstandelse, som nogle påstår?

ApG 20,6-7
ApG 2,46

Er der noget i disse vers, der antyder, at sabbatten var blevet forandret til søndag, den første dag i ugen?

1 Kor 16,1-4

Bortset fra det faktum, at de skulle samle sammen og lægge til side på den første dag i ugen, hvad lærer disse vers om en forandring fra sabbat til søndag?

Dette er essensen af de bibelske "beviser", der bruges til at fremholde læren om, at den første dag i ugen erstattede sabbatten på den syvende dag. Ud over nogle få gange at beskrive, hvor de troende af forskellige årsager var samlet, viser ikke en eneste tekst, at disse sammenkomster var gudstjenester, der blev holdt på den første dag i stedet for på sabbatten, den syvende dag. Dette argument bliver ganske enkelt af den århundredelange tradition for søndags-helligholdelse læst ind i teksten. Det er at lægge noget i disse tekster, der aldrig var der til at begynde med.

Den syvende dag i Det Nye Testamente

Som vi så i går, siger de tekster, der normalt benyttes til at hævde, at søndag erstattede sabbatten, slet ikke noget om det. Enhver omtale af den syvende dag som sabbat i Det Nye Testamente viser faktisk, at den stadigvæk blev holdt som et af Guds ti bud.

Luk 4,14-16;
23,55-56

Hvad viser disse bibelafsnit om den syvende dag som sabbat både før og efter Kristi død?

Læg mærke til, hvordan kvinderne, som havde været sammen med Jesus, "sabbatten over holdt ... sig i ro efter lovens bud" (*Luk 23,56*). Lovens bud var tydeligvis det fjerde bud, der blev skrevet på en stentavle på Sinaj. Så hvad de end havde lært i deres tid sammen med Jesus, tyder intet på, at han havde lært dem noget andet end at holde Guds bud, som indbefattede sabbatsbudet. Jesus sagde faktisk til sine disciple: "Elsker I mig, så hold mine bud" (*Joh 14,15*). Hans bud, som han selv holdt, indbefattede sabbatten på den syvende dag. Hvis søndagen skulle erstatte sabbatten, kendte disse kvinder ikke til det.

ApG 13,14.42-44
ApG 16,12-13

Hvilket bevis giver disse vers for overholdelse af den syvende dag som sabbat? Hvilket bevis giver de for at holde den første dag i ugen?

Vi finder intet bevis i disse tekster på en forandring af sabbat til søndag. I stedet viser de tydeligt, at de første, der troede på Jesus, holdt den syvende dag som sabbat.

ApG 16,13 er især interessant, for det beskriver noget, der ikke skete i forbindelse med synagogen. De troende mødtes ganske enkelt ved en flodbred, hvor nogle af dem havde for vane at samles for at bede. Og det gjorde de på den syvende dag, på sabbatten, også mange år efter Jesu død og opstandelse. Hvis der var sket en forandring til søndag, er der intet i disse tekster, der viser det.

Til at
tænke over

Hvordan kan du på en mild og ikke-fordømmende måde vidne for søndagsholdende kristne om den syvende dag som sabbat?

Forsøg på at forandre sabbatten

Jak 2,10-12

Guds lov, de ti bud, er stadig bindende, og den lov indbefatter den syvende dag som sabbat. Hvorfor holder så mange kristne søndag, når der ikke er nogen bibelsk begrundelse for det?

Daniel 7 taler om fire store verdensriger, der skulle opstå: Babylon, Medien-Persien, Grækenland og dernæst Rom, det fjerde og sidste jordiske verdensrige. I en senere periode af Romerriget beskrives et lille horns magt, som opstår inden for Romerriget (Dan 7,8). Det er stadigvæk en del af Romerriget, kun en senere fase i det. Hvad andet kan denne magt være end pavekirken, som opstod lige netop i Rom og til denne dag er en del af Rom? Thomas Hobbes skrev på 1600-tallet: "Hvis et menneske overvejer dette store kirkelige herredømmes oprindelse, vil det med lethed se, at pavedømmet ikke er noget andet end det afdøde Romerriges spøgelse, der sidder kronet på dets grav." Thomas Hobbes, *Leviathan*, (Oxford: Oxford University Press, 1996), side 463.

Dan 7,23-25

Hvad lærer disse vers, der kan hjælpe os til at forstå oprindelsen til søndagshelligholdelse?

Originalsproget, aramæisk, viser i vers 25, at det lille horn "satte sig for" at ændre loven. Men hvilken jordisk magt kan ændre Guds lov? Det skete langt tilbage i historien, så detaljerne er mindre tydelige for os, der lever i dag; men vi ved, at det pavelige Rom erstattede den syvende dags sabbat med traditionen at holde søndag. Det blev så fast forankret, at selv reformationen holdt den i live. I dag holder de fleste protestanter stadig den første dag i ugen i stedet for at følge det bibelske bud om den syvende dag.

Åb 13,1-17
Dan 7,1-8.
21.24-25

Sammenlign teksterne. Hvilke lignende billeder bruges i disse tekster, der hjælper os til at forstå begivenheder i de sidste tider?

Ved at bruge billeder direkte fra Daniel, også om den sidste (pavelige) fase i Romerriget, peger Åbenbaringsbogen på en forfølgelse i de sidste tider, der vil ramme dem, der nægter at "tilbede" på den måde, der bliver dikteret af de magter, vi ser i Åbenbaringsbogen.

Til at
tænke over

Hvordan er Åb 14,6-7 med til at vise, at sabbatten bliver af afgørende betydning i de sidste tiders tilbedelse? Sammenlign med sprogbuget i 2 Mos 20,11.

Til videre studium

Den samme drage, Satan, som gik i krig med Gud i himlen (Åb 12,7), går i krig med Guds folk på jorden – de, "som holder fast ved Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd" (Åb 12,17; se også 13,2.4). Satan selv bliver faktisk tilbedt (Åb 13,4). Han forsøger altså at fortsætte den krig på jorden, som han satte i gang i himlen. Og centralt i hans angreb på Gud er angrebet på Guds lov.

"I det fjerde bud skildres Gud som himlens og jordens skaber. Og det er netop denne egenskab, der adskiller ham fra alle falske guder. Det var til minde om skaberværket, at den syvende dag blev helliget som en hviledag for mennesket. Det var meningen, at den for altid skulle minde mennesket om, at Gud er kilden til livet og den, der skal æres og tilbedes. Satan stræber altid efter at få mennesker til at undlade at være tro imod Gud og fra at adlyde hans lov. Og derfor retter han især sine angreb imod det bud, som peger på Gud som Skaberen." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 46).

Vi tilbeder Gud, fordi han skabte "himlen og jorden", og syvendedags sabbatten er et grundlæggende tegn på hans skaberkraft, et tegn, som går tilbage til selve skabelsesugen (1 Mos 2,1-3). Det kan ikke forbavse, at Satan i sit angreb på Guds autoritet fokuserer på dette fundamentale tegn.

Gud vil i de sidste dage have et folk på jorden, som forbliver standhaftige i deres loyalitet mod ham, en loyalitet, som viser sig i deres lydighed mod hans bud. Det gælder alle budene, også det bud, som viser hen til Herren som Skaberen, der alene er vores tilbedelse værdig.

Spørgsmål til
drøftelse

1. Hvorfor er det ulogisk at tale om syndens virkelighed og samtidig at hævde, at Guds lov er blevet ophævet?
2. Hvad er din personlige erfaring med mennesker, der argumenterer for, at søndagen har erstattet sabbatten? Hvilke argumenter har du brugt? Virkede de? Hvordan svarer du på det almindelige argument, at sabbatsoverholdelse er legalisme eller et forsøg på frelse ved gerninger?
3. Når vi taler med andre mennesker om sabbatten og forbereder os på enden, hvorfor er det da nødvendigt at fremhæve, at de udfordringer, som kommer med "dyrets mærke", endnu ikke er kommet?

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs Åb 13,1-4 og 13-17.
 - Hvor finder du i disse vers en omtale af en overtrædelse af
 - Det første af De Ti Bud?
 - Det andet af De Ti Bud?
 - Det tredje af De Ti Bud?
 - Hvilket af De Ti Bud citeres i Åb 14,6-7?

Klassens aktiviteter

- Del en af dine bedste sabbatsoplevelser med din klasse.
 - Hvorfor var den så god?

Uddybende spørgsmål

- Prøv at opsummer dine bedste argumenter for sabbatshelligholdelse.
- Som adventister omtaler vi ofte sabbatten som en modsætning til søndagen.
- Prøv at drøfte, hvordan I positivt vil argumentere eller agitere for sabbatten for mennesker,
 - der mener, at Gud ikke har sat nogen bestemt dag til side, men at alle dage er lige
 - (hvilket jo er de fleste lutheranere)
 - der ikke er kristne i det hele taget

Personligt kristenliv

- Hvordan oplever du og jeg sabbatten?
 - Er den en glæde eller en byrde?
- Hvordan kan vi gøre sabbatten til en hellig dag og samtidig en glæde for børn og unge – som måske ikke er omvendt og derfor ikke oplever den samme glæde i Kristus om sabbatten som du og jeg?
 - Del jeres praktiske erfaringer og ideer

Baggrund

- Hvorfor blev sabbatshelligholdelsen over tid erstattet med søndagshelligholdelse i kristenhedens historie? Der fremhæves ofte i det mindste tre årsager, og andre kan have spillet en rolle lokalt.
 - Søndagshelligholdelsen gik godt i tråd med den fremherskende soldyrkelse og forståelsen af søndagen som solens dag.
 - Dette var ikke mindst fremtrædende i forbindelse med Mitra-kulten, der voksede stærkt i løbet af det tredje århundrede.

- Antisemitisme og ønsket om at lægge afstand til jøderne.
 - Ikke mindst i de store byer var jøder ofte hadede og udsat for forfølgelse. Kristne, der ikke ønskede at blive forvekslet med jøder, var lettere fristet til at kaste sabbatshelligholdelse over bord.
- Fra festdag til fastedag. Når kristne fejrede sabbatten, var der nogle steder en tendens til at gøre sabbatten til en fastedag.
 - I den sammenhæng blev det lettere at argumentere for den efterfølgende dag, søndagen som en festdag og derved gøre den mere attraktiv.

NOTER

Matthæus 24 og 25

Ugens vers

"For der skal fremstå falske kristus'er og falske profeter, og de skal gøre store tegn og undere for om muligt at føre selv de udvalgte vild" (*Matt 24,24*).

Introduktion

I Matthæus 24 og 25 åbenbarer Jesus vigtige sandheder omkring endetiden, og hvordan vi skal blive rede. Idet han betragtede den mere umiddelbare fremtid, så han den kommende ødelæggelse af Jerusalem, en tragedie af katastrofale dimensioner for hans folk. Men på en måde er disse kapitler også Kristi lære om de sidste tiders begivenheder.

I Kristi ord til sine disciple taler han nemlig også til sine efterfølgere i de generationer, der skulle følge, især til den sidste, som vil være i live, når han kommer igen. Heller ikke i dette kapitel tegner Jesus et rosenrødt billede. Krig, rygter om krig, epidemier, falske messiasser og forfølgelse vil blive både verdens og kirkens skæbne. Når vi ser tilbage i historien, er det forbavsende, hvor præcise Jesu forudsigelser har vist sig at være for os, der lever i dag. Vi kan derfor stole på opfyldelsen af de profetier, som endnu ikke er gået i opfyldelse.

Men Jesus ikke blot advarede os mod det, der skulle komme. I Mat-tæusevangeliet 25 fortalte han nogle lignelser, som vil forberede hans folk på Menneskesønnens komme. Det er sandt, at der vil komme vanskelige tider; men han vil forberede et folk til at møde ham, når han kommer igen.

Ugens tekster

- Matt 24,1-25
- Åb 13,11-17
- Matt 7,24-27
- Luk 21,20
- Matt 25,1-30

En stærk bekræftelse af profetierne

I de sidste dage før korset talte disciplene med Jesus på Oliebjerget. Forestil dig at høre Jesus sige, at templet skulle ødelægges. Ingen ved, hvad der nøjagtigt foregik i deres sind; men de spørgsmål, de bagefter stillede, antyder, at de sammenkædede templets ødelæggelse med "verdens ende" (Matt 24,3).

Matt 24,1-25

Hvilket hovedbudskab giver Jesus sine efterfølgere om de sidste tider?

Matt 24,1-25 gør det klart, at Kristus blandt andet er bekymret for de bedrag, der vil forvirre hans folk ned igennem tiden lige til verdens ende. Blandt disse bedrag vil der være falske profeter og falske kristus'er. Nogle vil påstå, at de repræsenterer Kristus (falske profeter), og nogle vil hævde, at de er Kristus. Og det frygtelige er, at mange vil tro dem.

Vi har oplevet en sørgelig, men stærk bekræftelse af Guds Ord. Ned igennem historien har mange bedragere sagt "Jeg er Kristus", og sådanne findes også i dag. Hvilken bemærkelsesværdig profeti! Vi, som lever i dag, har mulighed for at undersøge historiens mange århundreder og se profetiernes nøjagtighed på en måde, som de, der levede på Kristi tid, ikke var i stand til. Og vi bør ikke blive overrasket, hvis lignende bedrag kun vil tiltage i tiden op til den sidste krise.

Når vi tænker over, hvordan vores tro kan styrkes, er det også værd at lægge mærke til, hvordan Jesus beskrev verdens tilstand. Siden Kristi dage har mennesker på forskellige tidspunkter sat deres lid til ting, de håbede kunne fjerne eller i det mindste stærkt reducere menneskehedens lidelser og smerte. Enten det drejer sig om politiske bevægelser, teknologi, videnskab eller filosofi, har mennesker på et eller andet tidspunkt haft håb om, at det ville indvarsle et Utopia her på jorden. Men som historien på smertefuld måde gentagne gange har vist os, har disse håb altid vist sig at være grundløse. Verden i dag er nøjagtig sådan, som Jesus sagde, den ville være. Jesus ord, udtalt for næsten to tusind år siden, viser, hvor fejlslagne disse håb har været.

Til at tænke over

Læs Matt 24,25. Hvad kan vi lære fra denne tekst, der kan styrke os i vores tro?

Hold ud indtil enden

Matt 24,9
Åb 13,11-17

Hvilke paralleller er der mellem det, Jesus sagde i Matthæusevan-geliet, og det, han inspirerede Johannes til at skrive i Åbenbarings-bogen?

Kristi bekymring for sit folk i endetiden indbefatter et verdensom-spændende bedrag, der får nationer til at modarbejde den sande tro og påtvinge verden en falsk tilbedelse. De, som står fast, vil blive udsat for had, forfølgelse og til og med død.

Matt 24,13

Hvad er nøglen til at forblive tro og at blive frelst, selv midt under verdensomspændende modstand?

"Ingen andre end dem, der har styrket deres sind med Bibelens sandheder, vil kunne klare den sidste store kamp." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 481). Denne udtalelse betyder, at ingen, der styrker deres sind med bibelske sandheder, bliver ført vild af de sidste tiders bedrag. De må være grundfæstede i sandheden for den sidste tid, ellers vil bedrag overmande dem.

Matt 7,24-27

Hvad er grundlæggende afgørende for at forblive tro imod Gud?

Uanset hvor vigtigt det er at være intellektuelt grundfæstet i Guds Ord, er det ifølge Jesus ikke nok til at stå fast midt i de prøvelser, vi vil møde. Vi er også nødt til at gøre, hvad vi har lært; dvs. vi må adlyde sandheden, som den findes i Jesus. I lignelsen ovenover hørte begge husbyggere Jesu ord. Forskellen på dem, på at holde ud eller ikke holde ud, var efterlevelse af Jesu undervisning.

Til at tænke over

Hvad afgør forskellen mellem at stå eller falde? Hvilken rolle spiller lydighed i at bevare den kristnes tro og udholdenhed i troen?

"Ødelæggelsens Vederstyggelighed"

I sin store tale om endens tid pegede Kristus på "Ødelæggelsens Vederstyggelighed" (Matt 24,15), som er et billede hentet fra Daniels Bog (Dan 9,27; 11,31; 12,11).

Gud kaldte noget en "vederstyggelighed", når det var en alvorlig overtrædelse af hans lov, som fx afgudsdyrkelse (5 Mos 27,15) eller umoralske seksuelle handlinger (3 Mos 18,22). "Ødelæggelsens Vederstyggelighed" indbefattede derfor en eller anden form for religiøst frafald.

Matt 24,15
Luk 21,20

Hvordan giver disse tekster os en bedre forståelse af, hvad Jesus talte om mht. "Ødelæggelsens Vederstyggelighed"?

Disse to tekster gør det klart, at Jesu forudsigelse i mere umiddelbar forstand indbefattede Jerusalems frygtelige ødelæggelse i år 70 e.Kr., da det hedenske Rom ødelagde ikke alene byen, men også det hellige tempel.

Men profetien har også en anden opfyldelse. Den umiddelbare opfyldelse ved Jerusalems ødelæggelse var et billede på, hvad der skulle ske i de sidste tider. "Kristus så i Jerusalem et symbol på verden, forhærdet i vantro og oprør og hastigt på vej mod Guds dom og gengældelse." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 20).

I Daniel 12,11 og 11,31 dukker udtrykket "ødelæggelsens vederstyggelighed" op i forbindelse med Romerrigets anden fase, pave-magten. Her blev der opstillet et alternativt system for forbindelse til Gud og frelse, et system, der forsøger at overtage, hvad Kristus har gjort for os, og hvad han gør for os i den himmelske helligdom.

Daniel 8, særligt vers 9-12, placerer disse begivenheder i deres historiske sammenhæng, der beskriver Rom i dets to faser. I den første ses det lille horns hastige horisontale vækst (Dan 8,9): dette er det hedenske Roms mægtige rige. I den anden fase (Dan 8,10-12) vokser det lille horn mod himlen, vertikalt. Det kaster nogle af stjernerne til jorden, dvs. det forfølger Guds folk, og det tager sig "magt helt op til fyrsten for hæren" (Dan 8,11), nemlig Jesus selv. Dette repræsenterer den pavelige fase, som opstod af Romerrigets kollaps, men stadig forbliver Rom, hvilket er grunden til, at det samme symbol, det lille horn, repræsenterer begge faser. Dommen i Daniel 7,9-10, eller at helligdommen kommer til sin ret eller renses i Dan 8,14, viser ligesom himmeltegnene i Matt 24,29 alle hen til Guds indgriben for at frelse sit folk i de sidste dage.

De ti brudepiger

Efter sin tale i Matthæus 24 om tegnene på sin genkomst, taler Jesus i Matthæus 25 om, hvordan man holder sig klar til hans komme.

Matt 25,1-13

Læs lignelsen om de ti brudepiger. Hvad siger Jesus, der hjælper os til at forstå, hvordan vi kan være beredt på hans genkomst?

Jesus begynder denne del af sin tale med at tale om ti brudepiger. At de kaldes piger (jomfruer, jf. tidligere dansk oversættelse) antyder, at de repræsenterer dem, der bekender sig til at være kristne. De står ikke på Satans side i striden. De sammenlignes med Himmeriget (Matt 25,1). Men til sidst sov de alle sammen (Matt 25,5). Kristus havde allerede opfordret dem til at våge (Matt 24,42), så de kunne være rede, når han kom.

Alle ti brudepiger havde lamper; alle gik ud for at møde brudgommen – de så alle frem til hans komme. Men der indtraf en forsinkelse, og alle ti faldt i søvn. Pludselig, midt om natten, blev de vækket. Brudgommen var på vej (Matt 25,1-6).

De tåbelige piger blev overrasket. De var ikke forberedt. Hvorfor? Teksten siger: "Vore lamper går ud" (Matt 25,8). Der var stadigvæk en blafrende flamme. De havde stadigvæk en lille smule olie, men ikke nok til at være rede til at møde Kristus.

Hvad er problemet?

Disse brudepiger repræsenterer kristne, som venter på Jesu genkomst, men kun har en overfladisk erfaring med ham. De har en smule olie, lidt af Helligåndens virke i deres liv; men det er kun en blafrende flamme; de var tilfredse med lidt, mens de havde brug for mere.

"Ånden virker på menneskenes hjertér, sådan som de selv ønsker og tillader det, og den søger at give dem et andet sind; men den klasse, som fremstilles ved de tåbelige brudepiger, har været tilfreds med en overfladisk påvirkning. De kender ikke Gud. De har ikke studeret hans karakter, de har ikke haft samfund med ham, derfor forstår de ikke, hvordan de skal stole på ham, hvordan de skal se og leve. Deres gudsdyrkelse udarter sig til at blive en formsag." (Ellen White, *Lys over hverdagen*, 2. bind, s. 229).

Til at tænke over

Hvordan kan vi lære at betragte os selv og forsikre os om, at vi ikke begår de samme fejltagelser? Hvis vi opdager, at vi gør det, hvordan kan vi da opnå en forandring?

At bruge sine talenter

Matt 25,14-30

Hvordan hjælper brugen af vores talenter os i forberedelsen til Jesu genkomst?

Jesus fortalte en anden og ny lignelse; men begge taler om at være rede til Jesu genkomst. Begge handler om dem, som var rede, og dem, som ikke var det. Og begge viser, hvordan nogle på grund af åndelig forsømmelighed risikerede evig fortabelse.

Talenter (Matt 25,15) kommer fra det græske ord *talenta* og er ligesom olien for de ti brudepiger et udtryk for Helligåndens virke. "Talenterne repræsenterer særlige Åndens gaver, som er givet sammen med alle vores naturlige evner." (*SDA Bible Commentary*, bind 5, s. 510).

Tjenerne i lignelsen var alle blevet betroet noget af ejerens formue. Læg mærke til, hvem det tilhørte (Matt 25,14); det var blevet betroet enhver i overensstemmelse med "hans evne" (Matt 25,15). De var som gaver givet i tillid; tjenerne var simpelthen forvaltere af noget, de ikke ejede, men var blevet ansvarlige for. Det er grunden til, at ejeren, da han vendte tilbage, gjorde "regnskab med dem" (Matt 25,19).

Åndelige gaver kommer fra Helligånden (se 1 Kor 12,1-11.28-31; Ef 4,11). Der er gode nyheder til den, der tror, at deres gave er den ringeste. Gaver får man, fordi der er en giver. Disse mennesker modtog altså deres gave, fordi de allerede havde fået den største gave, nemlig Helligånden selv.

Gaverne er allerede vores i Kristus; men hvorvidt vi rent faktisk overtager dem, afhænger af, om vi tager imod Helligånden og overgiver os til ham. På dette punkt begik den uproduktive tjener sin fejl. Han gjorde intet ud af gaven. Han satte ikke kræfterne ind på at gøre brug af den gave, han så nådigt var blevet givet. Derfor kaldte Jesus ham en "dårlig og doven" tjener (Matt 25,26), en meget stærk fordømmelse.

Jesus fortalte denne lignelse i tilknytning til profetier om de sidste dage og sin genkomst. På hvilken måde underviser han os dermed om betydningen af at anvende vores talenter for at være rede til hans komme?

Til at
tænke over

Til videre studium

"Manden, som fik den ene talent, 'gik hen og gravede et hul i jorden og gemte sin herres penge.' Det var den, der fik den mindste gave, der lod sit talent ligge ubenyttet. Heri ligger en advarsel til alle, der føler, at deres ringe evner undskylder dem for at tjene Kristus. Hvor gerne ville de ikke tage del, dersom de kunne udføre en eller anden stor gerning; men da de kun kan udføre små tjenester, mener de, at de ikke behøver at gøre noget. Men heri tager de fejl. Herren prøver menneskenes karakter ved at uddele sine gaver. Manden, der forsømte at benytte sin talent, viste, at han var en utro tjener. Dersom han havde fået fem talenter, ville han have gemt dem i jorden, nøjagtigt som han gjorde med den ene. Ved ikke at benytte det ene talent viste han, at han ringeagtede Himmelens gaver.

'Den, der er tro i det små, er også tro i det store' (*Luk 16,10*).

Betydningen af små ting bliver ofte undervurderet, fordi de er så små, men i virkeligheden spiller de en stor rolle i livets skole. Der er, når det kommer til stykket, ingen ubetydeligheder i kristenlivet. Vor karakters dannelse vil være udsat for mange farer, dersom vi undervurderer betydningen af små ting." (*Ellen White, Lys over hverdagen*, 2. bind, s. 166).

Spørgsmål til
drøftelse

1. Tænk over nogle af de livssyn og idealer, som mennesker har troet kunne bringe et Utopia på jorden. Hvori bestod de, og hvorfor har de alle slået fejl?
2. Hvorfor kan lydighed mod Gud styrke vores tro? Hvorfor er tro uden tilsvarende gerninger "død" (*Jak 2,26*)? Tænk over de prøvelser, der venter de troende, som "holder fast ved Guds bud" (*Åb 14,12*). Hvorfor er det vigtigt for os i dag at forberede os på det, som sker, når vi mindst venter det?
3. Tænk mere over de ti brudepiger. De handlede alle på samme måde; gør vi, der i det ydre synes så forskellige, i virkeligheden det samme? Hvordan kan jeg sikre mig mod selvbedrag og mod at være lige så tåbelig, som de var?
4. Hvad betyder det, at hvis det var muligt, ville "selv de udvalgte" føres vild? Hvem er de "udvalgte" (*Se Mat 24,31; Rom 8,33; Kol 3,12*)? Fortæller dette os noget om forførelsens natur og størrelse?

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Hvad er ifølge Jesu profeti i Matt 24,3-14 det afgørende tegn på, at Jesu komme er nær?
- Kan du finde "spiritualistiske" versioner af Jesu komme i dag, som svarer til Jesu profeti i Matt 24,23-26?
 - Hvis du kan, nævn da nogle af dem.

Uddybende spørgsmål

- Krig og jordskælv og ulykker har der jo altid været.
 - Er der nogen egentlig forskel på nutidens tegn i naturen og den politiske verden og det, som mennesker altid har mødt?
 - Hvis der er, hvilke? Hvis ikke, hvad skal vi så lægge vægt på, når vi siger/tror, at enden er nær?
- Der har altid været mennesker, der troede, at verden var ved at gå under. Somme tider var de helt hen i skoven!
 - Drøft sammen, hvordan vi kan vurdere, når spekulationer eller teorier om de sidste tider er forføjede?
 - Hvad er fx nogle grundprincipper, som vi bør fastholde for at undgå at blive ledt vild af tåbelig eller irrelevant spekulation?
 - Hvilken plads har diverse konspirationsteorier i Guds plan for endens tid?

Ord og udtryk

- Ordet "Utopia" blev opfundet af den engelske politiker og forfatter Thomas Moore (1478-1535). Han skrev i 1516 en bog, han kaldte "Utopia", og som egentlig betyder "stedet, der ikke er der". Han var inspireret af beretninger om de "uskyldige" indfødte i den nye verden, Amerika, som jo netop var blevet opdaget.
- "Ødelæggelsens vederstyggelighed" er et udtryk brugt i Daniels Bog om det fordærv, som opsættes/etableres af den fjendtlige magt i Dan 9,27; 11,31; 12,11. I modsætning til, hvad mange tror, er dette udtryk ikke brugt i Daniel 8,13.
 - Adventister ser i Matt 24 en dobbeltprofeti, som på den ene side fortæller om Jerusalems ødelæggelse, på den anden om historiens gang ned mod Jesu komme og verdens ende. Udtrykket "ødelæggelsens vederstyggelighed" har derfor også en dobbeltbetydning.

Forstå det
bedre

- I Matthæus 24 fortæller Jesus om fremtiden med en direkte henvisning til Daniel i vers 25, når han nævner "ødelæggelsens vederstyggelighed". Jesu brug af Daniels profetier er interessant.
 - Allererst er Jesu citat fra Daniel hentet fra vers 27 i kapitel 9. Jesus fortæller her, at Daniels profeti i kapitel 9 omhandlede Romernes erobring af og ødelæggelse af Jerusalem.
 - Men Jesus har inden da i Matt 24,9-14 brugt en række udtryk fra Daniel til at beskrive kirkens udvikling gennem historien:
 - Frafald (vs. 10) svarer til et udtryk i Dan 8,12 og 13, der på dansk er gengivet med "forbryderisk/forbrydelse"
 - Lovløshed (vs. 12) svarer til Daniels omtale af den magt, som sætter sig for at ændre tider og lov (Dan 7,25), og som Paulus i 2 Thess 2,3 kalder "lovløshedens menneske" (jf. 1 Thess 2,7-8)
 - Enden eller endetiden (vs. 13) er omtalt af Daniel i fx 8,17.
 - Det er i lyset af dette mønster naturligt at knytte det, der sker ved afslutningen af de 2300 år i Dan 8,14 til forkyndelsen af evangeliet til hele verden (Matt 24,14).

NOTER

Tilbed Skaberen

Ugens vers

"Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk" (*Åb 14,6*).

Introduktion

Som syvendedags adventistkristne tror vi på det bibelske begreb "den nærværende sandhed" (2 Pet 1,12). Det er grundlæggende tanken om, at Gud åbenbarer sandhed til menneskene på det nødvendige tidspunkt og giver mere og mere lys ned igennem tiden. Det første evangelieløfte i 1 Mos 3,15 viste det faldne menneskepar, at deres håb skulle komme gennem kvindens afkom. Løftet til Abraham om, at han "skal jo blive til et stort og mægtigt folk, og alle jordens folk skal velsignes i ham" (1 Mos 18,18), er en udvidet åbenbaring af evangeliets løfte. Jesu komme, der forkyndte, at "end ikke Menneskesønnen er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange" (*Mark 10,45*), er selvfølgelig en endnu større åbenbaring af evangeliets sandhed.

I dag tror vi, at de tre englebudskaber i *Åb 14,6-12* er "den nærværende sandhed" for dem, der lever i de sidste tider før Jesu genkomst, og er opfyldelsen af alle vores håb som kristne.

I denne uge vil vi specielt fokusere på den første engels budskab; for det indeholder sandheder af afgørende betydning for dem, der ønsker at forblive trofaste midt i de sidste tiders farer.

Ugens tekster

- *Åb 14,6-7*
- *Matt 24,14*
- *Gal 3,22*
- *Luk 23,32-43*
- *1 Mos 22,12*
- *Åb 14,8-12*

Evangeliets universelle natur

Åb 14,6
Matt 24,14;
28,19

Hvilket emne er fælles for disse tekster? Hvordan hjælper disse tekster os samlet til at forstå den betydning, udadvendt mission og vidnesbyrd for andre har for formålet med vores kirke?

På en måde kan man sige, at den første engels budskab er den store missionsbefaling (Matt 28,19), som nu gives i de sidste tiders sammenhæng. Det er i sandhed "nærværende sandhed".

Læg mærke til, at alle tre bibeltekster lægger vægt på at nå hele verden, "alle folkeslagene" og "alle folkeslag og stammer, tungemål og folk." Budskabet er med andre ord universelt i sit omfang. Hvert eneste menneske har brug for at høre det.

Gal 3,22

Hvad siger denne tekst, som hjælper os til at forstå, hvorfor hele verden har brug for at høre evangeliet?

Syndens universelle omfang forklarer vores missions og kalds universelle natur. "Alle folkeslag og stammer, tungemål og folk" har syndet, har overtrådt Guds lov, og er blevet "indesluttet ... under synd." Adams fald i Edens have har haft konsekvenser for hvert eneste menneske; intet folkeslag eller stamme eller folk har været immune. Vi møder alle de umiddelbare følger af synd, og med mindre der var tilvejebragt en løsning, ville vi alle stå over for den afgørende følge, nemlig evig død.

Men en løsning er selvfølgelig tilvejebragt: Jesu liv, død, opstandelse og tjeneste i den himmelske helligdom. Dette er den eneste løsning på syndens problem. Alle har brug for at kende til det store håb, Gud tilbyder dem i Jesus Kristus. Derfor er syvendedags adventister gået ud i al verden for at bringe budskabet om Jesus til dem, som endnu ikke har hørt det.

Til at
tænke over

Hvorfor er forkyndelsen af evangeliet så stor en fordel for dem, der bringer det til andre? Hvorfor er en af de bedste måder at forberede os til Jesu genkomst at dele evangeliet med andre?

Røveren på korset og det "evige evangelium"

I Åb 14,6 er det budskab, der skal forkyndes, "et evigt evangelium". Det er et budskab om håb for mennesker i en verden, der i sig selv ikke har noget håb at tilbyde.

Luk 23,32-43

Howdan viser denne beretning det håb, som det evige evangelium tilbyder alle syndere?

Ellen White skriver om røveren på korset, at han ikke var en forhærdet forbryder. "Han havde set og hørt Jesus ... I et forsøg på at undertrykke sin overbevisning var han kommet længere og længere ud i synd, indtil han blev anholdt, stillet for retten som en forbryder og dømt til døden på korset." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 545).

Men hvad skete der med ham? Mens han hang på korset, fik røveren et glimt af, hvem Jesus var, og derfor råbte han: "Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige" (*Luk 23,42*).

Og hvad var Jesu svar? Sagde han: "Vel, min ven, jeg ville gerne hjælpe dig, men du burde ikke have undertrykt din overbevisning ved at komme længere og længere ud i synd"? Citerede Jesus fra en af sine tidligere prædikener: "Hvis din retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer du slet ikke ind i Himmeriget" (*Matt 5,20*)? Trak Jesus på nogen måde røverens tidligere fejl frem i lyset?

Nej. I stedet vendte Jesus sig mod denne kriminelle, en røver med en syndig karakter, som ikke havde nogen retfærdighed at fremvise, og som tidligere havde hånet ham (*Matt 27,44*). Jesus så ham som et nyt menneske og sagde i virkeligheden til ham: "Jeg siger dig lige nu, jeg giver dig forvisning lige nu om, at din synd, dine forbrydelser, dine fejl er tilgivet, og at du derfor 'skal ... være med mig i Paradis' (*Luk 23,43*)."

Her har vi det evige evangelium, grundvolden for den første engels budskab. Uden denne sandhed har intet af det, vi forkynder om loven, sabbatten eller de dødes tilstand, nogen betydning. For hvad nytter disse sandhedspunkter, hvis ikke det evige evangelium er alle trospunkternes centrum?

Hvilket håb finder du selv i denne beretning?

Til at tænke over

Frygt Gud og giv ham ære

Efter at have talt om forkyndelsen af det evige evangelium til hele verden, uddyber den første engel sit budskab. Når vi forkynder det evige evangelium, skal vi inkludere de sandheder, der er en del af denne engels budskab for denne tid. Med andre ord indbefatter den nærværende sandhed for de sidste tider også Åb 14,7.

Åb 14,7

Hvad betyder det at frygte Gud og give ham ære? Hvordan gør vi det? Hvordan hænger det sammen med evangeliet?

At frygte Gud og give ham ære er ikke to adskilte begreber. Hvis vi virkelig frygter Gud i bibelsk forstand, vil vi give ham ære. Det ene bør direkte føre til det andet.

1 Mos 22,12
2 Mos 20,20
Job 1,9
Præd 12,13
Matt 5,16

Læs teksterne. Hvordan hjælper de os til at forstå, hvad det vil sige at "frygte Gud", og hvordan det hænger sammen med at give ham ære?

I disse tekster hænger tanken om at frygte Gud sammen med at adlyde ham; og når vi adlyder Gud, når vi gør, hvad der er rigtigt, giver vi ham ære. Det siges ofte, at det at frygte Gud betyder, at vi har ærefrygt over for ham og viser ham ærbødighed, men det bør gå dybere end det. Vi opfordres til at frygte Gud. Vi er faldne mennesker. Vi er syndere. Vi fortjener at dø. Hvem af os har ikke til tider med chok indset, hvor onde vi er, og at vi fortjener en retfærdig Guds straf for vores synd? Det er at frygte Gud. Og det er frygt, der i første omgang bringer os til korset for at få tilgivelse og dernæst at modtage Guds kraft til at rense os fra det onde, som uden korset ville få os til at miste vores sjæle (se Matt 10,28).

Til at tænke over

Hvordan har du selv oplevet at frygte Gud? Hvordan kan en god portion af denne frygt være gavnlig for os åndeligt og hjælpe os til at tage vores tro op, hvad Gud beder os om, mere alvorligt?

Timen er kommet, da han dømmer

I den første engels budskab er tanken om at frygte Gud og give ham ære sammenkædet med dom (Åb 14,7). Hvis der er noget, Bibelen tydeligt lærer, er det, at Gud er retfærdig og vil dømme verden. En dag vil dommen reelt finde sted og den retfærdighed, som denne verden sukker efter, vil ske fyldest.

Det er ikke så underligt, at mennesket må frygte Gud.

Derfor indeholder det evige evangelium også budskabet om dom. Evangeliet – de gode nyheder – er, at selv om vi alle har brudt Guds lov, vil vi ikke møde den straf, vi fortjener, ved dommens dag. Lige som røveren på korset.

Matt 12,36
Præd 12,14
Rom 2,6
1 Kor 4,5

Læs teksterne og spørg dig selv, hvor godt du ville klare dig, hvis du skulle frembære dine egne fortjenester?

Vores Gud, som kender tallet på vores hovedhår, skal dømme verden. Men lige netop derfor er det evige evangelium så gode nyheder. Dommen kommer; men der er ingen fordømmelse for Jesu trofaste efterfølgere: de er blevet vasket rene, helliget og gjort retfærdige ved Herren Jesu Kristi navn (se 1 Kor 6,11); for Jesus Kristus er deres retfærdighed, og det er hans retfærdighed, der gør, at de består i dommen.

”Mennesket kan ikke selv imødegå disse anklager. I sine syndbesmittede klæder står det foran Gud og bekender sin skyld. Men Jesus, vor forsvarer, frembærer en virkningsfuld anmodning på vegne af alle, som i anger og tro har overgivet deres liv til ham. Han forsvarer deres sag og besejrer deres anklager med Golgatas mægtige argument. Hans fuldkomne lydighed mod Guds lov, indtil døden på korset, har givet ham al magt i himlen og på jorden, og han gør over for sin Fader krav på nåde og forligelse for det skyldige menneske.” (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 5. bind, s. 471).

Til at tænke over

Hvad lærer dommens virkelighed os om vores absolutte behov for tilgivelse? Hvordan kan du lære at vise andre, som har handlet forkert mod dig, den samme nåde og tilgivelse, som Gud tilbyder os gennem Jesus?

Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder

Åb 14,6-7

Hvilke specifikke elementer indeholdes i hele den første engels budskab, og hvad er forbindelsen mellem dem?

Sammen med evangeliet, kaldet om at vidne for hele verden og kaldet om at frygte Gud og give ham ære kommer der et kald til at tilbede Gud som skaber. Og det er slet ikke så mærkeligt. Hvad betyder alle de andre sider ved "den nærværende sandhed" – det evige evangelium, kaldet til at vidne, dommen – hvis de er adskilt fra Gud som vores skaber? Disse og alle andre sandheder udspringer fra den grundlæggende sandhed, at Herren er den, som har skabt alt. Ved at tilbede Gud som Skaberen kommer vi tilbage til det grundlæggende. Vi kommer tilbage til fundamentet for, hvad det vil sige at være menneske, at leve anderledes end alle andre jordiske skabninger, nemlig at være skabt i Guds billede. Ved at tilbede Gud som skaber anerkender vi vores afhængighed af ham både for vores eksistens og vores fremtidige håb. Derfor er lydighed mod sabbatsbudet så vigtig. Det er en særlig anerkendelse af, at Gud alene er vores skaber, og at vi kun tilbeder ham. Sammen med evangeliet og dommen er kaldet til at tilbede Gud som skaber fremhævet her.

Åb 14,8-11

Hvordan hjælper disse vers os til at forstå vigtigheden af at tilbede Gud som skaber?

Når de sidste tiders begivenheder finder sted, vil der blive lagt pres på hele verden til at tilbede dyret og dets billede i stedet for Skaberen. Hvis vi tænker over den frygtindgydende advarsel om den skæbne, der møder mennesker, som tilbeder dyret og dets billede, kan vi bedre forstå, hvorfor der lægges så stor vægt på, at Gud vores Skaber er den eneste, der er værdig til at modtage menneskers tilbedelse. I den sidste krise vil denne sandhed blive mere afgørende end nogensinde før.

Til at tænke over

Tag dig tid til at dvæle ved den skabte verdens ufattelige underværk. Hvad kan de lære os om ham, som skabte alt, og hvorfor er han alene vores tilbedelse værdig?

Til videre studium

Bibellæsere har længe set en forbindelse mellem kaldet i Åb 14,7 til at tilbede "ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder" og det fjerde bud i 2 Mos 20,11, hvor sabbatten peger tilbage til at "på seks dage skabte Herren himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer." Selv om der er en stor sproglig lighed, er der en ændring, hvor teksten i Åbenbaringsbogen henviser til Gud som den, der skabte "kilder".

Forfatteren John Baldwin siger: "Hvis vi forudsætter en bevidst benyttelse af udtrykket "kilder", hvorfor får Jesus sin budbringer til at bryde den parallelle liste over ting, der nævnes i 2 Mos 20,11? Hvorfor nævner englen "kilder" og ikke en anden type skabte ting som fx træer, fugle, fisk eller bjerge?"

Måske er henvisningen til "kilder", brugt i sammenhæng med Guds annoncering af en særlig tid med guddommelig dom, anvendt for at lede læserens opmærksomhed til en tidligere periode med guddommelig dom ... Måske er det Guds hensigt, at den mulige hentydning til syndfloden gennem udtrykket "kilder" skal understrege sandheden om, at han virkelig er en dommens Gud, men samtidigt en Gud med evig trofasthed og nåde (som begge kommer til udtryk i beretningen om syndfloden i Første Mosebog). Hvis det er tilfældet, kan det tænkes, at den personlige og åndelige betydning af syndflodshenvisningen, som opstår på baggrund af udtrykket "kilder", skal opmuntre læseren til at tage en afgørende ny domsproces med individuel guddommelig dom i endens tid alvorlig – den, som bekendtgøres gennem den første engels budskab i Åbenbaringsbogen." (John Baldwin, ed., *Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association,), s. 27).

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Es 53,6 siger: "Vi flakkede alle om som får." Senere i samme vers står der, at Herren lod "al vor skyld ramme ham". Det er det samme hebraiske udtryk, *kullanu*, der på dansk oversættes med "vi alle" og "al vor". Siger det noget om forholdet mellem syndens problem og tilstrækkeligheden i Guds løsning?**
2. **Hvad kan vi lære af beretningen om røveren på korset? Forestil dig, at røveren blev benådet, blev taget ned fra korset og overlevede. Hvor anderledes tror du, at hans liv derefter ville have været?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Find sammen eksempler fra Bibelen, hvor skabelsen er omtalt, og læs disse tekster.
 - Vær sikker på, at I også finder tekster, hvor fx Jesus og Paulus har givet udtryk for deres tro på skabelsen
- Inviter evt. en gæst med medicinsk uddannelse til at vise og fortælle om, hvor fantastisk Gud har skabt det menneskelige legeme.

Uddybende
spørgsmål

- Tænk over forbindelsen mellem evangeliet og vores adventistiske "særstandpunkter".
 - Hvordan vil du/I i lyset af korset forklare andre mennesker betydningen af fx
 - Sabbatten, Jesu genkomst, dommen, sundhedsbudskabet?
 - Hvad nu, hvis vi ikke kan se eller forklare, hvordan de bygger på korset? Har vi så virkelig forstået disse trospunkter? Skal vi så alligevel forkynde dem?
 - Hvordan kan vi fortælle dette til sekulære mennesker, hvor vi ikke behøver at sammenligne os med, hvad andre kristne mener?
- Hvordan vil du forklare vores adventistiske trospunkter i lyset af troen på skabelsen?
 - Hvilke hænger naturligt sammen med skabelsen?
 - Hvordan ser du temaer som sundhedsbudskabet og vores uddannelsesfilosofi? Eller tiende?
- Hvad er de etiske konsekvenser af, at vores kultur har opgivet skabelsestroen?
 - I forhold til medmenneske, naturen, respekten for liv osv.

Mødet med
dagligdagen

- Prøv at finde eksempler fra ugens kulturelle temaer i medierne, som kan illustrere, hvorfor skabelsestanken er særlig relevant i vores tid!

Personligt
kristenliv

- Prøv at finde situationer i dit liv, hvor fornemmelsen af, at du er skabt af Gud, føles særlig stærk.
 - Del evt. sådanne tanker og oplevelser med din sabbatsskoleklasse.

Bedrag i de sidste tider

Ugens vers

"Den blev styrtet, den store drage, den gamle slange, som hedder Djævelen og Satan, og som forfører hele verden – styrtet til jorden, og dens engle blev styrtet ned sammen med den" (*Åb 12,9*).

Introduktion

Selv i himlen, før han blev styrtet ned, gjorde Satan, hvad han kunne for at bedrage englene. "Lucifer forlod sin plads i Guds nærhed og begyndte at skabe utilfredshed blandt englene. Han var meget forsigtig og hemmelighedsfuld, og i nogen tid lykkedes det ham at skjule sin virkelige hensigt. Med tilsyneladende ærbødighed for Gud søgte han at skabe utilfredshed med de love, som gjaldt for alle himmelske væsener, idet han antydede, at de var urimeligt strenge." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 398).

I Edens have forklædte han sig som en slange og benyttede list over for Eva. Hele vejen ned igennem historien, helt frem til i dag og selv efter de tusind år, vil han benytte bedrag og forførelse (*Åb 20,8*) i et forsøg på at opnå sin hensigt.

Desværre er han langt klogere, mægtigere og mere listig end nogen af os, og derfor har vi brug for at holde fast i Jesus og hans ord for at beskytte os mod Satans kneb. "Alle I, som holdt fast ved Herren jeres Gud, er i live i dag" (*5 Mos 4,4*). Det princip, der beskrives her, gælder også i dag.

I denne uge vil vi se på nogle af Djævelens mest effektive bedrag, og hvordan vi kan blive beskyttet mod dem.

Ugens tekster

- *Åb 2,13. 24*
- *2 Kor 11,13-15*
- *Sl 146,4*
- *1 Mos 1-2,3*
- *Åb 13,1-17*

Det allerstørste bedrag

Den første lektie i dette kvartal talte om en kosmisk strid, som desværre er nået fra det store kosmos til vores egen jord.

Problemet er, at mange mennesker, også kristne, ikke tror på denne store strid, fordi de ikke tror, at Satan eksisterer. For dem er de bibeltekster, der taler om Satan eller Djævelen, kun et udtryk for en uvidenskabelig fortids forsøg på at forklare vores verdens lidelse og ondskab. For alt for mange hører tanken om et bogstaveligt, overnaturligt væsen, der har en ond indflydelse på menneskeheden hjemme i science fiction-film, ligesom Darth Vader fra Star Wars eller lignende.

Åb 2,13. 24;
12,3.7-9.12.17;
13,2; 20,2.7.10

Læs teksterne fra Johannes' Åbenbaring. Hvad lærer de os om Satans virkelighed og især om hans rolle i de sidste tiders begivenheder?

Åbenbaringsbogen viser os, hvor stor magt Satan vil have over et meget stort antal af jordens befolkning i de sidste tider, og han vil ikke alene føre dem bort fra frelse, men vil få dem til at forfølge dem, der forbliver trofaste mod Jesus.

Et af Satans måske allerstørste bedrag er at få mennesker til at tro, at han ikke er til. For hvem vil forsøge at finde beskyttelse mod en mægtig fjende, man ikke tror, er virkelig? Det er forbavsende, at så mange, der hævder at være kristne, ikke tager tanken om en bogstavelig djævel alvorligt. De kan kun komme til den slutning ved enten at ignorere eller radikalt omfortolke de mange bibeltekster, der afslører hans gerninger og kneb i denne verden, især når vi nærmer os verdens ende. At så mange afviser Satans bogstavelige eksistens på trods af så mange bibelske beviser bør være en mægtig påmindelse for os om, hvor vigtigt det er at forstå, hvad Bibelen virkelig lærer.

Til at
tænke over

Selv om Johannes' Åbenbaring taler om Satans rænkespil, især i de sidste tider, hvilket håb finder vi i Åb 12,11? Hvori ligger vores kilde til at kunne modstå Djævelen?

De to store vildfarelser

Læs følgende tekster. Hvad siger de om Satans magt til at bedrage?

2 Kor 11,13-15

2 Thess 2,9-10

Åb 12,9

Åb 20,10

Som vi så i en tidligere lektie havde Jesus advaret sine efterfølgere om de sidste tiders forførelser. Noget af det, han specifikt advarede imod, var falske kristus'er og falske profeter, der ville "føre mange vild" (Matt 24,5).

Men falske kristus'er og falske profeter er ikke de eneste bedrag, vi må være på vagt for i endens tid. Vores fjende i den store strid benytter mange kneb for at forføre så mange som muligt. Som kristne må vi være opmærksomme på disse bedrag, og det kan vi kun gøre ved at kende Bibelen og følge det, den lærer.

Ellen White forklarer, hvad to af disse store bedrag er: "Ved hjælp af de to store vildfarelser: sjælens udødelighed og søndagens hellighed vil Satan vildlede menneskene. Mens den første danner grundlaget for spiritismen, skaber den anden sympati for romerkirken. Protestanterne i De forenede Stater vil være de første til at række hånden over afgrunden mod spiritismen; de vil række ud over det dybe svælg for at trykke den romerske magt i hånden, og dette land vil følge i Roms fodspor under påvirkning af dette tredobbelte forbund og træde samvittighedens rettighed under fode." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 475).

For os, der lever så mange år efter, at hun skrev disse ord, er det forbløffende at se, hvor udbredt "de to store vildfarelser" bliver ved med at være i den kristne verden.

Hvorfor er kendskab til Bibelens sandheder og villigheden til at følge disse sandheder vores bedste våben imod Satans bedrag, især i de sidste tider?

Til at tænke over

Sjælens udødelighed

Præd 9,5-6.10
Sl 115,17; 146,4
1 Kor 15,16-18
Dan 12,2

Hvad lærer disse tekster om "de dodes tilstand"? Hvilken beskyttelse kan disse bibelvers give os mod den ene af "de to store vildfarelser"?

I de senere år har der været stor opmærksomhed omkring fortællinger om mennesker, der er døde – dvs. deres hjerte er holdt op med at slå, og de er holdt op med at trække vejret – hvorefter de er blevet bragt til live igen. I mange tilfælde har mange af disse mennesker fortalt om utrolige oplevelser af en bevidst tilværelse efter, at de angiveligt var "døde". Nogle taler om, hvordan de svævede i luften og ovenfra så deres egen krop. Andre fortæller om, hvordan de svævede ud af deres krop og mødte en vidunderlig skikkelse, der var fyldt med lys og varme, og som forkyndte sandheder om venlighed og kærlighed. Andre igen fortæller, hvordan de har mødt og talt med afdøde slægtninge.

Dette fænomen er blevet så anerkendt, at det har fået et videnskabeligt navn, nærdødsoplevelse. Selv om nærdødsoplevelser bliver ved med at være kontroversielle, har mange kristne brugt dem som bevis for sjælens udødelighed og tanken om, at når vi dør, går sjælen over til en anden sfære, hvor den lever videre i bevidst tilstand.

Men nærdødsoplevelser er kun en anden tilkendegivelse for "de to store vildfarelser". Hvis nogen tror, at sjælen lever videre i en eller anden form efter døden, er vedkommende åben for spiritualistiske eller okkulte bedrag. Disse vildfarelser kan meget nemt hævde enten direkte eller indirekte, at man ikke har brug for Jesus. Faktisk har de fleste af dem, der har haft nærdødsoplevelser fortalt, at de åndelige væsner, de mødte, eller deres afdøde slægtning, gav dem trøstende ord om kærlighed, fred og godhed – intet om frelse i Kristus, intet om synd, intet om en kommende dom, som hører til de mest grundlæggende bibelske synspunkter. Man skulle tro, at mens man tilsyneladende fik en forsmag på det kristne liv efter døden, burde man også have fået en forsmag på de mest grundlæggende kristne læresætninger. Det, de bliver fortalt, minder derimod meget om New Age lære. Det forklarer måske også, hvorfor så mange af disse mennesker er mindre tilbøjelige til at være kristne, efter deres nærdødsoplevelse.

Til at
tænke over

Hvorfor må vi som kristne holde os til Guds Ord, selv om vores sanser siger noget andet?

Sabbatten og udviklingsteorien

Satan har haft stor succes med at bedrage verden om sjælens udødelighed, ligesom det er lykkedes ham meget godt at udskifte den bibelske sabbat med søndagen (se lektie 6 og 8) i det meste af kristendommens historie.

I nyere tid har Djævelen fremført et nyt bedrag, der formindsker betydningen af den syvende dag som sabbat i menneskers opfattelse. Det er udviklingsteorien.

1 Mos 1-2,3

Hvad lærer dette bibelafsnit om, hvordan Gud skabte vores verden, og om hvor lang tid det tog?

Selv den mest generelle læsning af disse vers fremstiller to kendsgerninger ved den bibelske skabelsesberetning. For det første var alt planlagt og gennemtænkt; intet var tilfældigt eller vilkårligt. Skriften giver slet ingen mulighed for tilfældighed i skabelsesprocessen.

For det andet viser teksten utvetydigt, at "alle slags" væsener blev skabt, det vil sige, hver slags skabning var skabt for sig og klart anderledes end de andre. Bibelen lærer intet om et fælles naturligt ophav som fx en enkelt celle i urtiden for alt liv på jorden.

Selv fra en ikke-bogstavelig fortolkning af Første Mosebog er disse to pointer klare: intet i skabeshandlingen var tilfældigt og der var intet fælles naturligt ophav for alle arter.

Så kom Darwins udviklingsteori, som i sine forskellige udgaver lærer to ting: tilfældighed og et fælles naturligt ophav for alle arter.

Hvorfor fortolker så mange skabelsesberetningen i Første Mosebog ud fra en teori, som helt fundamentalt modsiger Første Mosebogs fundamentale påstand? Udviklingsteoriens vildfarelse har ikke alene overbevist millioner af verdslige mennesker, men mange bekendende kristne tror, at de kan forene den med deres kristne tro på trods af de indlysende modsætninger, vi lige har nævnt.

Men udviklingsteoriens følger i forbindelse med de sidste tiders begivenheder gør faren for vildfarelse endnu tydeligere. Hvorfor skal man tage sabbatten på den syvende dag alvorligt som en mindedag om en seks-dages skabelse, når man mener, at det tog 3 milliarder år? Udviklingsteorien ribber den syvende dag for enhver betydning; for den gør skabelsens seks dage til intet andet end en myte på linje med den, der siger, at Romulus og Remus blev opfostret af en ulv. Og hvem vil risikere livet ved at holde fast ved sabbatten i modsætning til søndagen, hvis man tror, at skabelsen tog milliarder af år i stedet for seks dage?

Den falske treenighed

Forestillingen om den treenige Gud findes over alt i Bibelen. Men i forbindelse med de sidste tiders bedrag og forfølgelse afslører Åbenbaringsbogen en "falsk treenighed", der består af dragen, dyret fra havet og dyret fra jorden i Åb 13.

Åb 12,17;
13,1-2

Hvad beskrives i disse vers?

Dragen er fremstået som en forfalskning af Gud Faderen ved, at han tydelig er den, der styrer. Han giver også magt og myndighed og en trone til dyret fra havet, som er den, der forfalsker Kristus. Hvorfor ses denne anden magt som en falsk Kristus?

Åb 13,2-5

Hvad kendetegner dyret fra havet?

Ud over at få sin magt fra dragen, som minder om, hvordan Jesus fik sin magt fra Faderen (se Matt 28,18), mødte dyret fra havet også ligesom Jesus en død og en opstandelse (se Åb 13,3). Dette dyr beskrives også som udøvende sin magt "i toogfyrre måneder", eller tre og et halvt år, som er en profetisk efterligning, der bygger på år og dag-princippet, af Kristi bogstavelige arbejde i tre og et halvt år på jorden.

Åb 13,11-17

Hvordan beskrives dyret fra jorden i disse vers?

Dyret fra jorden promoverer dyret fra havets interesser, ligesom Helligånden ikke herliggjorde sig selv, men Jesus (Joh 16,13-14). Og ligesom Helligånden udførte en mægtigt handling ved at sende ild ned fra himlen (ApG 2,3), udfører dyret fra jorden noget lignende (se Åb 13,13).

"Til sidst vil dyret fra jorden udføre en efterligning af Pinsedagen! Med hvilken hensigt? For at bevise over for verden, at den falske treenighed er den sande Gud." (Jon Paulien, *What the Bible Says About the End-Time* (Hagertown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1998), s. 111).

Til at
tænke over

Hvilke andre vildfarelser i de sidste tider har vi brug for at være opmærksomme på, og hvordan kan vi hjælpe hinanden til at indse, at de er vildfarelser?

Til videre studium

Lad os se nærmere på følgerne af udviklingsteorien i forbindelse med de sidste tiders begivenheder, specielt med hensyn til sabbattens rolle. En grund til, at Charles Darwin, udviklingsteoriens ophavsmand, gik ind for udvikling, var, at han havde svært ved at forene ondskab og lidelse med en god og kærlig Gud. Han gik derfor i en anden retning for at finde svar. Det var heller ikke en tilfældighed, at mens Darwin reviderede og gennemarbejdede sin udviklingsteori i midten af slutningen af 1800-tallet, oprejste Gud en bevægelse, Syvende Dags Adventistkirken, som modsagde alt det, Darwins teori stod for. Det er interessant, at Syvende Dags Adventistkirken, hvis kreationistiske grundlag til og med genspejles i dens navn, begyndte at vokse og udbredes på cirka samme tid som Darwins teori.

Hvem ved, om ikke verden kunne have været sparet for en af de største fejltagelser i menneskers tankegang siden geocentricitet og spontan generering, hvis han havde læst disse få linjer fra Ellen White: "Skønt jorden var ramt af forbandelsen, skulle naturen stadig være menneskets lærebog. Nu kunne den ikke kun være et billede på det gode; for alle vegne var det onde til stede og fordærvede jorden og havet og luften med sin besmittende virkning. Hvor engang kun Guds tanker og viden om det gode stod skrevet, stod nu også Satans tanker skrevet, en viden om det onde. Fra naturen, som nu åbenbarede kundskaben om godt og ondt, skulle mennesket bestandig modtage advarsler om syndens følger." (*Uddannelse*, s. 26).

Det, der skete var, at Darwin udtænkte sin udviklingsteori på baggrund af en forkert forståelse af Guds natur og karakter og den syndige verden, vi lever i. Desværre vil følgerne af hans teori gøre mennesker til et let bytte for Satans bedrag, specielt i den endelige krise.

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Hvorfor afviser så mange kristne tanken om en virkelig Satan? Hvad siger dette synspunkt om, hvor farligt det er at afvise Bibels tydelige lære?**
- 2. Hvad kan man sige til en person, der har haft en nærdødsoplevelse og påstår, at vedkommendes oplevelse viser, at man faktisk bliver ved med at leve efter døden?**
- 3. Hvilke andre grunde kan der være til, at mennesker, der tror på udviklingsteorien, i de sidste tider har lettere ved at falde for andre vildfarelser?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Lav en liste over de mest afgørende bibelske tekster, som begrundes vores tro på sabbatten og læren om menneskets natur.
- Tænk over Bibelens lære om menneskets natur.
 - Hvad er nogle af konsekvenserne af, at mennesket ikke "har en sjæl", men "er en sjæl" (eller et levende væsen, som den nyeste danske oversættelse af 1 Mos 2,7 udtrykker det)?

Uddybende spørgsmål

- Hvorfor er lige netop disse to trospunkter af så stor betydning?
 - Hvad fortæller de os om Gud og Kristus, som vi risikerer at miste uden dem?
- Bedrag er ofte vanskelige at se. Det fører af og til mennesker til at tro på alle mulige konspirationsteorier.
 - Er de bedrag, som Satan gennemfører i endens tid, vanskelige at få øje på? Er det muligt for troende selv at undersøge ved hjælp af Bibelen, om disse bedrag er sandhed eller løgn (jf jøderne i Berøa i ApG 17,11)?
 - Eller kan vi kun vide om disse bedrag ved at gå til andre autoriteter, som spreder deres påstande via hjemmesider og YouTube?
 - Hvordan kan vi undgå, at Satan afsporer os ved at få os til at fokusere på mindre væsentlige spørgsmål frem for at gå til det, som er klart åbenbaret i Skriften?

Mødet med dagligdagen

- Hvorfor vil mennesker gerne tro, at deres afdøde slægtninge lever?
 - Hvordan kan du og jeg trøste dem, som har denne tro, og som kan føle skuffelse, hvis den ikke er sand?
- Har du inden for den seneste tid stået over for mennesker, der mistede et familiemedlem, og som fristedes til at søge trøst i den tanke, at sjælen lever videre uden for kroppen?
 - Del evt. dine erfaringer med klassen.

Forstå det bedre

- Dyret fra havet døde faktisk – det var ikke bare et døds lignende sår.
 - Danske oversættelser har en tendens til at være vage mht. til teksten i Åb 13,3 og 12. Et "banesår" opfattes af nogle, som om dyret bare var næsten ved at dø. Det er ikke tanken.

- Det græske udtryk bag oversættelsen er nøjagtigt det samme, som bruges om lammet, der "så ud som slagtet" i Åb 5,6. Lammet er et symbol på Jesus, og der er ingen der sætter spørgsmålstejn ved, at Jesus rent faktisk døde – i det mindste ingen kristne!
- Det betyder bl.a., at dyret ikke står for en enkelt person, men for et system, et religiøst-verdsligt rige. Intet enkeltindivid ud over Jesus døde og opstod for at blive tilbedt!
 - Dette system er altså baseret på en efterligning af Jesu offer. Protestanter fra Luther og fremefter har deri set pavedømmet. Romerkirken hævder, at ordination giver en autoritet til præster, hvorved de kan gentage Jesu offer.
 - Denne opfattelse af ordination er kernen i den katolske kirkes lære og er blevet afvist af protestanter og historisk set også af syvendedags adventister

Til at
tænke over

Vores tro på sabbattens betydning og meningen med menneskets natur er ikke blot et spørgsmål om, hvem der gjorde hvad historisk, fx hvordan sabbatsfejringen blev forandret, og hvem der holder en forkert dag. Det afgørende er, hvad disse lærepunkter fortæller mig om Gud, og hvad de derfor betyder for liv og frelse.

NOTER

Amerika og Babylon

Ugens vers

"På den tid fremstår Mikael, den store fyrste, der står ved dit folks side. Det bliver en trængselstid, som der ikke har været magen til, så længe folkeslag har været til. På den tid skal dit folk blive reddet, alle der er indskrevet i bogen" (*Dan 12,1*).

Introduktion

I sidste uge så vi på "den falske treenighed," Satan (dragen) og to jordiske magter, der sammen vil bringe forfølgelse over Guds folk.

En af disse magter, dyret fra havet (Åb 13,1-10), beskrives som en blanding af en panter, en bjørn og en løve (Åb 13,2), billeder, der er taget direkte fra Dan 7,4-6. I uge seks så vi, hvorledes den sidste jordiske magt, Rom, fulgte efter Babylon (løven), Medien-Persien (bjørnen) og Grækenland (panteren) i Daniel 7. Den begyndte som det hedenske Rom og blev dernæst til det pavelige Rom. Det lille horn i Dan 7,7-8; 19-21; 23-25 fik sin magt fra og voksede direkte ud fra det fjerde dyr. Vi så også, at mange af det pavelige Roms egenskaber, som de beskrives i disse vers i Dan 7, genfindes i dyret fra havet i Åb 13,1-10. Derfor har bibelforskere set Rom som en af Guds folks vigtigste modstandere i beskrivelsen af de sidste tider i Åb 13.

Men Rom er ikke alene. Endnu en magt beskrives. I denne uge vil vi fokusere mest på Åb 13 og de begivenheder og magter, der beskrives i dette kapitel. Vi vil hele tiden spørge: Hvad betyder disse begivenheder, og hvordan kan vi blive rede for dem?

Ugens tekster

- Åb 13,1-12; 14,9-11; 16,2; 19,20; 20,4
- Jer 51,6-7.53.57
- Åb 18,1-4

Banesåret, der blev lægt

Åb 13,1-10

Læs teksten og gennemgå begrundelserne for, at dette taler om pavedømmet både i dets rolle i fortiden og fremtiden. Læg specielt mærke til, hvilken fremtrædende rolle det gives. Hvad betyder dette i forbindelse med de sidste tiders begivenheder?

Selv om Gud har trofaste mennesker i alle kirker, peger Skriften på en specifik rolle, som denne institution har spillet i historien og vil spille igen i de sidste tiders begivenheder.

Åb 13,3

Hvad sker her, og hvad lærer det om Roms fremtrædende rolle?

I århundreder havde Romerkirken været den centrale religion og på mange måder den vestlige verdens politiske centrum. Et tydeligt eksempel på dens magt ses i historien om den tysk-romerske kejser Henrik IV, som kom til pave Gregor VII's slot for at stifte fred efter at have gjort paven vred. Kejseren måtte vente i slotsgården i tre dage i vinterkulden, før paven lod ham komme ind. Gregor VII var opstemt over sin triumf og pralede af, at det var hans pligt at ydmyge de stolte konger.

Men som en følge af reformationen, oplysningstiden og den franske revolution var Roms politiske og religiøse overherredømme knust ved afslutningen af det attende århundrede. En af paverne, Pius VI, blev faktisk taget til fange af den franske hær i 1798 og døde i landflygtighed i 1799.

Men Åb 13 taler om en genoplussen, en helbredelse af dets "banesår". Og selv om Rom ikke i dag har den samme slags politiske magt, som den havde på Gregor VII's tid, er det en meget indflydelsesrig institution, både religiøst og politisk. For eksempel var en paves tale for begge kamre i den amerikanske kongres, som det skete med pave Frans i 2015, noget hidtil uhørt. Og ifølge profetierne vil pavemagtens indflydelse blive ved med at vokse.

Til at tænke over

Hvordan kan vi være tro mod det budskab, vi er kaldet til at forkynde, men gøre det på en sådan måde, at vi sårer så få mennesker som muligt? Hvorfor må vi ikke give efter for "politisk korrekthed" i vores forkyndelse af den nærværende sandhed?

De forenede Stater i profetierne

Folk har med rette spurgt: Hvordan kan Rom i dag eller i fremtiden få den form for indflydelse, som beskrives i Åb 13? Forsvundet er jo de dage, hvor det kunne kommandere hære til at udføre sin vilje. Vi finder også svaret i Åb 13.

Åb 13,11-12

Hvilke kendemærker hjælper os til at identificere denne magt?

Det dyr, der kom forud for dette, og som i lang tid af protestanter er blevet betragtet som Romerkirken, beskrives som at være ved magten i toogfyrre måneder (Åb 13,5). De 42 måneder svarer til "én tid, to tider og en halv tid" i Dan 7,25, eller tre og et halvt år (Åb 12,14) eller 1260 profetiske dage (Åb 12,6). Det er den tidsperiode, hvor pavemagten undertrykte sine modstandere. Når vi anvender år-dag princippet, begyndte denne profetiske tidsperiode med pavedømmets overherredømme i 538 e.Kr. og endte i 1798, hvor paven blev taget til fange. På det tidspunkt modtog pavedømmet sit banesår, og forudsigelserne gik i opfyldelse.

På dette tidspunkt i historien, omkring afslutningen af de "toogfyrre måneder" (1798), fremstår en anden magt (Åb 13,11; 13,1). Denne magt kommer op af jorden. Det står i modsætning til mange af de tidligere magter, som kom op af vandet (se Dan 7,2-3), et symbol på folkeslagene. "De vande, som du har set kvinden sidde ved, er folk og skarer, folkeslag og tungemål" (Åb 17,15).

Af denne og andre årsager må den nye magt være USA, som opstod i en forholdsvis ubefolket del af verden og ikke havde brug for at styrte andre verdensriger for at gøre det.

"Hvilken nation i den nye verden var ved at få magt i 1798, gav løfte om rigdom og styrke og tiltrak sig verdens opmærksomhed? Symbolerne lader os ikke i tvivl. Kun én nation svarer til profetiens enkeltheder; den peger umiskendeligt på Amerikas forenede Stater." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 355).

Selv om denne magt først beskrives med to horn som et lam, der symboliserer mildhed, vil det komme til at tale "som en drage" (Åb 13,11). Dette antyder, at der ville komme en tid med forfølgelse ligesom under de tidligere magter. Åb 13,11-17 besvarer derfor spørgsmålet om, hvordan Rom kunne udøve den indflydelse, som profetien forudsiger. Det vil have USA's magt bag sig.

Et spørgsmål om tilbedelse

Hele vejen igennem Bibelens historie har Gud været nødt til at tage sig af dem, der faldt for afgudsdyrkelse og andre former for falsk tilbedelse (se Matt 4,8-10.) I den sidste afgørende krise, som beskrives i Åb 13, vil spørgsmålet om tilbedelse igen komme i fokus. Også der bliver Guds folk nødt til at vælge, hvem de vil tilbede og tjene (se Jos 24,15).

I studiet "Daniel og de sidste tider" i uge 2 i dette kvartal studerede vi beretningen om de tre jødiske unge mænd, der fik befaling om at tilbede billedstøtten af guld (Dan 3,5). Vi har også set, hvordan Åb 13 benytter ord og udtryk fra det kapitel til at beskrive den forfølgelse, som Guds folk vil møde i de sidste tider. Vi kan altså se hændelserne i Dan 3 som et fortilfælde for, hvad der vil ske i de sidste tider, som de beskrives i umiddelbar sammenhæng med dyrene i Åb 13 og deres magt. Alle fik befaling om at tilbede billedstøtten af guld, ellers ville de omkomme i ovnen med flammende ild. I Åb 13 siges der på samme måde, at alle vil blive "dræbt, der ikke vil tilbede dyrets billede" (Åb 13,15).

Åb 14,9-11;
16,2; 19,20;
20,4

Hvad siger disse vers om, hvor afgørende spørgsmålet om tilbedelse vil blive?

Babylon har altid været hovedstaden i den falske tilbedelse. Babelstårnet vidner både om dets bygningsmænds ønske om ligesom Lucifer at "stige op over skybankerne" (Es 14,14) og deres forsøg på at frelse sig selv i tilfælde af en ny global oversvømmelse. De nægtede at tro på Guds løfte om aldrig igen at bringe en vandflod over jorden (1 Mos 9,8-11).

Det ny-babyloniske verdensrige ophøjede på samme måde menneskers værk. Nebukadnesar lovpriste "det store Babylon, som jeg med magt og styrke har bygget" (Dan 4,27). Senere brugte kong Belshassar guldbægrene fra Salomos tempel under en fest, drak vin af dem og de "lovsang ... deres guder af guld, sølv, kobber, jern, træ og sten" (Dan 5,4). Læg mærke til, at disse bægre fra templet blev fyldt med vin, som svækkede alles dømmekraft. Som en følge deraf døde mange i byen, da Babylon faldt. Et ydre skin af sandhed kan bedrage os ved at skjule Babylons dræbende vin. Falsk tilbedelse og forkerte ideer er kendetegn på Satans rige.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi sikre os, at vi ikke tager del i falsk tilbedelse her og nu?

”Det store Babylon”

Jer 51,6-7.53.57

Zak 2,7

Åb 17,5-6; 18,2-3

Åb 12,3;

13,1-3; 17,3

Hvad lærer disse tekster os om Babylon?

Som vi så i gårsdagens afsnit, har Babylon en lang historie som hovedstaden i falsk tilbedelse. Det er derfor et meget passende symbol på den magt i de sidste tider, der vil forføre folkeslagene.

Sammenlign dragen, dyret fra havet og det skarlagensrøde dyr. Hvilke ligheder og forskelle er der?

Alle tre har syv hoveder og ti horn, hvilket repræsenterer summen af hoveder og horn på dyrene i Daniel 7. Hvert nyt storrigt byggede på dem, der gik forud for dem. På samme måde forbinder det skarlagensrøde dyr elementer fra dragen og dyret fra havet (som henholdsvis symboliserer det hedenske og det pavelige Rom) samt fra dyret fra jorden (Åb 13,11-14), og samler dermed ”alle tre magter – alle Guds fjender – i en virkelig koalition.” (Jacques B. Doukhan, *Secrets of Revelation, The Apocalypse Through Hebrew Eyes* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2002), s. 162). Et yderligere element i Åb 17 er kvinden, som rider på det skarlagensrøde dyr. Hun symboliserer en uretmæssig forbindelse mellem religiøse og politiske magter. Denne kvinde står i skarp modsætning til den rene kvinde i Åb 12:

Den rene kvinde (Åb 12)

På himlen

Klædt i solen

Kronet med tolv stjerner

Angrebet af dragen

Moder til Guds ”rest”

Skøgen (Åb 17)

Ved de vældige vande

Klædt i purpur og skarlagens

Pyntet med guld og ædelsten og perler

Støttet af dragen

Moder til skøgerne

Som ”moder til skøgerne” har Babylon haft travlt med at få børn. Den frafaldne moderkirke har mange frafaldne døtre. Men Guds sande folk overlever ned igennem århundrederne trods Satans angreb.

Åb 14,8 har allerede advaret folk mod Babylons fald eller frafald fra sandheden, som med tiden fører til den sidste vildfarelse, dyrets mærke (Åb 14,9-11). Den advarsel vil blive gentaget med meget større kraft og kulminere med en sidste appel til Guds folk, som stadigvæk er i Babylon, om at komme ud fra hende og forene sig med Guds sidste menighed i de sidste tider (Åb 18,1-4).

Drag ud fra hende, mit folk

Gennem lang tid har de, som studerer Bibelens profetier, med stor interesse fulgt verdensbegivenhederne, især dem, der ser ud til at have sammenhæng med de sidste tider. Tænk fx på USA's rolle. Så langt tilbage som 1851 identificerede nogle adventister Amerika som det andet dyr (Åb 13,11-15), en ret usædvanlig identifikation i lyset af den status, USA dengang havde. I midten af 1800-tallet var verdens stormagter stadigvæk i Europa: Preussen, Frankrig, Østrig-Ungarn og England. På det tidspunkt havde Amerika i fredstid en hær på ca. tyve tusinde mand. Det svarer til en tiendedel af antallet af soldater i slaget ved Waterloo (1815) alene. I 1814, kun fyrré år tidligere, invaderede briterne Washington D.C. I 1867 udryddede Sitting Bulls krigere general Custers syvende U.S. kavaleri. Så på det tidspunkt, hvor nogle kommentatorer identificerede USA som den magt, der en dag ville påtvinge verden "dyrets mærke", kæmpede nationen stadigvæk mod de indfødte amerikanere på egen jord, og de var ikke altid i stand til at vinde.

Der er ingen tvivl om, at de store verdensbegivenheder har fulgt vores profetiske forståelse. Men mere skal ske, før vi når verdens ende. Derfor er det vigtigt fx i forbindelse med "dyrets mærke" at understrege, at lige nu er der ingen, der har det, uanset om de holder det fjerde bud eller ej.

Der skal nemlig ske meget mere.

Åb 18,1-4

Hvad sker der her, og hvorfor er det vigtigt for os at huske nu? Hvad lærer disse vers os om vores opgave over for verden?

Disse vers maler et sørgeligt billede af verden både politisk, moralsk og åndeligt. De viser den onde indflydelse, som falsk religiøs lære har på verden. Men samtidigt giver de os håb, for endnu en engel fra himlen oplyser verden med sin herlighed. Og Guds trofaste folk, som endnu ikke har lært alt det, de har brug for at vide, kaldes ud af Babylon. Det betyder, at helt frem til enden har Guds folk, som allerede er ude af Babylon, en stor opgave at udføre for dem, der stadigvæk befinder sig i Babylon.

Hvad bør det betyde for os, at Gud omtaler nogle af dem, der stadigvæk er i Babylon, som "mit folk"? Hvorfor er dette en vigtig pointe at huske i vores omgang med andre?

Til at tænke over

Til videre studium

Satans angreb på Guds lov er et angreb på Gud selv, både på hans autoritet og hans styre. I de sidste tider, i de afgørende begivenheder i den sidste krise vil Satan angribe dem, der "holder fast ved Guds bud" (Åb 12,17; 14,12); for de er de eneste på jorden, som vil nægte at hylde ham gennem hans stedfortrædere her på jorden. Den kamp, han for lang tid siden kæmpede mod Gud i himlen, vil fortsætte her på jorden. Og ligesom han tabte i himlen, vil han også tabe her på jorden. "Lige fra begyndelsen af den store strid i himlen har det været Satans hensigt at omstyrte Guds lov. Det var med dette for øje, han begyndte sit oprør mod Skaberen, og siden han blev nedstyrtet fra himlen, har han fortsat den samme kamp på jorden. At bedrage menneskene og få dem til at overtræde Guds lov er det mål, han stadig forfølger. Hvad enten dette mål nås ved at forkaste hele loven eller kun én af dens forskrifter, vil det endelige resultat blive det samme. Den, som 'fejler blot på ét punkt', viser foragt for hele loven; hans indflydelse og eksempel er og bliver overtrædelsen; han 'er blevet skyldig i dem alle.'" (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 470).

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Tal sammen i klassen om verdensbegivenhederne, og om, hvordan de peger på, hvad vi tror, der skal ske i de sidste tider. Hvilke begivenheder skal endnu finde sted? Hvordan kan vi lære at være vågne over for tidens tegn samtidigt med, at vi undgår fanatisme, tidsspekulationer og vidtrækkende forudsigelser om ting, som Bibelen og Ellen Whites skrifter ikke siger noget om?**
2. **Tænk nøjere over spørgsmålet om tilbedelse. Hvad vil det sige at tilbede noget? Hvordan tilbeder vi det, vi tilbeder?**
3. **Tænk grundigere over tanken om, at Gud endnu har folk i Babylon. Hvordan opfatter vi, hvad "Babylon", som indlysende er et symbol og ikke en bogstavelig betegnelse, betyder? Hvad lærer det os om vores forpligtelse til at blive ved med at forkynde vores budskab til andre, uanset deres politiske og/eller religiøse overbevisning?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Måske er det denne sabbat, klassen kan invitere en gæst med ekspertise til at besvare nogle af de spørgsmål, som har samlet sig i løbet af kvartalets studier.
- Prøv, evt. ved hjælp af fodnotehenvísninger i din bibel, at finde så mange eksempler du kan fra Åbenbaringens Bog, hvor den anvender gammeltestamentelige tekster i beskrivelsen af Babylon – et eksempel er 14,8 og Esajas 21,9.

Uddybende
Spørgsmål

- Kan vi beregne os til fremtiden?
- Tegner Bibelen et slavisk nøjagtigt billede af fremtidens politiske og religiøse begivenheder, så vi skematisk kan fremstille dem for andre?
 - Hvad er klart, og hvad er mindre klart?
 - Hvad er væsentligt, og hvad er mindre væsentligt i det profetiske scenario, vi ser foran os?
- Hvis vi som syvendendedags adventister fik flertal i et land (som fx Danmark), hvilke love ville vi så indføre, som ikke findes nu?
 - Ville vi indføre love, der handler om religion og tilbedelse?
 - Hvorfor er religionsfrihed så afgørende et princip, hvis det betyder, at vi tillader mennesker at gøre noget, vi mener, er forkert?
- Adventisters profetiske forståelse har givet os en skepsis mht. USA, som ikke altid deles af andre kristne.
 - Hvilke sider ved udviklingen i USA bør vi særligt være nervøse for?
 - Hvordan kan vi bedst fremstille dette profetiske syn, uden samtidig at blive opfattet som på den anden side af det rent politiske spektrum – som fx kommunistisk under den kolde krig eller tilhænger af de mange diktaturstater, som vokser frem, og som ofte står politisk i modsætning til USA?

Personligt
kristenliv

- Tænk over, hvordan du kan undgå
 - at blive skræmt ved tanken om den farlige udvikling, verden er inde i, og de dramatiske profetier, Bibelen har givet,
 - at blive så optaget og fascineret af spekulationer om profetierne om den politiske udvikling, at du glemmer det centrale i dit kristenliv, bøn og tjeneste for andre.

Til at
tænke over

"... lad Daniel tale, lad Åbenbaringen tale, og fortæl, hvad der er sandt. Men ligegyldigt hvilket emne der fremstilles, skal Jesus fremhæves som målet for alt håb, som Davids rodkud og ætling, den strålende morgenstjerne." (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, side 118).

NOTER

Guds segl eller dyrets mærke?

Ugens vers

"Store og underfulde er dine gerninger, du Herre, Gud, Almægtige, retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge" (Åb 15,3).

Introduktion

Moses' sang og Lammets sang begynder med de ord, vi i denne uge har som Ugens vers. Den synges af "dem, der havde sejret over dyret og dets billede og dets navns tal", mens de står ved glashavet i himlen (Åb 15,2). Hvordan kan vi blive en del af denne skare?

Et af de mest afgørende tegn på Guds sande folk i de sidste tider er, at de forkynder den tredje engels budskab, som advarer imod at modtage dyrets mærke. Men selv om der ikke findes nogen mere alvorlig advarsel i Bibelen, er der ned igennem tiden opstået mange forvirrende ideer om, hvad dette mærke er: en stregkode på panden, et kreditkort eller en eller anden form for biometrisk identifikation.

Det bør ikke overraske os, at der er et væld af forvirrende ideer i Babylon. Navnet betyder trods alt "forvirring". Men Guds sidste folk har brug for en klar forståelse af, hvad dyrets mærke er, for effektivt at kunne forkynde den tredje engels budskab. I denne uge vil vi forsøge at få en bedre forståelse af, hvad dyrets mærke er, og hvordan vi undgår det ved at modtage Guds segl.

Ugens tekster

- 1 Mos 17,9-11
- 2 Mos 31,13.17
- Åb 13,17
- Ef 1,13-14
- Hebr 4,9-10

Guds segl identificerer hans folk

1 Mos 17,9-11

På det Gamle Testaments tid fortalte to ydre tegn, hvem Guds sande folk var. Et af dem var omskærelsen. Til hvem blev dette tegn først givet?

Gud befalede Abraham og hans efterkommere at omskæres som et tegn på frelsens pagt. Alle drengebørn skulle omskæres på den ottende dag (3 Mos 12,3). Men dette ritual havde en dybere mening. Det skulle symbolisere behovet for en "omskærelse" eller fornyelse af hjertet (se 5 Mos 30,6). Derfor skriver Paulus: "For jøde er man ikke i det ydre, og omskærelse er ikke det, som ses på kroppen. Jøde er man i det indre, og omskåret er den, som er det i sit hjerte, i Ånden, ikke efter bogstaven. Hans ros kommer fra Gud, ikke fra mennesker" (Rom 2,28-29).

Tekster som 1 Kor 7,19, Gal 5,6 og 6,15 viser, at i Det Nye Testamente erstattes omskærelsen af dåben, som symboliserer omvendelse, en "ny skabning", død fra synd og opstandelse til et nyt liv (se Rom 6,3-4). Derfor siger Paulus, at omskærelse ikke længere betyder noget, men det gør derimod "tro, virksom i kærlighed" og "lydighed mod Guds bud".

2 Mos 31,13.17
Ez 20,12.20

Hvad var det andet ydre tegn, Gud gav for at identificere sit folk, og hvorfor blev det givet?

Læg mærke til, at sabbatten er et tegn, der går helt tilbage til skabelsen (se også 1 Mos 2,2-3), hvorimod omskærelse begyndte med Abraham. Idet han henviste til Første Mosebog, sagde Jesus: "Sabbatten blev til for menneskets skyld" (Mark 2,27). Den viser, at vi tilhører Gud; gennem skabelsen, fordi han skabte os, og gennem forløsningen, fordi han retfærdiggør os og helliggør os. Så selv om Paulus siger, at omskærelse ikke længere betyder noget, siger han også, at det stadigvæk er vigtigt at holde Guds bud, som indbefatter sabbatsbudet (se Hebr 4,9).

Til at
tænke over

Hvordan viser dine tanker og hensigter, om du virkelig er omskåret i dit hjerte?

Dyret og falsk tilbedelse

Åb 13,17;
14,9-10; 16,2

Hvad lærer disse tekster om, hvor vigtigt det er at undgå "dyrets mærke"?

At modtage Guds ublandede vrede, straffet gennem de syv plager og til sidst blive kastet i ildsøen. Hvilken kontrast til dem, der nægtede at modtage dyrets mærke og sejrende står på glashavet, hvor de synger Guds og Lammets pris!

Hvad er dette mærke, som ingen skulle ønske at modtage? Det er tydeligt i ovennævnte tekster, at det kædes sammen med falsk tilbedelse. Vi så også i en tidligere lektie, hvordan det fjerde dyr i Daniel 7 i sin sidste fase (også fremstillet som dyret fra havet i Åb 13), skulle "tragte efter at ændre tider og lov" (*Dan 7,25*). En af de love, han tragtede efter at ændre, var sabbatten, det fjerde bud – det eneste af de ti, der henviser til tid og peger direkte på Gud som den, der "på seks dage skabte Herren himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer, men på den syvende dag hvilede han" (*2 Mos 20,11*).

Det er iøjnefaldende, at den tredje engels budskab henleder vores opmærksomhed tilbage på dette bud, som dyret forsøgte at forandre, og gør det klart, at vi skal tilbede Gud alene som Skaberen. Ud af de syv vers i Åb 12-14, der omtaler tilbedelse, er dette (14,7) det eneste, der taler om sand tilbedelse; de andre seks advarer imod falsk tilbedelse af dyret og dets billede (Åb 13,3.8.12.15; 14,9.11). Umiddelbart efter den tredje engels beskrivelse af den skæbne, der venter dem, som tager del i denne falske tilbedelse, beskrives Guds sande tilbedere: "Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus" (*Åb 14,12*).

Forkyndelsen af disse tre budskaber vil med andre ord adskille hele menneskeheden i to grupper: dem, som tilbeder Skaberen ved at holde alle hans bud, sabbatsbudet indbefattet, og dem, som tilbeder dyret og dets billede. Denne falske form for tilbedelse tilbyder altså et alternativ til at tilbede Skaberen ved at adlyde sabbatsbudet.

Til at
tænke over

Tænk grundigere over forbindelsen mellem tilbedelse og loyalitet. Hvilke sider ved tilbedelse er afgørende for at vise vores loyalitet mod Gud?

Guds segl

Et segl bliver ligesom en underskrift brugt til at gøre et dokument gyldigt. I gamle dage var det et stempel, der blev presset ned i blødt voks eller ler for at vise ægtheden af ejendomsretten, og det var et tegn på ejerens autoritet.

Ef 1,13-14; 4,30
2 Tim 2,19
Åb 7,1-4; 14,1

Hvad er Guds segl, og hvordan og hvornår gives det?

Guds segl er et tegn på, at han ejer og beskytter sit folk. Paulus beskriver en besegling i forbindelse med omvendelse og modtagelse af Helligåndens gave. Han kalder denne gave et "pant" eller et forskud, der gives til alle de troende som en forsikring om den fuldkomne frelse og fremtidige arv, de vil modtage, når Jesus kommer igen.

Johannes' Åbenbaring beskriver en anden besegling lige før Jesu genkomst. Dette sidste segl gives til de 144.000, når Helligånden udgydes under sildigregnen. De har Guds navn (eller underskrift) skrevet på deres pander. Gennem Helligåndens arbejde i deres liv kommer de til at genspejle Guds karakter.

Åb 7,3; 14,9

Sammenlign Guds segl med dyrets mærke. Hvilke forskelle på dem nævnes?

Guds segl gives til Guds sande tilbedere, mens dyrets mærke gives til dem, der tilbeder dyret. Seglet gives kun i panden. Det indikerer et bevidst valg om at tilbede Gud på den måde, han har befalet. Dyrets mærke på den anden side gives enten på panden eller i hånden. Det betyder, at mennesker kan tilbede dyret af en af to grunde. De kan enten bevidst være enige i det, idet de tror, at de virkelig tilbeder Gud; eller de er ikke enige, men følger det alligevel, for de er bange for de alvorlige konsekvenser det har ikke at bøje sig, som fx ikke være i stand til at købe eller sælge og til sidst miste livet (Åb 13,17; 15).

"De, som forener sig med verden, bliver præget af verden og forberedt til at modtage dyrets mærke. De, som ikke stoler på sig selv og ydmyger sig for Gud og renser deres sjæle ved at adlyde sandheden, modtager himlens præg og forbereder sig på Guds segl i deres pander." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 5. bind, s. 216).

Dyrets mærke

Hvori består dette mærke, som vi må undgå at få? Som vi har set i tidligere lektier, ville den magt, som det fjerde dyr i Dan 7 symboliserer, i sin sidste fase forsøge at "ændre tider og lov" (Dan 7,25). En af de love, den ønskede at forandre, var sabbatten, det fjerde bud, det eneste bud, der peger direkte på Gud som den, der skabte "himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer, men på den syvende dag hvilede han" (2 Mos 20,11).

Samtidigt er det ifølge den første engels budskab klart, at vi skal tilbede Gud alene som Skaberen. Budskabet leder læseren tilbage til det samme bud, som dyrets magt forsøgte at forandre. Efter en advarsel om den skæbne, der venter dem, der i stedet tilbeder "dyret og dets billede" (Åb 14,9), beskrives Guds trofaste folk i vers 12.

Åb 14,12

Hvordan hjælper denne beskrivelse af Guds trofaste folk os i lyset af den umiddelbare sammenhæng til at forstå, hvorfor sabbatten står så centralt i de sidste begivenheder i denne verdens historie?

Teksten siger: "Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus" (Åb 14,12). Som vi har set, er det fjerde bud, sabbatsbudet, en del af Guds bud, og dette bud peger på Gud som Skaberen og den, som alene skal tilbedes. Det er derfor ikke underligt, at mange opfatter "dyrets mærke" som direkte sammenkædet med søndagshelligholdelse, en falsk "sabbat", som ikke påbydes i Bibelen, og som en modsætning til det fjerde bud, som Bibelen påbyder.

Betyder det, at kristne, som tilbeder Gud om søndagen nu har dyrets mærke? Nej. Ifølge Åb 13,15 vil de, som nægter at følge den falske tilbedelse af dyret, blive dræbt. Det vil til syvende og sidst blive et spørgsmål om liv eller død. Men det er indlysende, at begivenhederne ikke er nået til det punkt endnu, og dyrets mærke vil ikke blive givet, før den sidste afgørende prøve kommer. Derfor er der endnu ingen, der har modtaget dyrets mærke.

Til at tænke over

Guds bud. Troen på Jesus. Hvorfor er dette allerede nu kendetegn på og afgørende sider ved, hvad det vil sige at være en sand kristen?

Sabbatten som Guds segl

Som vi har set, har sabbatten været et tegn på Guds sande folk ned igennem historien lige fra Adam og Eva og hele vejen ned igennem Israels folks historie. Vi ser det også videreført i Det Nye Testaments kirke med Jesu og apostlenes sædvaner, og som et afgørende tegn på Guds folk i de sidste tider, de, som "holder Guds bud og troen på Jesus" (*Åb 14,12*).

2 Mos 20,8-11
Hebr 4,9-10

Hvorfor er sabbatten så vigtig, og hvilken særlig betydning har den for de kristne?

Sabbatten befinder sig midt i De Ti Bud. Den blev givet af Skaberen som et tegn eller segl på hans autoritet. Budet identificerer ham ved navn: "Herren din Gud". Det identificerer også omfanget af hans herredømme: "himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer." Det identificerer også grundlaget for hans autoritet: "For på seks dage skabte Herren himlen og jorden ... men på den syvende dag hvilede han."

Det Nye Testamente identificerer Jesus som den, ved hvem Gud skabte alt (*Joh 1,1-3*; *Kol 1,16*; *Hebr 1,1-2*). Det var Jesus, som skabte vores verden på seks dage og hvilede på den syvende dag. Derfor er det yderst betydningsfuldt, at Jesus, mens han hang på korset den fredag eftermiddag, råbte: "Det er fuldbragt!" (*Joh 19,30*). På samme måde som Jesus hvilede på sabbatten efter at have fuldbragt sin skabergerning, hvilede han også i graven sabbatten over efter at have fuldbragt sin offertjeneste ved at dø i vores sted for at frelse os. Sabbatten er altså dobbelt velsignet, først ved skabelsen, dernæst ved korset. Ifølge Hebræerbrevet er det grunden til, at den kristne ved at hvile på sabbatten viser, at han "også selv [har] fået hvile efter sine gerninger, ligesom Gud efter sine" (*Hebr 4,10*). Sabbatten er et perfekt symbol på det faktum, at vi ikke kan frelse os selv, at det fra først til sidst er Kristi gerning, der gøres mulig ved tro (*sml. Hebr 12,2*).

Til at
tænke over

Hvis sabbatten symboliserer en hvile fra vores gerninger, hvad repræsenterer søndagen, og hvordan passer dette perfekt sammen med Babylons grundlæggende kendetegn?

Til videre studium

"Så snart Guds folk er beseglet i deres pander – det er ikke et segl eller mærke, der kan ses, men en forankring i sandheden, både intellektuelt og åndeligt, der gør, at de ikke kan rokkes – så snart Guds folk er beseglet og rede for rystelsen, vil den komme. Den er faktisk allerede begyndt; Guds dom er nu over landet, ... så vi kan blive klar over, hvad der kommer." (Ellen White, *The Faith I Live By*, s. 285).

"Sabbatten vil blive den store troskabsprøve, for den er den mest omstridte sandhed. Når mennesker bliver stillet på den endelige prøve, vil der blive trukket en skarp grænse mellem dem, der tjener Gud, og dem der ikke gør det. Helligholdelse af den falske hviledag ifølge statens lov, men i modstrid med det fjerde bud, vil således være en troskabserklæring til den magt, der går imod Gud, mens overholdelse af den sande sabbat i lydighed mod Guds lov, er et troskabsbevis mod Skaberens. Mens nogle tager dyrets mærke ved at vedkende sig tegnet på underkastelse under jordiske magter, vil andre, der vælger at underkaste sig den guddommelige myndighed, modtage Guds segl." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 489-490).

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Hvordan kan vi vise andre sandheden om dyrets mærke og Guds segl uden at skabe unødigt strid? Hvorfor skal vi fx understrege, at ingen endnu har dyrets mærke?**
2. **Hvilken forbindelse er der mellem sabbatten og det at blive beseglet af Helligånden?**
3. **Tænk nøjere over følgende udtryk fra citatet ovenover om, at Guds segl er "en forankring i sandheden, både intellektuelt og åndeligt." Hvad betyder det?**
4. **Drøft, hvad der kendetegner Babylon, dets værdier og metoder. Hvordan adskiller de sig fra Guds riges værdier? Hvordan kan nogle af Babylons værdier snige sig ind i vores egen kirke her og nu? Hvordan kan vi lære at genkende dem og forsøge at tage os af dem på en kristen måde, som genspejler Guds riges værdier?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs sammen 5 Mos 6,4-9. Sammenlign med Åb 13,16.
 - Hvilke argumenter kan du finde for, at dyrets mærke på pande og hånd har noget med Guds lov at gøre?
- Hvilken betydning har teksten i 5 Mos 6? Prøv at analysere dens indhold.
- Adventister taler ofte om Bibelens profetier ud fra kun Daniels Bog og Åbenbaringsbogen.
 - Prøv sammen at finde eksempler fra andre bøger, især fra Det Nye Testamente, hvor profetierne om de sidste tider er berørt!
 - Tænk over, hvordan du vil tale om Bibelens profetier til en lutheraner, som er vokset op med skepsis over for fortolkninger af netop Daniels Bog og Åbenbaringen.

Personligt kristenliv

- Hvilken forskel gør profetierne om den sidste strid, om Guds segl og dyrets mærke i fremtiden, for det liv, du lever i dag? Ville du gøre noget anderledes, hvis du ikke havde profetierne?
- Gør det til en vane at bede for mennesker, du møder, som ikke kender til eller forstår, hvor vigtige Guds profetier er.

Mødet med dagligdagen

- Lav en liste over glæderne ved sabbatsfejring.
- Hvilke af dine/jeres punkter synes du er velegnede, hvis du skal beskrive sabbattens værdi for
 - En søndagsholder?
 - En kristen, der er ligeglad med dagene?
 - En ikke kristen, som bare lever sit normale, let stressede danske hverdagsliv?
- Mange er vokset op i Adventistkirken og synes, at der af og til er medlemmer, der overdriper interessen for profetierne og evt. spekulerer ud over alle fornuftens grænser. De er måske derfor trætte af at høre om dem eller finder dem uvæsentlige for en kristen i dag.
 - Hvad kan du/vi gøre for at gøre profetierne både relevante og Kristus-centrerede?
 - Kom med konkrete forslag til aktiviteter/programmer m.m.

Forstå
det bedre

- 5 Mos 6,4-9 regnes af jøder ofte for det mest centrale bud i loven. Det kaldes shema' efter det første ord i vers 4: "Hør!" Når jøder ønsker at blive kendt med andre jøder verden over, vil de ofte indlede med et "Shema' Jisrael!" – altså "Hør! Israel!"
 - Dette er det eneste sted i Bibelen ud over Åbenbaringsbogen 13, hvor der tales om et mærke på pande og hånd. Der er næppe nogen tvivl om, at de første kristne ville genkende henvisningen og tænke på Guds lov.

NOTER

Babylon og Harmagedon

Ugens vers

"På panden var der skrevet et navn, en hemmelighed: Det store Babylon, moder til skøgerne og jordens afskyeligheder" (Åb 17,5).

Introduktion

Som vi allerede har set, er Johannes' Åbenbaring fuld af billeder og sprogbrug hentet fra Det Gamle Testamente. Navnet Babylon findes fx seks gange i Johannes' Åbenbaring. Men det taler ikke om Nebukadnesars gamle rige, som var forsvundet fra verdenshistorien flere århundreder tidligere. I stedet brugte Johannes billeder fra Det Gamle Testamente til at udtrykke en sandhed. I dette tilfælde var Babylon en stor politisk og religiøs magt, der havde undertrykt Guds folk, og som nu beskriver de store religiøse og politiske magter, der vil forsøge at gøre det samme i de sidste tider.

Noget lignende sker med ordet Harmagedon, som kun findes i Åbenbaringsbogen, men er baseret på et hebraisk udtryk, der sandsynligvis betyder Megiddos bjerg, en henvisning til et sted i det gamle Israel. Der findes en hel del spekulationer omkring Harmagedon, hvor mange ser det som et kæmpestort militært slag, der skal ske i Megiddo lige før verdens ende.

I denne uge skal vi se nærmere på Babylon og Harmagedon og forsøge at finde ud af, hvad Bibelen ønsker at fortælle os gennem disse billeder.

Ugens tekster

- Åb 14,8; 16,19
- Es 52,9
- Åb 18,1-10; 16,12-16
- 1 Kong 18,1-40
- 1 Kor 15,1-2

Hendes harmes vin

Åb 14,8;
16,19; 17,5;
18,2.10.21

Læs teksterne, som er de seks henvisninger til Babylon i Johannes' Åbenbaring. Med beretningen om Babylon fra Det Gamle Testamente i tankerne, hvad lærer disse tekster os om Babylon, som det fremstår i forbindelse med de sidste tiders begivenheder?

Det er blevet sagt, at Bibelen er en fortælling om to byer, Jerusalem og Babylon. Mens Jerusalem repræsenterer Guds by og hans pagtsfolk hele vejen igennem Bibelen (Sl 102,22; Es 52,9; 65,19; Åb 3,12), er Babylon et billede på undertrykkelse, vold, falsk religion og direkte oprør imod Gud.

Tænk fx på Babelstårnet (1 Mos 11,9). Det hebraiske ord for "Babel" er det samme, som bruges om kongeriget "Babylon". I 1 Pet 5,13 sender Peter hilsener fra menigheden i "Babylon". Dette opfattes normalt ikke som ruinerne af det gamle storrige, som i dag befinder sig i Irak, men som Rom, der på det tidspunkt snart skulle blive kirkens undertrykker. Det er en interessant betegnelse i lyset af Roms rolle, som den præsenteres i Johannes' Åbenbaring.

Åb 14,8; 18,3

Hvad viser disse tekster om Babylons onde indflydelse på verden og på Guds folk?

Der er ingen tvivl om, at den magt, Babylon repræsenterer, og som beskrives i Åbenbaringsbogen, er meget fordærvet, og at den fordærvende indflydelse i en eller anden grad når ud til hele verden. Udtrykket hendes "utugts harmes vin" (Åb 14,8) henviser tydeligt til falske læresætninger, falsk lære samt fordærvede handlinger og de følger, det har. Babylon er en ondskabens magt, der har spredt sig til "alle folkeslag" (Åb 18,3). Derfor er også alle nødt til at være på vagt, så de ikke også bliver fordærvede.

Til at
tænke over

Se på verden i dag. Korruption, forvirring, undertrykkelse. Hvad fortæller det om behovet for at være fast forankret i Jesus og hans ord?

Faldet er Babylon

Uanset hvor vidtrækkende Babylons indflydelse har været i verden, lærer Johannes' Åbenbaring, at det hele en dag vil ende.

Åb 18,1-10

Hvad lærer disse vers om "det store Babylon"?

Den anden engels budskab (Åb 14,8) om Babylons fald, gentages i Åb 18,2. Det er et udtryk for, hvor fordærvet denne størrelse er blevet. "Bibelen fortæller os, at før Herrens genkomst vil Satan arbejde 'med al kraft og med løgnetegn og løgneundere og med al uretfærdighedens bedrag.' Og de, som 'ikke har taget imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst', skal overlades til en vildfarelsens magt, 'så de tror på løgnen' (2 Thess 2,9-11). Først når denne tilstand er nået, og når kirkens forening med verden er fuldbyrdet i hele kristenheden, vil Babylons fald være en realitet. Forandringen sker gradvis, og den fuldstændige opfyldelse af profetien i Åb 14,8 ligger endnu ude i fremtiden." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 313).

Hvorvidt "den fuldstændige opfyldelse" nu er sket, ved Gud alene. Men ifølge disse tekster ved vi, at det åndelige Babylon på grund af sin store ondskab en dag vil stå for Guds domstol. "For hendes synder har hobet sig op til himlen, og Gud har ikke glemt hendes uretfærdigheder" (Åb 18,5). Denne udtalelse genspejler Det Gamle Testaments sprogbrug om det gamle Babylon (se Jer 51,9) og betyder, at der med sikkerhed vil komme en dommens time.

Denne kommende dom bør selvfølgelig ikke være en overraskelse. Det gamle Babylon mødte også sin dom (se Dan 5). Adskillige steder gør Skriften det meget klart, at alle en dag skal stå til ansvar for deres gerninger, og dette gælder også for Babylon. For os som kristne er det en stor trøst at vide, at vi i den dom har en talsmand, som vil forsvare os (1 Joh 2,1; Dan 7,22). Hvis det ikke var tilfældet, ville vores skæbne måske ikke være meget bedre end Babylons.

Til at tænke over

Hvilken trøst er det for dig, at al den uretfærdighed og ondskab, som tilsyneladende ikke bliver straffet nu, en dag skal møde Guds straf?

Harmagedon

Selv om mange mennesker, også kristne, ikke ved ret meget om Johannes' Åbenbaring, er et billede eller ord fra den blevet kendt af mange. Det gælder Harmagedon (se Åb 16,16). Selv i verdslige kredse er det ord kommet til at stå for en sidste kamp, hvor jordens skæbne ligger på vægtskålen. Hollywood har produceret en film, der hed "Armageddon", om en kæmpestor asteroide, der var klar til at ødelægge jorden. I en eller anden grad er tanken om verdens ende også til stede i verdslige menneskers sind.

Mange kristne, som kender Johannes' Åbenbaring og tror på den, ser slaget ved Harmagedon som en bogstavelig militær konflikt i Mellemøsten lige før verdens ende. En version siger, at en hær fra Asien på 2 millioner soldater vil invadere det nordlige Israel. Andre er opslugt af de mange militære og politiske konflikter i den del af verden, som i deres opfattelse vil udgøre scenen for det sidste militære slag ved Harmagedon i området ved Megiddo.

Men Bibelen giver os et helt andet billede. Skriften præsenterer Harmagedon som det endelige klimaks, ikke mellem kæmpende nationer, men mellem to sider i den kosmiske strid. Det er en religiøs strid, ikke en økonomisk eller politisk strid, uanset hvor meget økonomiske og politiske faktorer kommer til at spille ind.

Åb 16,12-16

Hvad kan vi ud fra disse vers alene lære om Harmagedon?

Læg først af alt mærke til, hvor symbolsk sproget er i disse vers. Ånder, der ligner frøer, kommer ud af dragens mund, den falske profets mund og dyrets mund (en henvisning til magterne i Åb 13; "den falske profet" må her være en henvisning til dyret fra jorden i Åb 13,11). Vi ser også den store strid her, idet dæmonånder går ud for at kæmpe på "Gud den Almægtiges store dag" (Åb 16,14). Uanset hvordan Harmagedon vil foregå, er det en verdensomspændende strid mellem Kristi hær og Satans hær. Det er ikke et lokalt opgør i Megiddo, ligesom Babylon i Åbenbaringsbogen heller ikke taler om begivenheder i et hjørne af det moderne Irak.

Til at tænke over

Læs Åb 16,15. Det er fascinerende, at Jesus midt i disse begivenheder opmuntrer os med evangeliets budskab, både med løftet om hans genkomst og behovet for at være dækket med hans retfærdighed. Dette hjælper os til at forstå, at den strid vi befinder os i er en åndelig strid.

Harmagedon og Karmels bjerg – 1

Men hvori består den store kamp på Harmagedon? Først af alt ser navnet ud til at betyde "Megiddos bjerg". Men der er ingen bjerge i det område, der kaldes Megiddo; men Karmels bjerg ligger i nærheden, og nogle forskere opfatter udtrykket "Megiddos bjerg" som en henvisning til Karmels bjerg.

Mere direkte har bibelforskere set beretningen om Elias og Ba'als falske profeter på Karmels bjerg som et symbol, et forbillede på, hvad der vil ske i Åb 13.

Som vi så i går peger Åb 16,13 med sin henvisning til dragen, dyret og den falske profet tilbage til begivenheder i Åb 13 og den falske treenighed, som vi så på i lektie ni.

Situationen i Åb 13 begynder at nå sit klimaks i vers 13 og 14, når det andet dyr udfører overnaturlige tegn og "endog får ild til at falde fra himlen ned på jorden for øjnene af menneskene" (Åb 13,13). Disse begivenheder fører til den direkte konfrontation mellem Gud og Satan, mellem dem, der tilbeder den sande Gud og dem, der tilbeder "dyrets billede" (Åb 13,14).

1 Kong 18,1-18

Hvad sker der i denne beretning, som minder om nogle af de ting, der vil ske i de sidste tider, som det beskrives i Johannes' Åbenbaring?

På mange måder er det, vi ser her en tydelig beskrivelse af den store strid. Elias fremsætter tydeligt i vers 18, hvad det hele går ud på: folket har svigtet Herrens befalinger og tilbeder og følger falske guder. Har det ikke altid været problemet, uanset hvor mange former og måder det onde har manifesteret sig på ned igennem historien? Enten tilbeder vi "ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder" (Åb 14,7), eller også tilbeder vi noget eller nogen anden. I Åb 13 og de begivenheder, der beskrives der, tilbeder mennesker dyret og dets billede i stedet for at tilbede Gud. Der er ingen mellemvej. Enten er vi på Guds side eller på Satans side. Det viser, hvor alvorlige de ting er, som står på spil både nu, men også og især i slaget ved Harmagedon, hvor forskellen bliver meget tydelig, ligesom vi vil se, at den blev på Karmels bjerg.

Harmagedon og Karmels bjerg – 2

1 Kong 18,18-40

Hvad sker der, hvordan ender beretningen, og (uden at trække parallellerne for langt) hvordan viser denne beretning, hvad der i meget større målestok vil ske, når den store strid når sit klimaks i endens tid?

Kampen på Karmels bjerg foregik mellem Elias, Guds profet, og flere hundrede Ba'alspræster. Læg mærke til, i hvor stort overtal de onde var i forhold til de gode. Det var en prøve, der skulle vise, hvem der er den sande Gud, den Gud, der skabte himlen og jorden, eller Ba'al, som kun er en anden udgave af "dragen" og en anden måde, han forsøger at bedrage verden på (Åb 12,9).

Præsterne bad til Ba'al om at sende ild ned for at opbrænde den okse, de ofrede. De råbte fra morgen til middag. "Råb dog højere," håned Elias. "Måske sover han" (1 Kong 18,27). Præsterne oparbejdede en ekstase. De snittede sig med sværd til blodet flød. Trætte og udmattede opgav de, da man nåede tiden for aftenofferet.

Elias' offer blev overhældt med vand tre gange, og vandet flød i renderne. Elias bad en enkel bøn til Gud. Øjeblikkeligt opbrændte Gud alt, også stenalteret og jorden nedenunder. Den sande Guds magt i modsætning til Ba'al var ikke til at tage fejl af.

Åb 16,13;
19,20-21

Læs og sammenlign disse vers med de falske ba'alpræsters skæbne. Hvad ser vi?

Uanset, hvad der forbliver ukendt med hensyn til Harmagedon, så kender vi i hvert fald her og nu resultatet af slaget. Guds fjender bliver tilintetgjort, Gud og hans folk bliver rensset og retfærdiggjort.

Til at
tænke over

Læs 1 Kor 15,1-2. Selv om den umiddelbare sammenhæng er anderledes end Harmagedon, hvad lægger Paulus her vægt på, og hvorfor er det så vigtigt for os at huske, især i lyset af, hvad fremtiden bringer? Se også Åb 16,15, hvor sammenhængen helt bestemt er Harmagedon. Hvad fortæller disse tekster os tilsammen?

Til videre studium

"Adskillige gange i løbet af fortællingen om slaget ved Harmagedon skubbes de hæslige udyr i baggrunden et øjeblik, og vi får et glimt af sandheder af mere personlig karakter. Vi har allerede betragtet et af dem i Åb 16,15: "Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den, der våger og vogter over sine klæder, så han ikke skal gå nøgen, og man skal se hans skam." Denne tekst er placeret lige midt i det ene afsnit i Bibelen, som rent faktisk nævner Harmagedon, og den er et ekko af mange nytestamentlige passager, der omhandler personlig beredelse til Jesu genkomst og endetidens begivenheder.

Vi finder en anden sådan tekst i Åb 17,14: "De vil føre krig mod Lammet, men Lammet vil sejre over dem, fordi det er herrernes Herre og kongernes Konge, og dem, der er sammen med det er kaldede og udvalgte og trofaste" (forfatterens oversættelse). Her samler den afsluttende store krig en hær af mennesker, hvis første mål ikke er at ødelægge andre med våben, men at forblive tro mod deres guddommelige kald og udvælgelse. Denne kamp er afgørende forskellig fra de krige, hvori nationer og oprørere i dag kæmper. Som jeg ofte har sagt, er slaget ved Harmagedon en kamp om menneskets sind. Det er også en kamp om hjertet, et kald til en dybfølt loyalitet mod det slagtede lam (Åb 5,9-10.12; 13,8)." (Jon Paulien, *Armageddon at the Door* (Hagerstown, Md.: Autumn House Publishing, en afdeling af Review & Herald Publishing Association, 2008), s. 193).

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Hvordan kan du hjælpe en person, som mener, at de mange begivenheder i Åbenbaringsbogen finder sted på de bogstavelige geografiske steder, der er nævnt? Hvilken fremgangsmåde kan hjælpe dem til at se, hvorfor denne måde at fortolke teksterne på ikke er korrekt?**
2. **Som vi har set, viser Babylons indflydelse sig overalt i verden. Hvad er nogle af Babylons lærdomme, og hvordan kan vi finde ud af, hvori de består, og hvordan vi skal undgå dem?**
3. **I Ellen White citatet på mandagssiden sagde hun: "Først når denne tilstand er nået, og når kirkens forening med verden er fuldbyrdet i hele kristenheden, vil Babylons fald være en realitet." Tænk over vendingen "kirkens forening med verden". Ligger der heri også en advarsel til os?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Hvordan vil du argumentere for, at Babylon i Åbenbaringsbogen er brugt i overført betydning og ikke skal forstås bogstaveligt geografisk?
 - Hvilken betydning har det for vores forståelse af gammeltestamentelige profetier, der genanvendes og nyfortolkes i Åbenbaringsbogen?
 - Drøft, hvilke fortolkningsprincipper vi som adventister holder højt, når vi fastholder denne forståelse af profetierne!

Uddybende spørgsmål

- Hvorfor er det vigtigt at forstå, at striden i de sidste dage først og fremmest er åndelig?
 - Hvad er konsekvenserne, hvis den ikke er?
 - For vores politiske ståsted? For vores opfattelse af Jesu tjeneste i himlens hellighed?
- Hvad er teologisk de afgørende kendetegn på Babylon og "Babylons vin"?
 - Hvor møder du i dag disse træk?
- Drøft vores adventistiske opfattelse af, at stat og kirke bør holdes adskilte.
 - Har Gud en stat på jorden?
 - Hvordan skal vi forholde os til Danmarks love, som giver den lutherske kirke et fortrin?
 - Hvordan skal vi i lyset af dette princip betragte islam – og muslimers ret i Danmark?
 - Grundtvig er kendt for vendingen "frihed for Loke såvel som for Thor". Gælder det stadig?

Personligt kristenliv

- Ser du af og til i dit personlige liv eksempler, hvor du fristes af Babylons værdier og religiøsitet?
 - Materialisme, selvcentreret åndelighed, ønsket om at ære og frelse sig selv?

Forstå det bedre

- Det sidste store slag ved Harmagedon har været genstand for meget diskussion, også i Adventistkirkens historie, hvor tendensen til en bogstavelig geografisk opfattelse i perioder har været stærk.

- I denne diskussion var Ellen White meget klar i sit syn på, at Harmagedon bliver et åndeligt slag. Som udtrykt i følgende citater, er det ikke en kamp om olien i Mellemøsten og ikke et slag mellem på den ene side vesten/Israel og på den anden Japan/Kina/Islam etc. Kampen står mellem godt og ondt. Jesus er på den ene side – og vi bør bede og våge, så vi er på den samme.
 - “Vi har brug for at studere det syvende segl (Åb 16,17-21). Slaget ved Harmagedon vil blive udkæmpet. Den dag bør ikke komme til os, mens vi sover. Vi bør være lysvågne og som de kloge brudejomfruer have olie i lampen. Helligåndens kraft må være over os, og fyrsten over Herrens hær vil i spidsen for de himmelske engle lede slaget.” (*Selected Messages*, bind 3, s. 426).
 - “Forsynet kæmper med i slaget ved Harmagedon. Når jorden oplyses af herligheden fra englen i Åb 18, vil alle religiøse elementer vågne af deres dvale, og den levende Guds hærskarer vil indtage slagmarken.” (*Last Day Events*, s. 251).

NOTER

Jesu genkomst

Ugens vers

"For som lyset kommer fra øst og lyser helt om i vest, sådan skal også Menneskesønnens komme være" (*Matt 24,27*).

Introduktion

Digteren T.S. Eliot begyndte et af sine digte med linjen: "I min begyndelse er min afslutning." Selv om hans ord er meget kortfattede, indeholder de en mægtig sandhed. I begyndelser eksisterer der afslutninger. Vi ser et ekko af denne virkelighed i vores navn, Syvendedags adventist, som indeholder to grundlæggende bibelske lærdomme. Den første er "syvendedags" for De Ti Buds sabbat, et egentlig minde om skabelsen af alt liv på jorden på seks dage. Den anden er "adventist", der peger hen til Jesu genkomst, hvor alle Bibelens håb og løfter, også løftet om evigt liv, vil blive opfyldt.

Uanset hvor fjernt i fortiden verdens skabelse (vores begyndelse) er fra Jesu genkomst (vores afslutning, i hvert fald afslutningen på denne syndige tilværelse), er der en forbindelse mellem disse begivenheder. Den Gud, der skabte (Joh 1,1-3), er den samme Gud, som kommer igen, "i ét nu, på et øjeblik, ved den sidste basun" (*1 Kor 15,52*) og virkeliggør vores endelige forløsning. Det er rigtigt, at vi i vores begyndelse finder vores afslutning.

I denne uge vil vi tale sammen om den allersidste af alle de sidste begivenheder, i hvert fald når det handler om vores verden. Jesus kommer igen.

Ugens tekster

- Es 13,6-9
- Matt 24,30-31
- Dan 2,34-35
- 2 Tim 4,6-8
- 2 Thess 1,7-10

Herrens dag

Vi har måske en tendens til at tro, at det kun er Det Nye Testamente, der lærer os om Jesu genkomst; men det er ikke sandt. Det er selvfølgelig rigtigt, at det kun er efter Jesu første komme, hans død, opstandelse og himmelfart, at vi får en mere omfattende og rigere åbenbaring af sandheden omkring hans andet komme. Men som det er tilfældet med så meget i Det Nye Testamente, giver Det Gamle Testamente antydninger og skygger af denne vigtige sandhed, længe før den indtræffer. De nytestamentlige skribenter åbenbarer ikke en ny sandhed, når de skriver om Jesu genkomst. Tværtimod, de udvider i høj grad en sandhed, som allerede var blevet åbenbaret i Det Gamle Testamente. Men i lyset af den korsfæstede og opstandne Frelser kan løftet om genkomsten forstås og værdsættes i langt større grad.

Es 13,6.9
Zak 14,9
Dan 12,1

Hvad lærer disse vers om Jesu andet komme?

Der er ingen tvivl om, at "Herrens dag" vil blive en dag med ødelæggelse, sorg og dyb fortvivelse for de fortabte. Men det er også en dag med befrielse for alle dem, der tilhører Gud, og hvis navn "står skrevet i livets bog" (se også Fil 4,3; Åb 3,5; 13,8). Tanken om, at "Herrens dag" er en dommens dag for de onde, men også en tid, hvor Guds trofaste bliver beskyttet og belønnet, findes i Det Gamle Testamente. Fx siges det, at selv om nogle vil møde "Herrens vrede", vil de, som adlyder kaldet: "søg retfærdighed, søg ydmyghed", finde "ly på Herrens vredes dag" (Sef 2,1-3).

Matt 24,30-31

På hvilken måde viser også disse vers modsætningen mellem de fortabte og de frelste ved Jesu genkomst?

Til at
tænke over

Det vil kun blive mere og mere tydeligt, hvilken side vi står på, når de sidste begivenheder sker. Hvilke valg kan og må vi foretage nu for at være sikre på, at vi står på den rigtige side?

Daniel og Jesu genkomst

Selv om mange af jøderne på Jesu tid forventede, at Messias skulle styrte det romerske herredømme og stadfæste Israel som den mægtigste nation af alle, er det ikke, hvad hverken Jesu første eller andet komme handler om. I stedet har Gud noget meget større i vente for sit trofaste folk end blot en ommøblering af den gamle, syndige og faldne verden.

Måske viser intet i Det Gamle Testamente tydeligere end Daniel 2 sandheden om, at den nye verden ikke vokser ud af den gamle, men i stedet er en ny og helt anderledes skabelse.

Daniel 2 viser fire store verdensrigers opståen og fald: Babylon, Medien-Persien, Grækenland og til sidst Rom, der splittes op i det moderne Europas nationer. Men den statue, som Nebukadnesar så i sin drøm, og som symboliserede disse fire store verdensmagters rækkefølge, får sin ende på en iøjnefaldende måde, der viser den store adskillelse mellem denne verden og den, der vil komme efter Jesu genkomst.

Dan 2,34-35.
44-45

Hvad lærer disse vers om denne verdens skæbne og om, hvordan den nye verden er?

Disse vers efterlader ingen tvivl om, hvad der sker, når Jesus kommer igen. I Luk 20,17-18 identificerer Jesus sig som stenen, som knuste alt, der var tilbage af denne verden, til støv. Dan 2,35 siger, at da jernet, leret, kobberet, sølvet og guldet var blevet knust, blev det "ført bort af vinden som avner på en tærskelplads om sommeren og var sporeløst forsvundet." Det vil sige, at der intet er tilbage af denne verden efter Jesu genkomst.

Men stenen, der knuste alle spor af denne gamle verden, "blev til et stort bjerg, der fyldte hele jorden." Og dette rige, der opstår som en følge af Jesu genkomst, skal "i al evighed ikke gå til grunde," men "bestå i al evighed" (Dan 2,44).

Der er kun to mulige afslutninger for hvert eneste menneske, der nogen sinde har levet på jorden. Enten vil vi være sammen med Jesus i al evighed, eller vi vil sporeløst forsvinde i intethed sammen med støvet fra denne gamle verden. Men for os alle venter evigheden.

Langtidsperspektiver

Tit 2,13

Hvilket mægtigt håb har vi og hvorfor?

En foredragsholder beskrev sin tro med hensyn til oprindelsen af vores univers og forklarede, at for 13 milliarder år siden "opstod en lillebitte, ufattelig tæt masse af intet. Den masse eksploderede, og ud af den eksplosion opstod vores univers." Hvordan denne lillebitte ufattelige masse bare kunne opstå af intet, sagde foredragsholderen intet om. Han antog bare i tro, at det skete.

Som vi bemærkede i indledningen til denne uges studium, finder vi vores afslutning i vores begyndelse. Derfor er vores afslutning ifølge denne foredragsholder ikke særligt lovende, i hvert fald ikke på lang sigt. Universet, som opstod fra denne "lillebitte ufatteligt tætte masse", var dømt til endelig udslettelse sammen med alt det, der var i det, også menneskeheden.

I modsætning dertil er den bibelske fremstilling af vores oprindelse ikke alene meget mere logisk, men også meget mere lovende. Takket være skabersens Gud er vores langtidsperspektiver meget gode. Vi har meget at håbe på i fremtiden, og vores håb bygger på løftet om Jesu genkomst.

2 Tim 4,6-8

Hvad taler Paulus om, og hvad byggede han sit håb på?

Selv om Paulus snart skulle henrettes, lever han i forvisningen om frelse og håbet om Jesu genkomst, som han kalder "hans tilsynkomst" (2 Tim 4,8). Der venter ham en "retfærdighedens sejrskrans," og det er bestemt ikke hans egen retfærdighed (1 Tim 1,15), men Jesu retfærdighed, som Paulus ved er grundlaget for hans håb om opfyldelsen af løftet om Jesu genkomst. På trods af situationen, som i bedste fald var elendig (han sad i fængsel og ventede på at blive henrettet), vidste Paulus, at hans langtidsperspektiver var meget gode. Og det skyldes, at han så på helhedsbilledet i stedet for kun at fokusere på sin umiddelbare situation.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi have det samme håb, som Paulus havde uafhængigt af vores umiddelbare situation? Hvordan kan vi lære at se helhedsbilledet og det håb, det giver os?

I himlens skyer

På trods af, hvor central og afgørende Jesu genkomst er ifølge Bibelen, ser ikke alle kristne den som en bogstavelig begivenhed, hvor Jesus selv kommer igen. Nogle hævder fx, at Jesu andet komme sker, ikke når Jesus selv vender tilbage til jorden, men når hans Ånd manifesterer sig i hans kirke på jorden. Jesu genkomst sker med andre ord, når kristendommens moralske principper viser sig i hans efterfølgere.

Hvor kan vi være taknemlige over, at denne lære er falsk! Hvilke langtidshåb ville vi virkelig have, hvis det var rigtigt?

Læs følgende tekster fra Det Nye Testamente om Jesu genkomst. Hvad siger de om, hvordan hans komme vil være?

Matt 24,30
1 Thess 4,16
Matt 26,64
Åb 1,7
2 Thess 1,7-10

"Det ser ud, som om himmelhvælvingen åbner og lukker sig. Stråleglansen fra Guds trone synes at bryde igennem. Bjergene skælver som siv for vinden, og klippestykker spredes til alle sider. Der lyder en buldren som af en oprækkende orkan. Havet piskes til raseri. Orkanens hylende lyder som dæmoner på ødelæggelsestogt. Hele jorden hæver sig og svulmer som havets bølger. Dens overflade brydes op. Selve dens grundvold synes at give efter. Bjergkæder synker sammen.

Beboede øer synker i havet. Havnebyer, der er fordærvede som Sodoma, opsluges af de rasende bølger. Gud husker det store Babylon og rækker det 'bægeret med sin harmes og vredes vin'. (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 515-516).

Jesu genkomst er en så overvældende begivenhed, at den rent bogstaveligt bringer vores verden, som vi kender den, til sin afslutning. Og når det sker, vil alle være klar over det. Det, Jesus udrettede for os ved sit første komme, vil helt og fuldt vise sig ved hans andet komme.

Hvordan bør realismen i forestillingen om Jesu genkomst påvirke den måde, vi lever på her og nu? Hvordan bør det hjælpe os til at huske, hvad der er vigtigt i livet?

Til at tænke over

De levende og de døde

Inden Jesus opvækkede sin ven Lasarus fra de døde, sagde han: "Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør" (*Joh 11,25*). Og fremfor kun at bede folk om at stole på hans ord om en så utrolig påstand, fortsatte han ved at opvække Lasarus, som havde været død længe nok til, at hans krop var begyndt at stinke (*Joh 11,39*).

De, som tror på Jesus, dør også. Men som Jesus sagde, skal de leve igen, om de end dør. Det er, hvad de dødes opstandelse handler om. Og det er også, hvad der gør Jesu genkomst så afgørende for alt vores håb.

Rom 6,5
1 Thess 4,16
1 Kor 15,
42-44.53-55

Hvad sker der ifølge disse tekster med de døde, når Jesus kommer igen?

Det store håb i forbindelse med Jesu genkomst er, at opstandelsen fra de døde, som Jesus selv erfarede, også vil ske for alle hans trofaste efterfølgere ned igennem historien. I hans opstandelse har vi også håb og forvisning om en opstandelse.

Fil 3,21
1 Thess 4,17

Hvad sker med dem, der er i live, når Jesus kommer igen?

De trofaste, som er i live ved Jesu genkomst, vil beholde et fysisk legeme, men ikke i dets nuværende form. Det vil overnaturligt blive forvandlet til den samme form for uforgængeligt legeme, som de, der bliver oprejst fra de døde, også får. "De levende retfærdige forvandles 'i et nu, i et øjeblik'. Ved lyden af Guds stemme blev de herliggjort. Nu bliver de udødeliggjort og sammen med de opstandne døde borttrykket for at møde Herren i luften." (*Ellen White, Mod en bedre fremtid, s. 521*).

Til at
tænke over

Lav en liste over de ting i denne verden, der betyder så meget for dig, at du hellere vil ofre det evige liv frem for at beholde dem nu. Hvad står der på din liste?

Til videre studium

Jesu genkomst er ikke en epilog, tilføjelse eller efterskrift til menneskehedens sørgelige historie med dens synd og lidelse i denne syndige verden. I stedet er Jesu genkomst det store klimaks, den kristne tros store håb. Hvad ville der være uden den? Menneskenes historie ville bare fortsætte og fortsætte, den ene ulykkelige scene efter den anden, den ene tragedie efter den anden, indtil det hele ender med fuldstændig død. Uden det håb, som Kristi genkomst giver os, er livet kun, som Shakespeare skrev, "en fortælling fortalt af en idiot, fuld af lyd og raseri, uden nogen mening." Men vi har dette håb, fordi Guds Ord igen og igen bekræfter det for os. Vi har dette håb, fordi Jesus løskøbte os med sit liv (Mark 10,45), og Jesus kommer virkelig igen for at hente det, han har betalt for. Himlens stjerner taler ikke om Jesu genkomst. De kvidrende fugle i træerne bebuder den ikke. I sig selv kan disse ting pege på noget godt, noget fortrøstningsfuldt, om virkeligheden. Men de lærer os ikke, at en dag, når Jesus kommer igen, skal "basunen ... lyde, og de døde skal opstå som uforgængelige, og vi skal forvandles" (1 Kor 15,52). De lærer os ikke, at vi en dag skal se op og "se Menneskesønnen sidde ved den Almægtiges højre hånd og komme med himlens skyer" (Mark 14,62). Nej, vi ved kun disse ting, fordi det er blevet fortalt i Guds Ord, og vi stoler på, hvad Skriften lover os.

Spørgsmål til drøftelse

1. Tænk over, hvad det ville betyde, hvis Jesu andet komme virkelig ikke var andet, end hvad nogle kristne tror: det fulde udtryk af kristne principper i Jesu efterfølgeres liv. Hvorfor giver det os intet håb, selv om en sådan fremvisning ville være fantastisk?
2. Hvordan ser du på den fremherskende, populære teori om, at universet opstod ud af intet? Er den rimelig eller latterlig? Hvorfor fremhæver mennesker en sådan teori, og hvorfor er der så mange, der tror på det? Hvorfor er troen på en evig Gud, som skabte alt, en så meget mere logisk og fornuftig forklaring på universet?
3. Del med klassen, hvad du skrev på din liste over ting, der er så vigtige her i livet, at du ville ofre håbet om evigheden for at beholde dem nu. Hvad kan I lære af hinanden om, hvad der er på jeres lister? Hvis der ikke står noget på vores lister, hvordan kan vi sikre os, at der ikke er noget i vores liv, der holder os borte fra frelsen, som det er tilfældet for så mange mennesker?

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Ved afslutningen af et kvartals studium er det altid godt at opsummere og gøre status.
 - Prøv at lave en lille liste over, hvad du har lært i kvartalet, som du ikke vidste tidligere.
 - Saml med klassen evt. store spørgsmål omkring emnet, og find tid til at drøfte dem.
 - Overvej aktiviteter for næste kvartal
 - Hvad kan gøres anderledes i klassen?
- Prøv at finde eksempler fra Bibelen, hvor Jesus er sammenlignet med en sten!
- Læs sammen Jesu beskrivelse af falske vækkelser og gengivelser af hans genkomst i Matt 24,23-27.
 - Genkender du Jesu beskrivelser i dagens religiøse verden?
 - Giv evt. eksempler

Uddybende
spørgsmål

- Hvorfor er så mange adventister bange for Jesu genkomst?
 - Har du nogensinde været bange?
 - Hvad kan vi gøre for at bringe mennesker håb i stedet for fortvivelse, når vi taler om Jesu komme?
- Tænk over forbindelsen mellem troen på skabelsen og troen på Jesu genkomst!
 - Hvis man ikke tror, at Gud på noget tidspunkt skabte verden, hvordan vil man da se på Jesu genkomst? Vil den blive en historisk begivenhed? Blot en "spirituel" oplevelse?
 - Og omvendt!

Mødet med
dagligdagen

- Prøv at finde eksempler på sange om Jesu genkomst i danske sange og salmer blandt andre kristne
 - Hvordan beskriver den apostolske trosbekendelse Jesu genkomst?
- Lav en konkret liste over begivenheder i verden i den uge, der gik,
 - som viser, hvorfor det betyder så meget for os, at Jesus kommer igen
 - som styrker dit håb om, at det snart sker!

Til at
tænke over

- Mange af de kristne i den tidlige menighed havde kendt Jesus personligt. De tolv disciple havde levet sammen med ham i tre og et halvt år. Hans brødre havde kendt ham hele livet.
- Efter hans død og opstandelse savnede de ham. Og deres tro på hans løfte om at vende tilbage til jorden var først af alt motiveret af deres inderlige længsel efter at se ham.
- De kendte til mange profetiske beskrivelser af alt det, der ville ske i forbindelse med verdens ende. Men alle disse begivenheder blegnede ved tanken om denne ene begivenhed: Jesus, vores Herre og ven og frelser, vender tilbage. "Og da skal vi altid være sammen med Herren." (1 Thess 4,17)

NOTER
